NO=7, 15 NİSAN 1983 Bolşevik Parti inşası için

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

(Aşağıda TKP/ML(B) Merkez Komitesinin 1 Mayıs 1983 ile ilgili çağrısını yayınlıyoruz.)

1 Mayıs, 1 Mayıs, Seni Yaşatacağız!

Bütün ülkelerin işçilerinin; dünya proletaryasının yiğit mücadele geleneğinin; proletarya ile ezilen halkların emperyalizme karşı ittifakının sembolü olan 1 Mayıs geliyor!

Bütün dünyada işçi sınıfının ve ezilen halkların; Komünistler önderliğinde her türden emperyalizme ve gericiliğe karşı BİRLİK-MÜCADELE-DAYANIŞMASını haykırdığı ve haykıracağı; bütün ülkelerde sömürücü hakim sınıfların devletlerini silahlı güce dayalı devrim ile yıkmak için mücadele kararlılığının dile getirildiği ve getirileceği 1 Mayıs geliyor!

Bir Mayıs 1983'e Türkiye proletaryası ve Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden ezilen halkı çok zor şartlar altında giriyor.

Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların; komprador patronların ve toprak ağalarının faşist devleti, 12 Eylül askeri faşist cuntası aracılığıyla kendini sağlamlaştırmaya çalışıyor. 12 Eylül askeri faşist cuntası yönetiminde işçi sınıfına, tüm emekçilere, Türk olmayan tüm milliyetlere, özellikle de Kurt milletine karşı doruk noktasına çıkarılan faşist terör ile yeniden "tesis edilen" sömürü huzurunu sürekli kılabilmek için hakim sınıflar her yolu deniyorlar.

1982 Kasımında yapılan Anayasa referandumu sahtekarlığı ve şimdi tezgahlanacak olan seçim sahtekarlığı ile hakim sınıflar güya "demokrasiye" geçildiğini ilan etmeye hazırlanıyorlar.

Öyle bir "demokrasi" ki, gerçekte emperyalizmin uşağı komprador patronların ve toprak ağalarının bu bir avuç asalağın, vurguncunun, talancının sömürüsünü sürdürmesi temeli üzerine kuruludur.

Öyle bir "demokrasi" ki, işçi sınıfının, köylülerin ve tüm emekçi halkın örgütlenme özgürlüğü yoktur! İşçi sınıfı için ve emekçi halk için bu "demokrasi" faşist zulüm, işkence, zindan ... demektir!

Öyle bir "demokrasi" ki, çeşitli milliyetlerden onbinlerce devrimci, demokrat ve komünisti zindanlara tıkmıştır. Tek "suçu" bağımsızlık, halk demokrasisi ve sosyalizm için savaşmak olan yüzlerce devrimci kurşunlanmıştır; onbinler faşizmin işkencehanelerinde işkence tezgahlarından geçirilmiştir; onbinler faşizmin mahkemelerinde yargılanmaktadır.

Öyle bir "demokrasi" ki, düşünen beyinler ve düşündüğünü söyleyen diller, yazan eller için işkence, zindan, zulüm öngörür!

Devamı s.2'de

AMLP/GDS/WBK KARDEŞLİK İLİŞKİLERİNİ BOZDULAR!

ONLAR REVİZYONİZME GİDEN YOLDA RAHATSIZ EDİLMEK İSTEMİYORLAR!

26/27 Mart 1983'te Frankfurt'ta Bolşevik Partizan Yazı Kurulu ile; AMLP Yayın Organı Kızıl Bayrak Yazı Kurulu; GDS ve WBK Yazı Kurulları tarafından ortak bir toplantı düzenlendi.

Biz, bu toplantı öncesinde çıkardığımız özel sayı Bolşevik Partizan'da bu toplantının hazırlığı sırasında Bolşevik Partizan Yazı Kuruluna karşı bir blok oluşturan; TKP/ML(B)'in üç kardeş örgütünün yayın organlarının yazı kurullarının burjuva manevralarını teşhir ettik. Bu toplantının "güya eşit haklar temelinde yapılan bir ortak toplantı" olduğunu tespit ettik.

Devamı s.5'de

İÇİNDEKİLER

1 Mayısla ilgili tartış. s.12
12 Eylül'le ilgili tar. s.21
Konferansla ilgili tar. s.30
Al birini (Emeğin sesi) vur ötekine (Partizan) s.34
Kardeş örgütlerden s.39
"AEP Cephesi"nden s.53
Ermeniler meselesi s.54

Öyle bir "demokrasi" ki, Türk olmayan milliyetlere zulüm üzerine, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının (ayrılma hakkının) zorla gaspedilmesi üzerine kuruludur.

Türkiye'de "tesis" edilecek olan "demokrasi' gerçekte komprador patronların ve toprak ağalarının faşist iktidarına geçirilmiş bir maskeden başka birşey olmayacaktır. Türkiye'de "demokrasi" bütün Cumhuriyet tarihi dönemi boyunca bir maskeden başka birşey olmamıştır. Faşizmin üzerini örtme görevi gören bir maske! 12 Eylül öncesine göre olan fark, bu yeni cunta markalı maskenin çok kaba bir maske olması, işçi sınıfı ve emekçi halkın 12 Eylül 1980 öncesinde söke söke alıp kullandığı birtakım burjuva anlamda demokratik hakların da kullanılmasının alınan ağır yenilgi sonucu kullanılamaz durumda olmasıdır. Bu noktada belirleyici olan kuşkusuz hakim sınıflarla ezilen yığınlar arasındaki sınıf mücadelesidir. Ve bu mücadelede Türkiye işçi sınıfı, köylüleri, tüm milliyetlerden emekçi halkı en karanlık dönemlerden birini yaşamaktadır.

Ama bu karanlık geçicidir. Nasıl gecenin karanlığı güneşin doğmasını engelleyemezse; faşistler de sağladıkları sömürü huzurunu sürekli kılamayacaklar, geri çekilen sınıf mücadelesi de yeniden yükselecek, faşizmin karanlığı yenilecektir.

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, TÜM MİLLİYETLERDEN EMEKÇİ HALKIMIZ SINIF MÜCADELESİ İÇİNDE, DİŞİNDEN TIRNAĞINA SİLAHLI OLAN DÜŞMANA KARŞI; FAŞİST TÜRK DEVLETİNE KARŞI SİLAHA SARILACAK; BU DEVLETİ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE PARAMPARÇA EDECEKTİR!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ TÜRKİYE'NİN EMPERYALİZME BAĞIMLILIĞINA SON VERMENİN; TÜRKİYE'DE ORTAÇAĞ KARANLIĞINI YIKMANIN, FEODALİZMİ TASFİYE ETMENİN BİRİCİK YOLUDUR!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İLE KURULACAK OLAN HALKIN DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ TÜRKİYE'NİN ÇEŞİTLİ MİLLİYETLERİ İÇİN GERÇEK DEMOKRASİYİ KAZANMANIN BİRİCİK YOLUDUR!

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE HALKIN DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ; İŞÇİ SINIFINA, BÜTÜN HALK SINIF VE TABAKALARINA EN GENİŞ DEMOKRASİ; HALK DÜŞMANLARI ÜZERİNDE KESİN DİKTATÖRLÜK DEMEKTİR.

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE HALKIN DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜ ŞARTLARINDA; KÜRT ULUSUNUN KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI (AYRILMA HAKKI) TANINACAK; VE TÜM MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ SAĞLANACAKTIR.

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DİKTATÖRLÜĞÜ; İŞÇİ SINIFININ SINIFSIZ TOPLUMU YARATMA; KOMÜNİZME VARMA MÜCADELESİNDE SADECE BİR ARA AŞAMADIR! İŞÇİ SINIFI DEMOKRATİK DEVRİMİN GERÇEKLEŞMESİ İLE BİRLİKTE EMEKÇİ YIĞINLARI KENDİ ETRAFINDA BİRLEŞTİRİP PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ŞARTLARINDA SOSYALİZMİ İNŞAYA YÖNELECEKTİR! BÜTÜN DÜNYADA İŞÇİ SINIFI İLE OMUZ OMUZA KOMÜNİZME YÖNELECEKTİR!

NE ASKERİ CUNTA; NE PARLAMENTER DEMOKRATİK REJİM SAHTEKARLIĞI!
TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

KOMPRADOR PATRON AĞA DEVLETİNİ YIKACAĞIZ! HALK İKTİDARINI KURACAĞIZ!

BUGÜN ESAS GÖREV BOLŞEVİK PARTİ İNŞASIDIR!

İşte bütün bu yüce hedefler biz Komünistlerin uğrunda mücadele ettiğimiz hedeflerdir. Bu hedeflere varabilmek zorlu, uzun süreli, planlı, bilimsel bir çalışmayı gerektirir. Bütün bu hedeflere varabilmek için işçi sınıfının Marksizm-Leninizm silahı ile donanmış, öncü örgütüne; Leninist-Bolşevik partiye ihtiyaç vardır. İşçi sınıfının en iyi, en fedakar, en bilinçli unsurlarını safların da toplayan bir öncü örgüt olmadıkça; bu öncü önderliğinde işçi sınıfı birleşmediği, ve emekçi kitleler, herşeyden önce emekçi köylü yığınları, işçi sınıfı ile sağlam bir ittifak kurmadığı sürece; bu yüce hedeflere varmak hayaldir. Şimdiye kadar tüm sınıf mücadelesi deneyleri ve bunların bilimsel ifadesi olan Marksizm-Leninizm bunu açıkça ortaya koymuştur!

O halde komünistlerin bugünkü esas görevi Bolşevik Partinin inşasıdır. Onlar çaba ve enerjilerini Bolşevik Partiyi yaratma çalışmasına yoğunlaştırmaktadır.

Bugün esas görev; ülkemizde tüm oportünist-revizyonist cephenin ağız birliği ederek haykırdığı gibi "Cuntaya karşı birleşmek", "Cephe yaratmak", vb. değildir. Faşist cunta ülkemizde komprador patronların ve toprak ağalarının faşist iktidar biçimlerinden yalnızca biridir. Sorun yalnızca cuntayı değil, hakim sınıfların faşist iktidarını bir daha gelmemecesine devrimle tarihe gömme sorunudur.

Cuntaya karşı mücadele, işçi sınıfı önderliğinde demokratik devrim mücadelesine tabi olarak ele alınmak zorundadır.

Bugün Komünistler, Marksist-Leninistler açısından esas sorun Bolşevik Partiyi yaratma sorunudur.

Bunun için teorik çalışma alanında Marksizm-Leninizmin ilkeleri çıkış noktası olarak alınmak; bunlar hem uluslararası alanda, hem de ülkemizde revizyonizmin-oportünizmin her türüne karşı mücadele içinde savunulmak zorundadır.

Marksizm-Leninizmin ilkelerinden yola çıkılarak, Dünya Komünist Hareketinin programının yaratılması çalışmasına katılınmak zorundadır.

Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavrandığı ölçüde, bunlardan yola çıkılarak Türkiye gerçeği bilimsel bir şekilde incelenmek; Türkiye devriminin program ve taktik sorunları çözülmek zorundadır.

Marksizm-Leninizmi kavramada ve uygulamada giderek ustalaşan esas olarak meslekten devrimcilerden oluşan kadrolardan bütün çalışmanın sürekliliğini garanti altına alacak bir öncü örgütü, bir çekirdek yaratılmak zorundadır.

En zor şartlarda bile çalışabilecek bir örgüt yaratılmak zorundadır.

Bütün bunlar işçi sınıfının öncü unsurlarını partiye kazanmak için yapılacak çalışmanın parçalarıdır; ve buna hizmet eden çalışmalardır. Bütün bu çalışmalar proletarya önderliğinde devrimin zaferi için bugünün esas görevleridir. Bugün bu görevlere sarılmayanlar —istedikleri kadar Marksist-Leninist olduklarını iddia etsinler— gerçekte Marksizm-Leninizmle ilgileri yoktur.

Ülkemizde Bolşevik Partinin yaratılması görevi, uluslararası planda Marksizm-Leninizmden tüm

sapmalara karşı dünyadaki tüm Marksist-Leninist güçlerle omuz omuza verilecek mücadele içinde; ve 1972'de İbrahim Kaypakkaya yoldaşın önderliğinde kurulan TKP/ML'in doğrularının ülkemizde revizyonizmin ve oportünizmin her türüne karşı amansız ideolojik mücadele içinde savunulması, geliştirilmesi; hatalarının aşılması ile yerine getirilecektir.

Biz Bolşevikler omuzladığımız bu zorlu görevi mutlaka çözeceğiz! Bu görevi çözmede yolgösterici-mimiz Marksizm-Leninizmin bilimi; Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in ölümsüz eserleridir!

Uluslararası işçi sınıfının mücadele günü bu 1 Mayıs'ı biz bu bilinçle kutluyoruz!

YAŞASIN ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFININ BİRLİK-MÜCADELE-DAYANIŞMA GÜNÜ 1 MAYIS!

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL-EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK!

YAŞASIN PROLETER DÜNYA DEVRİMİ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZM!

Lenin ve Stalin'den 1 Mayıs bildirileri

Aşağıda Lenin ve Stalin'den üç 1 Mayıs bildirisi yayınlıyoruz. Bu bildiriler klasiklerimizin, ülkeleri içinde bulunulan anda somut durumla nasıl birleştirerek savunduklarını gösteren, örnek alınması gereken belgeler olarak görünüyor bize. Klasiklerimizin yayınladığımız tavrı ile, AMLP, GDS ve WBK'nın "ülkelerin savunulması" dedikleri tavrın uygulanması konusundaki görüş ve tavırları karşılaştırılmalıdır.

I MAYIS

V.I. LENİN

İşçi yoldaşlar! Bütün ülkelerin işçilerinin bilinçli bir hayat için uyanışlarını; insanın insana zulüm ve baskısına karşı mücadelede, milyonlarca emekçiyi açlık, yoksulluk ve rezillikten kurtarma mücadelesinde birlik oluşlarını kutladıkları gün, I Mayıs geliyor. İki dünya, bu büyük mücadelede karşı karşıya duruyor; sermaye dünyası ile emek dünyası sömürü ve kölelik dünyası ile kardeşlik ve özgürlük dünyası.

Bir tarafta bir avuç zengin kan emiciler var. Bunlar fabrikaları ve değirmenleri, alet ve makinaları ele geçirmişler, milyonlarca dönüm toprağı ve dağ gibi paraları kendi özel mülkleri yapmışlardır. Hükümeti ve orduyu uşakları, yığdıkları servetin sadık bekçisi köpekleri yapmışlardır.

Diğer tarafta ise milyonlarca mülksüz vardır. Onların hizmetinde çalışabilmek için parababalarına yalvarmaya zorlandılar. Ellerleriyle bütün serveti yarattılar; bununla birlikte, bütün hayatları boyunca bir parça ekmek için mücadele etmek, sadaka dilenir gibi çalışmak için yalvarmak, çok ağır çalışmayla güçlerini ve sağlıklarını kaybetmek ve köylerdeki ahır gibi evlerde ya da büyük kentlerdeki bodrum ve tavan aralarında açlıktan ölmek zorundadırlar.

Ama şimdi bu mülksüz emekçiler, parababalarına ve sömürücülere karşı savaş ilan etmiş bulunuyorlar. Bütün ülkelerin işçileri, ücretli kölelikten, yoksulluk ve sefaletten emeği kurtarmak için savaşıyorlar. İşçiler, ortak çalışmayla yaratılan servetin bir avuç zengin için değil, bütün çalışanlar yararına kullanılacağı bir toplum sistemi için savaşıyorlar. Toprağı ve fabrikaları, değirmenleri ve makinaları bütün çalışanların ortak malı yapmak istiyorlar. Zengin ve yoksul olarak bölünmeyi ortadan kaldırmayı, emeğin ürünlerinin işçilere, kendilerine gitmesini ve insan türünün bütün başarılarının, çalışma biçimlerindeki bütün gelişmelerin çalışan insana baskı aracı olarak hizmet etmesini değil, ama onun kaderini düzeltmesinde aracı olmasını istiyorlar.

Emeğin sermayeye karşı büyük mücadelesi, bütün ülkelerin işçilerine sonsuz kurbanlara mal olmuştur. Kendi hakları olan daha iyi hayat ve gerçek özgürlük için oluk gibi kan akıtmışlardır. İşçilerin davası için savaşanlar, hükümetler tarafından korkunç işkencelere uğramışlardır. Ama bütün işkencelere rağmen dünya işçilerinin dayanışması büyüyor ve güçleniyor. İşçiler sosyalist partilerde gittikçe daha sıkı olarak birleşiyorlar, bu partilerin destekçilerinin sayısı milyonlara yükseliyor ve sürekli olarak, adım adım, kapitalist sömürücüler sınıfı üzerinde tam bir zafere doğru ilerliyorlar.

Rus proletaryası da yeni bir hayata doğru uyanıyor. O da bu büyük mücadeleye katıldı. Bu kölelik durumundan kurtulmaktan başka çıkar yolu olmadığı ve acı hayatında ışık zerresi görmeyen işçilerimizin baş eğen köleler olduğu günler geride kalmıştır. Sosyalizm onlara kurtuluş yolunu göstermiştir ve binlerce savaşçı öncü bir yıldız gibi kızıl bayrak etrafında toplandılar. Grevler işçilere birliğin gücünü gösterdi, karşı koymasını öğretti ve sermayeye örgütlü emeğin ne kadar dehşetli bir güç olduğunu gösterdi. İşçiler, kapitalistlerin ve hükümetin kendi emeklerinden yaşayıp, geçindiklerini görmüşlerdir. İşçiler, birleşik mücadelenin ruhuyla, özgürlük ve sosyalizm özleniyle harekete geçtiler. İşçiler, çarlık hükümetinin karanlık ve kötü bir güç olduğunu anlamışlardır. İşçilere mücadeleleri için özgürlük gerekir, ama çarlık hükümeti onların ellerini ve ayaklarını bağlamaktadır. İşçilere toplanma özgürlüğü, gazete ve kitap özgürlüğü gereklidir, ama çarlık hükümeti, özgürlük için her mücadeleyi kamçıyla, hapisle ve süngüyle bastırıyor. "Kahrolsun Otokrasi!" haykırışları bütün Rusya'yı kaplamış, caddelerde işçilerin büyük yığın toplantılarında daha çok duyulur olmuştur. Geçen yaz Güney Rusya'da onbinlerce işçi daha iyi bir hayat, polis zulmünden kurtulmak için savaşmak amacıyla ayaklandı. Burjuvazi ve hükümet, büyük kentlerin bütün sanayi hayatını bir darbede durduran işçilerin dehşet verici ordusu karşısında titrediler. İşçilerin davasının bir çok savaşçısı, çarlığın "iç düşmana" karşı gönderdiği askerlerin kurşunlarıyla can verdi.

Ama hiç bir güç bu "iç düşmanı" yenemez, çünkü yönetici sınıflar ve hükümet onun emeğiyle yaşıyor. İşçilerin uğradığı her yenilgi saflarına yeni savaşçılarkazandırır, daha geniş yığınları yeni bir hayata doğru uyandırır ve onları yeni mücadelelere hazırlar.

Şimdi Rusya'nın yaşadığı olaylar, işçi yığınlarının bu uyanışının daha hızlı ve daha yaygın olmasını sağlıyor, ve bizlerde bütün gücümüzü ortaya koyarak proletaryanın saflarını birleştirmeli, onu daha kararlı mücadele için hazırlamalıyız. Savaş, proletaryanın en geri kısımlarını bile politik mesele ve problemlerle ilgilenmeye itiyor. Savaş, Rusya'yı yöneten otokratik düzenin mutlak çürümüşlüğünü, polisin ve saray avanesinin mutlak caniliğini gittikçe daha açık ve canlı olarak gösteriyor. Halkımız, ülkede yoksulluk ve açlıktan mahvolurken, binlerce mil uzakta olan ve yabancı insanların oturduğu topraklar için yıkıcı anlamsız bir savaşa sürüklenmektedir. Halkımız politik esaret altındayken, başka halkları köleleştirmek için savaşa sürüklenmektedir. Halkımız, ülkede politik düzenin değişmesini istiyor, ama dikkatleri dünyanın öteki ucundaki olaylara gürültüsüyle saptırılmaya çalışılıyor. Ama çarlık hükümeti, tehlikeli oyununda, ulusun servetini ve Pasifik kıyılarında ölüme yolladığı genç insanları canice boş yere harcamada çok ileri gitmiştir. Her savaş, halkın üstüne ağır bir yük getirir. Kültürlü, özgür Japonya'ya karşı zorlu savaş da Rusya üzerine korkunç bir yük getirdi. Ve bu yük polis despotluğunun uyanan proletaryanın darbeleri altında yıkılmaya başlamış olduğu bir zamanda geldi. Savaş, hükümetin bütün zayıf noktalarını çırılçıplak ortaya seriyor, bütün sahte maskelerini düşürüyor, içteki bütün çürümüşlükleri açıklıyor; savaş, çarlık otokrasisinin mantıksızlığını herkes için açık hale getiriyor, halkın oy verme hakkının olmadığı, cahil ve yıldırılmış olduğu Rusya'nın hala polis idaresine bağlı olan eski Rusya'nın can çekiştiğini herkese gösteriyor.

Eski Rusya ölüyor. Özgür Rusya ise onun yerini almakta-dır. Çarlık otokrasisini koruyuş olan karanlık güçler batıyor. Ama ancak bilinçli ve örgütlü proletarya, halka sahte olmayan gerçek özgürlük kazandırabilir. Ancak bilinçli ve örgütlü proletarya, halkı aldatacak, haklarını kısacak, onları burjuvazinin elinde sadece bir alet yapacak olan her türlü çabayı önleyebilir.

İşçi yoldaşlar! Çok yakındaki belirleyici savaşa iki kat daha fazla enerjiyle hazırlanalım. Sosyal-Demokrat proletaryanın safları daha sıkılaşsın! Sosyal-Demokrat proletaryanın şiarı daha geniş alanlara yayılsın! İşçi talepleri kampanyası daha cesur olarak yürütülsün! I Mayıs'ın kutlanması, davamıza binlerce yeni savaşçı kazandırsın ve bütün halkın özgürlüğü, sermayenin boyunduruğunda çalışan herkesin kurtuluşu için büyük mücadelemizde güçlerimiz artsın!

Yaşasın sekiz saatlik işgünü!
Yaşasın uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasi!
Kahrolsun cani ve yağmacı çarlık otokrasisi!

Nisan 1904'de yazıldı.
Nisan 1904'de değişikliklerle birlikte, broşür olarak yayımlanmıştır.

Elyazmasına göre basılmıştır.
Toplu Eserler, Cilt 7, s. 197-200.

I MAYIS

V.İ. LENİN

İşçi Yoldaşlar, bütün dünya işçilerinin büyük bayramı geliyor. İşçiler I Mayıs'ta, aydınlığa ve bilgiye kavuşmalarını, bütün baskılara, bütün zulümlere, bütün sömürülere karşı ve sosyalist bir toplum sistemi için mücadelede kardeşçe bir birlikte oluşturmalarını kutlarlar. Bütün çalışanlar, emekleriyle zenginleri ve soyluları besleyenler çok az bir ücretle çok yorucu işlerde hayatlarını harcayanlar, kendi emeklerinin ürünlerini hiç bir zaman tadamayanlar, uygarlığımızın lüksü ve ihtişamı ortasında yük hayvanları gibi yaşayanlar, hepsi, işçilerin kurtuluşu ve mutluluğu uğruna savaşmak için ellerini uzatıyorlar. Kahrolsun farklı milliyet ya da farklı inanışlı işçiler arasındaki düşmanlık. Bu düşmanlık yalnızca, proletaryanın bilgisizliği ve dağınıklığıyla yaşayan yağmacıların ve zalimlerin işine yarar. Yahudiler, Hıristiyanlar, Ermeniler ve Tatarlar, Polonyalılar ve Ruslar, Finliler ve İsveçliler, Letonyalılar ve Almanlar; hepsi, evet hepsi, sosyalizmin ortak bayrağı altında birlikte yürüyorlar. Bütün işçiler kardeştir ve bunların sağlam birliği, bütün çalışan ve ezilen insan türünün refah ve mutluluğunun tek güvencesidir. I Mayıs'ta, bütün ülkelerin işçilerinin bu birliği, uluslararası Sosyal-Demokrasi, güçlerini yeniden gözden geçirir ve özgürlük, eşitlik, kardeşlik için daha sürekli ve sapmaz bir mücadele için gücünü toplar.

Yoldaşlar, şimdi Rusya'da büyük olayların arifesindeyiz. Otokratik çarlık hükümetiyle son korkunç savaşa girdik, bu savaşı muzaffer sonuca götürmeliyiz. Canavarlar ve zalimlerin, parayla satın alınan yaltakçıların ve sermayenin çanak yalayıcılarının bu hükümetinin, bütün Rus halkına getirmiş olduğu felaketlere bakın. Çarlık hükümeti, Rus halkını Japonlara karşı çılgınca bir savaşa soktu. Yüzbinlerce genç, Uzak Doğu'da ölmek için insanlardan koparıldı. Bu savaşın bize getirdiği bütün felaketleri kelimeler anlatmaya yetmez. Ve savaş ne için yapıldı? Yağmacı çarlık hükümetimizin Çin'den gasbetmiş olduğu Mançurya için! Yabancı toprak için Rus kanı akıtılıyor ve ülkemiz mahvoldu. Hayat işçi ve köylüler için gittikçe zorlaşıyor; çarlık hükümeti halkı yabancı toprakları yağmaya yollarken, kapitalistler ve yöneticiler de onların boyunlarındaki ipleri sıktıkça sıkıyorlar. Çarın beceriksiz generalleri ve satılmış yöneticileri Rus donanmasının yokolmasına yol açtılar, ulusun servetinin milyonlarını boş yere harcadılar ve bütün orduları kaybettiler, ama savaş daha başka kurbanlar isteyerek devam ediyor. Halk mahvoluyor, sanayi ve ticaret duruyor ve kıtlık ile kolera da yakında ortaya çıkacak; ama, otokratik hükümet körce çılgınlığıyla eski yolu izliyor; bu hükümet bir avuç canavar ve zalimi kurtarma pahasına Rusya'yı mahvetmeye hazır; Japonya'yla olan savaşın yanında başka bir savaşı, bütün Rus halkına karşı olan savaşı başlatıyor

Rusya bu güne kadar uyutulmuşluğa, baskıya ve köleliğe karşı böyle bir uyanış geçirmemiştir. Toplumun bütün sınıfları, işçi ve köylülerden toprak sahibi ve kapitalistlere kadar karışıklık içinde ve St. Petersburg'dan Kafkaslar'dan, Polonya'dan, Sibirya'dan protesto sesleri yükseliyor Her yerde halk, savaşın bitmesini istiyor; özgür halk idaresinin kurulmasını, bir halk hükümeti kurmak için istisnasız bütün vatandaşların temsilcilerinin bir Kurucu Meclise çağrılmalarını ve ulusu çarlık hükümetinin içine ittiği uçurumdan kurtarmayı istiyorlar. 9 Ocak Pazar günü ikiyüzbin kadar St. Petersburg'lu işçi, papaz Georgi Gapon'la birlikte halkın bu isteklerini sunmak için çara gittiler. Çar, işçileri düşman gibi karşıladı. Binlerce silahsız işçiyi St. Petersburg sokaklarında vurdurdu. Mücadele, şimdi Rusya'nın her yerinde. İşçiler daha iyi bir hayat isteyerek grevdeler. Riga'da, Polonya'da, Volga'da ve Güney'de kan dökülüyor. Her yerde köyluler ayaklanıyor. Özgürlük mücadelesi, bütün halkın mücadelesi haline geliyor.

Çarlık hükümeti çılgına dönüyor. Savaşı sürdürmek için borç para almak istiyor, ama artık hiç kimse ona, borç verecek kadar güvenmiyor. Halk temsilcilerini toplamak için söz veriyor, ama aslında her şey aynı duruyor; işkenceler durmuyor, yöneticilerin kanunsuzlukları eskisi gibi sürüyor; ne özgür mitingler, ne de halkın özgür dağıtılan gazeteleri var; işçi sınıfı davası savaşçılarının sağlık durumlarının kötüye gittiği hapishaneler hala boşaltılmamıştır. Çarlık hükümeti halkı birbirine düşürüyor. Bakü'da Tatarlar arasındaki Ermenilere iftira atarak bir katliam meydana getirdi; şimdi cahil halk arasındaki Yahudilere karşı kin uyandırarak yeni bir katliam hazırlıyor.

İşçi Yoldaşlar! Artık Rus halkına yapılan böyle insafsız davranışları hoş görmeyeceğiz. Özgürlüğü savunmak için ayaklanacağız. Halkın öfkesini gerçek düşmandan saptırmaya çalışan herkesi yolumuzdan temizleyeceğiz. Çarlık hükümetini yıkmak ve bütün halka özgürlük kazandırmak için silahlı olarak ayaklanacağız. İşçi ve köylüler silahlanın! Gizli toplantılar yapın, silahlı müfrezeler oluşturun, ele geçirebildiğiniz kadar silah toplayın, görüşmek için Rus Sosyal-Demokrat Parti'ye güvenilir adamlar yollayın! Bu yılki I Mayıs bizim için halkın ayaklanmasının kutlanışı olsun, bunun için hazırlanalım ve zulme indirilecek son darbe için işareti bekleyelim. Kahrolsun çarlık hükümeti! Bu hükümeti yıkacağız ve yerine halkın Kurucu Meclisini toplayacak olan bir geçici devrimci hükümet kuracağız. Halk temsilcileri genel, doğrudan, eşit ve gizli oyla seçilsin. Bütün özgürlük savaşçıları hapishanelerden çıkarılsın ya da sürgünden geri getirilsinler. Mitingler açıkça yapılsın ve halkın gazeteleri uğursuz yöneticilerin gözetimi olmadan basılsın. Bütün halk silahlansın, her işçiye bir silah verilsin, böylece bir avuç yağmacı değil de halkın kendisi, kendi kaderine karar versin. Köle sahibi toprak ağalarının iktidarını yıkmak halkı yöneticilerin iğrenç baskısından kurtarmak, köylülere kendilerinden alınmış olan toprakları geri vermek için kırlarda özgür köylü komiteleri kurulsun.

İşte Sosyal-Demokratların istedikleri, işte bunun için sizi silahlı olarak savaşmaya çağırıyorlar: gerçek özgürlük için, demokratik cumhuriyet için, sekiz saatlik iş günü için köylü komiteleri için. İşçi yoldaşlar, öyleyse büyük savaş için hazırlanın, I Mayıs'ta fabrika ve değirmenlerde çalışmayı durdurun ya da Sosyal-Demokrat İşçi Partisi komiteleri nin vereceği bilgilere göre silaha davranın. İsyan saati henüz çalmadı, ama hiçte uzak değil. Dünya işçileri, özgürlük davasına sayısız kurbanlar vermiş olan kahraman Rus proletaryasını bütün dikkatleriyle izliyorlar. St. Petersburg'lu işçiler, ünlü 9 Ocak'ta şöyle haykırdılar: Ya özgürlük, ya ölüm! Bütün Rusya işçileri, bu büyük savaş haykırışını tekrarlayacağız, kurban vermekten çekinmeyeceğiz: bu ayaklanmayla özgürlüğü, özgürlükle de sosyalizmi kazanacağız!

Yaşasın I Mayıs, yaşasın uluslararası devrimci Sosyal-Demokrasi!

Yaşasın işçi ve köylülerin özgürlüğü, yaşasın demokratik cumhuriyet! Kahrolsun çarlık otokrasisi!

1905

12 (25) Nisan 1905'den önce yazılmıştır.
1905'de ayrı bir broşür olarak yayımlanmıştır.

Çoğunluk Komiteleri Bürosu "Vperyod" Yazı Kurulu Broşür metne göre basılmıştır
Cilt 8, s. 348- 51.

I MAYIS

J. STALİN

Savaşan ülkelerin açgözlü burjuvazilerinin dünyayı kana buladıklarından bu yana nerdeyse üç yıl geçtı.

Düne kadar öz kardeş olan, fakat bugun asker kılığına sokulup, düşman olarak karşı karşıya duran bütün ülkelerin işçilerinin birbirlerini proletaryanın düşmanları yararına yaraladıkları ve öldürdüklerinden bu yana nerdeyse üç yıl geçti.

Halkların yaşayan güçlerinin kıtleler halinde yok edilmesi, kitle halinde yıkıntı ve sefalet, bir zamanlar gelişen şehir ve köylerin harabe haline gelmesi, kitle halinde kıtlık ve çöküntü: Bütün bunlar, bir avuç taçlı ve taçsız soyguncunun yabancı ülkeleri yağmalaması ve baş döndürücü milyonluk kazançlar vurması için, işte bugünkü savaş bu amaçla yapılıyor.

Dünya savaşın demir pençesi altında boğazlanmaya başlıyor.

Avrupa halkları boğulmak üzere ve savaş iştahlısı burjuvaziye karşı başkaldırmaya başladı bile.

Rus devrimi, işçileri birbirinden ayıran duvarda ilk gediği açıyor. Rus işçileri, genel "yurtseverlik" sarhoşluğu anında unutulup giden "Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!" şiarını ilk olarak ilan ediyor.

Rus devriminin gürlemesiyle batının işçileri de uykularından kalkıyorlar. Almanya'da grevler ve gösteriler, Avusturya'da ve Bulgaristan'da gösteriler, tarafsız ülkelerde grevler ve mitingler, İngiltere ve Fransa'da gittikçe artan kaynaşma, siperlerde kitleler halinde kardeşleşme: Bunlar gelişmekte olan sosyalist devrimin ilk habercileridir.

Ve bugünkü bayramımız, I Mayıs bayramımız, oluk oluk kan akarken, halklar arasında yeni kardeslik bağlarının perçinleneceğine dair bir işaret değilmidir?

Kapitalist soyguncuların ayaklarını bastıkları yer yanıyor. Çünkü Enternasyonalin kızıl sancağı Avrupa üzerinde yeniden dalgalanıyor.

Yüzbinlerce Petrograd işçisinin, bütün dünya işçilerine kardeşçe elini uzattığı bugün, I Mayıs günü, yeni bir devrimci Enternasyonalin doğmasına hizmet etsin!

Bugun Petrograd'ın bütün meydanlarında çınlayan "Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz! " şiarı dünyayı sarsın ve bütün ülkelerin işçilerini sosyalizm mücadelesinde birleştirsin!

Kapitalist soyguncuların başları üzerinden, onların soyguncu hukümetlerinin başları üzerinden bütün ülkelerin işçilerine elimizi uzatıyor ve sesleniyoruz.

Yaşasın I Mayıs!
Yaşasın halkların kardeşliği,
Yaşasın sosyalist devrim!

AMLP/GDS/WBK KARDEŞLİK İLİŞKİLERİNİ BOZDULAR! (1. s'dan devam)

ONLAR REVİZYONİZME GİDEN YOLDA RAHATSIZ EDİLMEK İSTEMİYORLAR!

Kızıl Bayrak, GDS ve WBK Yazı Kurullarının lafta "ortak" toplantı yanlısı olduğunu; gerçekte ise ortak bir toplantının gerçekleştirilmesini engellemek için elinden gelen her şeyi yaptığını tespit ve teşhir ettik. Toplantı tam beş noktada GDS, WBK ve Kızıl Bayrak Yazı Kurullarının 'veto'sunu kabul etmemiz sonucu ortak olarak yapılabildi.

Toplantı açık bir şekilde bir kez daha TKP/ML(B)'nin kardeş örgütlerinde 'oportünizmin batağına doğru' yurumenin boyutlarını göstermesi açısından yararlı oldu. Toplantı açık bir şekilde, 'veto'ların anlamını gösterdi. Güya çok 'açık ideolojik mücadele' yanlısı kardeş örgütler, aslında ideolojik mucadeleyi daha başlangıcında terketmek yolunu tuttular. Onlar bu toplantıyı üçlu toplantı olarak planlamışlardı. Planları bu toplantıyı bizimle birlikte değil, üçlü olarak yapmaktı. Demagojik olarak ortak toplantı planını ortaya attılar, lafta bunun gurultusunu ederken, pratikte ortak toplantıyı engellemek için herşeyi yaptılar. Sonuçta bizim verdiğimiz tavizler sonucu, ister istemez toplantıyı ortak yapmak zorunda kaldılar. Böylece ellerinden yalancı pehlivanlar gibi ortada dolanıp, "Gordunuz mü, biz ortak toplantı talep ettik, gelmediler" türküsü söyleme imkanı alındı.

* * *

Toplantı üç gündem maddesi temelinde yapıldı.

- Proleter enternasyonalizmi
- Reform/Devrim sorunu
- Bolşevik Parti inşası sorunu

Bu gündem maddelerinde taraflar bir hafta oncesinden yapacakları giriş konuşmalarını yaptıkları anlaşma gereği karşılıklı değiştirdiler.

Proleter enternasyonalizmi ile ilgili gündem maddesinde ; biz bu gündem maddesinde ozellikle bugün kardeşlik ilişkilerinin durumunu tartışmak da istediğimizi dana önceden bildirmiş olmamıza, ve bu konuda yazımızda tavır takınmış olmamıza rağmen; TKP/ML(B)'in kardeş örgütlerinin Yazı Kurulları adına yapılan konuşmada da; kardeş örgutlerin görüşlerini savunur doğrultuda konuşmalarda da bu soruna tek kelime ile dokunulmaması ilginçti.

Her halukarda bu gündem maddesinde 'kardeş örgütler' adına bütün polemik içinde ilk defa TKP/ML(B) (Merkez Komitesinin) çizgisinin "Marksizm-Leninizme ihanet, proleter enternasyonalizmine ihanet" çizgisi olduğu tespiti yapılıyordu.

Bolşevik Partizan adına yapılan konuşmada bu genel değerlendirme kokten reddedildi. Bu genel değerlendirmenin bir kez daha toptancı, laf radikali, Marksist olmayan tavrı gösterdiği ortaya kondu.

Bu gundem maddesinde Bolşevik Partizan'ın görüşlerini savunan arkadaşlar, GDS, WBK ve AMLP'nın giriş konuşmasında getirdikleri tum eleştirilere tezler halinde de olsa tavır takındılar. Ve onların savunduğu Marksist-Leninist olmayan içerikleri, ve kullandıkları Marksist-Leninist olmayan yöntemleri teşhir ettiler. Buna karşı Bolşevik Partizan'ın yazısında getirdiği eleştiriler her zaman olduğu gibi cevapsız kaldı!

Ikinci gundem maddesinde reform/devrim sorunu tartışıldı. Bu konuda yaptıkları giriş konuşmasında kardeş örgütlerin yayın organları yazı kurulları adına yine ilk defa şu genel tespiti yaptılar. "TKP/ML(B) Merkez Komitesinin çizgisi revizyonisttir, ve devrime karşı yönelmiştir."

Bu noktada yaptıkları giriş konuşmasında kardeşlerin bu tezlerini ispatlamak için kendilerini aşırı ölçüde zorladığı; laf radikali küçük-burjuva tavırları içinde artık bir anlamda kendilerini kaybettikleri açıkça görülüyordu. Özellikle "silahlı mucadele" konusunda getirdikleri "dehşetli dddevrimci eleştiri"!!!leri, ciddiyetlerinin (daha doğrusu ciddiyetsizliklerinin, oportünizmin batağına yürümede katettikleri buyuk mesafenin) bir göstergesi idi. Bu gündem maddesinde de onların getirdikleri tüm eleştiriler cevaplandırıldı. Onlar ise bizim hiçbir eleştirimize cevap vermediler. Bu gündem maddesinde bize reformist suçlaması getirenlerin gerçekte devrim propagandası için imkanları kullanmadıkları; propaganda yaptıkları yerde ise hiç de bizden talep ettiklerini yapmadıkları somut olarak teşhir edildi. AMLP'nin yayın organından verilen örnek, zaten sınırlı olan, ve teşhir olduklarını goren, bu kez karşılarında kendileri ile gerçekten ideolojik mucadeleye hazır birileri olduğunu görüp paniğe kapılan kardeş örgutleri busbütün sinirlendirdi.

Üçüncu gündem maddesinde tartışma, Parti inşası sorunu idı. Bu gundem maddesinde tartışma, kardeşlerin öngörüşmelerdeki ısrarı sonucu, diğer gündem maddelerinden ayrı olarak, soz süresinin soz alan herkese bölünmesi şeklinde bir uygulama ile olacaktı. Bu gündem maddesinde 'uyanık' kardeşler ve "Spartakus" taraftarları, tartışmada ön sıraları kapmak için Pazar sabahı erkenden salonda yerlerini almışlardı. Nitekim ilk 18 kişi içinde 8 Spartaküs taraftarı, 5 kardeş örgütlerin goruşlerini savunan kişi, 5 de Bolşevik Partizan'ın görüşlerini savunan vardı. Görüşlerin savunulması, ve salondaki oran açısından bu komik bir 'uyanıklık' gösterisini simgeliyordu. Bu gündem maddesinde 83 kişi söz aldı. Daha önce "Herkesin söz hakkı olmalıdır" diye 'demokrasi havarisi' kesilen, bu tam da bu gündem maddesinde ne kadar demokrat olduklarını ispat etmek isteyen kardeş örgütler, bu kez önce, "herkesin görüşlerini genişçe anlatabilmesi için tartışmanın iki saat uzatılması"nı önerdiler. Bu onerinin aptalca bir öneri olduğu; iki saat uzatılması halinde de kişi başına çeviri ile birlikte en fazla üç dakika düşeceği, buna 'genişçe tartışma' adını vermenin doğru olmadığı; ortaya kondu. Uzat-

ma reddedildi. Çok "demokrasi" yanlıları birdenbire bu kez de 'provokasyon'dan sözetmeye başladılar. Evet, bir provokasyon sözkonusu idi. Ama bu provokasyon, kardeş örgütlerin bu toplantının hazırlığı sırasında yaptıkları bir provokasyondu. Onlar bu gündem maddesinde tartışmanın bu hale gelmesinin gerçek sorumluları idi. Bu çeşitli konuşmacılar tarafından açıklandı.

Açıktır ki, burada bu gündem maddesinde böyle bir uygulamanın kabul edilmesinin doğru olup olmadığı sorunu çıkıyor. Biz her halükarda bu toplantının bizimle, ilk konuşmaların ve son konuşmaların eşit zaman süresi içinde yapılması anlamında ortak yapılmasını doğru bulduk. Böyle bir noktada, beş konuda vetoyu kabul ettikten sonra toplantının ortak yapılmasını imkansız kılacak bir tavra girmek doğru olmazdı.

Bu gündem maddesinin girişinde yapılan konuşmada kardeş örgütler adına, yine ilk defa olarak ideolojik ve siyasi çizgideki revizyonizmin, örgütsel alandaki revizyonist çizgi ile tamamlandığı, boylece ortaya kendi içinde kapalı bir revizyonist çizginin çıktığı açıklandı.

Gündem maddesinin tartışmasında getirilen eleştiriler üzerinde tam olarak durmak mümkün olmadı. Gündem maddesinin sonunda yapılan konuşmada da toplantının genel değerlendirmesi esas bölümü oluşturdu.

Gündemin en sonunda iki taraf da genel değerlendirme yaptılar. Bu genel değerlendirmede kardeş örgütler adına konuşan kişi, kendilerinin üç kardeş örgüt olarak TKP/ML(B) Merkez Komitesi ile kardeşlik ilişkilerinin artık olmadığını açıkladı. Bu açıklama aslında kardeş örgütlerin panik içinde mucadele alanını terketmesinin; revizyonizme giden yolda rahatsız edilmek istemediklerinin açıklaması idi. Onlar bizim getirdiğimiz eleştirilere cevap vermeden; polemiği henüz yeni başlattığımız ve Parti içinde tartışma ile derinleştireceğimiz bir noktada, meydanı terketme manevrasına girdiler. Öyle ya, artık TKP/ML(B)'nin çizgisinin revizyonist olduğunu ispatlamışlardı! (Toplantı öncesinde sadece biri Türkçeye çevrilmiş olan dört broşür yayınladılar) TKP/ML(B) bunlara henüz cevap vermemiş, ne gam! İşte 'açık ideolojik mucadele' yanlılarının gerçek yüzü!

Bolşevik Partizan adına kapanış konuşmasını yapan yoldaş; kardeşlik ilişkisi sorununda, bunun iki taraflı bir ilişki olduğunu; bir taraf eğer istemezse tabii ki kardeşlik ilişkisinin sürmeyeceğini; bizim açımızdan bugün durumun normal olmadığını; ve Partimizin bu konuda bir Konferansla karar vermeyi planladığını; bizimle kardeşlik ilişkilerini bozma konusunda karar alırken, bizi davet edip, bizimle tartışma ihtiyacı duymayan kardeşlerin tersine; bizim kendilerini bu soruna görüşecek Konferansa davet etmeyi planladığımızı; bunun aradaki farkı açık gösterdiğini ortaya koydu. Bunun dışında, TKP/ML(B) Merkez Komitesi ile kardeşlik ilişkimiz yoktur tespitinin, aslında TKP/ML(B) ile kardeşlik ilişkimiz yoktur tespiti olduğunu; TKP/ML(B) Merkez Komitesinin Partinin en yüksek organı tarafından seçilen meşru yönetim kademesi olduğunu hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek berraklıkta ortaya koydu.

Bolşevik Partizan adına kapanış konuşmasını yapan yoldaş; ayrıca kardeş örgütlerin konuşmacılarının tersine, sorunlara tekyanlı ve toptancı yaklaşılmasına karşı çıktı; ve kardeşlerin toptancı değerlendirmelerine tepki olarak bizim de onların eleştirileri karşısında toptancı bir tavır takınmamızın yanlış olacağına dikkat çekti. Onların eleştirilerinde doğru olan yanların; bizim hatalarımızı aşmamız için önemine dikkat çekti. Son konuşmalarda da iki ayrı yaklaşım; iki ayrı dünya görüşü belgelendi.

AMLP, GDS ve WBK uzun süredir dayanışma içinde Marksist - Leninist güçler arasındaki tartışma zeminini terketmişti. Biz yine de bu zeminin yeniden yaratılabilmesi için çalışmayı doğru bulduk. Onlar son attıkları kardeşlik ilişkilerini bozma adımı ile aslında kendi dediklerinin mantıkı sonucuna geldiler. Artık zaten bir süredir kardeş örgütler arasındaki tartışma sınırlarından çıkmış olan tartışma, başka bir zeminde yuruyecektir.

AMLP, GDS ve WBK kardeşlik ilişkisini koparmakla bizim eleştiri oklarımızdan kendini kurtaracağını; ideolojik mucadele işinin hallolduğunu sanıyorsa aldanıyor. Bizim için revizyonizme ve her turden oportünizme karşı ideolojik mucadele; kardeşlik ilişkileri olsa da olmasa da görevdir. Ve biz bu görevi yerine getireceğiz. AMLP, GDS ve WBK açısından bitmiş olan 'ideolojik' mucadele bizim için henüz başlangıcındadır. Biz bu mucadeleyi gerek kendi hata ve sapmalarımızın köklerini bulup kurutuncaya, gerekse AMLP, GDS ve WBK'nın hata ve sapmalarının köklerini ortaya koyana dek sürdureceğiz.

*****

Toplantı ile ilgili olarak, önümüzdeki dönemde toplantının soz tutanağı hazır olacaktır.

Bunun dışında, toplantı ile ilgili geniş bir değerlendirme ile en önemli tartışma bolumlerini içeren bir belge yayınlanması planlanmıştır.

TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİNİN AÇIKLAMASI

GDS, AMLP, WBK'NIN EN SON OPORTÜNİST MANEVRASI:

1 MAYIS'TA BİZİMLE ORTAK EYLEM YAPMA ZAHMETİNDEN KURTULMA VE KIVIRTMANIN REÇETESİ: 1 MAYIS'TA TOPLANTI

29.3. tarihinde GDS'e yazılan bir mektupla, 1 Mayıs'ta ortak eylemler düzenleme sorununu görüşmeyi önerdik.

Bu önerimize GDS hiçbir cevap vermedi.

Aynı şekilde Avusturya'da da AMLP'ye ortak 1 Mayıs eylemi yapmak için görüşme önerildi. Bu öneriye de AMLP'den cevap gelmedi.

18.4'te elimize GDS Info 3/83 geçti. Orada -eski- kardeşlerimizin oportünizm batağına yürümede ne kadar ilerlediklerinin bir belgesini gördük,

Bizim onerilerimize tek kelime ile cevap vermeyen GDS ve AMLP, WBK ile birlikte bir toplantı düzenlediğini orada ilan ediyor. (Nedense bu iç organda ilan ediliyor!!!)

İlan şöyle:

"BİLDİRİM:

1 Mayıs'ta Frankfurt'ta saat 17.00'de Bonhoeffer Haus'da bir toplantı yapılacaktır. Toplantı üç kardeş örgütün şu konulardaki üç konuşması temelinde yapılacaktır:

KARL MARX'IN GÜNCEL ÖĞRETİLERİ

- İşsizliğin neden ve sonuçlarına karşı devrimci mücadele
- Revizyonist yozlaşmaya karşı Karl Marx'ın proletarya diktatörlüğüne üzerine güncel öğretileri
- Çürük kitle çizgisine karşı Marx'ın proleter partisi üzerine öğretileri."

Bu ilan bir anlamda eski kardeşlerimizin iflas ilanıdır. Çünkü; imkan varken Batı Almanya'da devrimci bir 1 Mayıs yuruyüşünu ortak duzenleme işine yanaşmamışlardır. İflas ilanıdır, çünkü Avusturya'da Marksist-Leninist Parti inşası iddiası ile yola çıkanlar; 1 Mayıs'ta Avusturya'da bizimle ortak bir toplantı yapıp, goruşlerini savunma, Marksızm-Leninizmi yaygınlaştırma imkanı varken; Batı Almanya'da 1 Mayıs'ta toplantı duzenlemeyi tercih etmişlerdir.

Bu toplantı, GDS, WBK ve AMLP çevresindeki devrimcilerin "neden 1 Mayıs yuruyuşune katılmadınız?", "neden Avusturya'da BP ile ortak toplantı yapmadınız?" şeklindeki muhtemel sorularına karşı duzenlenen; bizimle 1 Mayıs'ta eylembirliğinden kaçmalarının incir yaprağı olan bir toplantıdır.

Ayrıca bu toplantının yapılması konusunda bize önceden haber vermemeleri; ve daha önce çok "ortak toplantı" yanlılarının şimdi boyle davranması ayrı bir sorundur. Burada "kardeşlik ilişkilerinin bozulması"nın kerameti! çıkıyor ortaya. Öyle ya, kardeş değiliz. Neden ortak toplantı yapılsın ki? Gorunen odur ki, -eski- kardeşlerimiz bizimle eşit şartlar altında tartışmaktan olağanüstu korkuyorlar. Biz onları kamu - oyu onunde bu toplantılarında 1 Mayıs'ta neden bizimle eylem birliğini girmediklerini, bu konuda önerilere neden suskunlukla cevap verdiklerini açıklamaya çağırıyoruz!

Bolşevizm yenecektir!

MERKEZ KOMİTESİNİN AÇIKLAMASI

18 Nisan'da elimize geçen GDS Info 3/83'te GDS bütün Parti üyelerine ve örgütlü sempatizanlara bir mektup yayınladı. Merkez Komitemize gönderilmemiş, Info'da basılmış olan bu mektubu kamuoyu önünde yayınlayıp tavır takınmayı görev biliyoruz.

Mektup şöyle:

' GDS'in TKP/ML(B)'nin bütün Parti üyelerine ve örgütlü sempatizanlarına mektubu:

2.4.1983

Bütün Parti üyeleri ve
örgütlü sempatizanlara!

Kadın ve erkek yoldaşlar!

Şimdiye kadar olduğu gibi, istenen sayıda iç organımız GDS Info 3/83'ü, dağıtılması için bedava ulaştırıyoruz. Eğer bu sayılar geçmişte sizin elinize geçmemişse veya şimdi artık geçmez ise, bunun bizim suçumuz olmadığını açıklarız.

Biz Kamuoyu önünde TKP/ML(B) Merkez Komitesi ile, bizim aramızda kardeşlik ilişkilerinin artık olmadığını açıkladık. Yani TKP/ML(B) Merkez Komitesi ile çözülmemiş teknik sorunları, mali meseleleri, karşılıklı yayın alış-verişini çözmek için yalnızca örgütsel ilişkiler vardır.

Biz size, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin de her zaman organlarını bize gönderme imkanı olduğunu; bize karşı olan mali yükümlülüklerini yerine getirme imkanı olduğunu, yayın hesaplarını çözme ve Partisine ve bize karşı yükümlülüklerini yerine getirme imkanı olduğunu açıklıyoruz.

❤❤❤

Erkek ve kadın yoldaşlar, biz sizleri 2. Parti Konferansının bütün belgelerini, ve bizim Enternasyonal Enformasyon'da AMLP ve WBK ile birlikte getirdiğimiz eleştirileri —3. Parti Konferansının hazırlığı için— en temelli bir şekilde incelemeye çağırıyoruz.

Erkek ve kadın yoldaşlar, biz TKP/ML(B) Merkez Komitesinin revizyonist bir çizginin propagandasını yaptığı ve bunu yerleştirdiği görüşmuzu gizlemiyoruz. Biz bir kez daha TKP/ML'ın ikinci konferansından sonra bütün parti üyelerine yaptığımız çağrıyı size çağrı olarak tekrarlıyoruz:

' Eğer genel durum, eğer çizgi sözkonusu ise, gerçek bir komünist hiçbir kişisel çıkar gözetmeden, akıma karşı mücadele edecek cesareti göstermelidir. Görevden alınma, partiden atılma, zindana atılma, evliliğin bozulması ve hatta ölüm pahasına bunu yapmalıdır.'

GDS Yönetimi "

Bu mektup hakkında söyleyeceklerimiz şunlardır:

✱Mektuba damgasını vuran ruh, devrimci, Marksist-Leninist bir ruh değil, Alman bakkal ruhudur! GDS için sorun artık teknik sorunları çözmek; mali meseleleri çozmek, vs. için örgütsel ilişkidir. Bu noktada, bakkal hesabı yapanlar müşterih olmalılar; biz 'mali yükümlülüklerimizi' —devrimci olarak değerlendirdiğimiz gruplara karşı— bugüne dek yerine getirdik, bundan sonra da getireceğiz. Burada tabii ki sorun GDS açısından vardır. Çünku onların genel anlayışına göre biz artık "revizyonist bir çizgiye", "devrime karşı" bir çizgiye sahibiz. Diğer yandan "devrimci ahlaktan yoksunuz"! Buna rağmen bunların bize 'mali yükümlülükleri' vb. hatırlatması acaba ne kadar tutarlıdır?

✱GDS mektubunun başında yine çok sevdiği oportünist işaret yöntemi ile çalışıyor! Eğer Info daha once yoldaşlarımızın eline geçmedi ise, ve artık geçmezse sorumlusu onlar değilmiş! Yani Merkez Komitesi gizlediği için geçmez! Söylenecek olanların kıvırtılarak işaretlerle anlatılması yerine, doğrudan söylenmesi herhalde GDS'e zor geliyor! Bu anlaşılır birşeydir de. Çünkü Info'yu Merkez Komitesinin gizlediğini iş pat edecek durumu yoktur. Yine de çamur at, izi kalır burjuva yöntemi ile işaret vermekte yarar görüyor. Biz elimize geçtiği surece Info'yu içimizde Almanca bilen yoldaşlarımıza ulaştırdık. Bundan sonra da ulaştıracağız. Burada eğer yoldaşların eline Info geçmez ise, bunun suçlusunun biz olmayacağımızı açıklıyoruz. "İç organ" meselesine gelince: GDS bir yandan Info'nun iç organ olduğunu söylüyor; diğer yandan "devrime karşı" bir çizginin savunucularına bu iç organı veriyor. İlginç! Biz her halükarda iç organ olarak gördüğümüz yayını gerçekten iç organ olarak ele alacağımızı; ve dışımızdakilere bunu vermeyeceğimizi açıklarız!

✱Merkez Komitemiz III. Konferansın hazırlığı ile ilgili görüşlerini ortaya koymuş, parti içinde tartışmaya sunmuş, kamuoyuna da açmıştır. Parti tartışma sonrasında bu konuda karar alacaktır. Her halükarda III. Konferansta, İkinci Konferans öncesi düştuğumuz yeterli hazırlığı yapmadan Konferansa gitme niyetimiz yoktur. Biz; GDS İkinci Konferans belgelerini ve kendi eleştirilerini temelli şekilde inceleme çağrısı yapmasa da bunu yapacağız. Bu konuda işbolümü yapılmıştır.

Bizim GDS ve diğer kardeşlerin çevresindeki devrimcilere çağrımız; GDS'in ve diğer kardeşlerin getirdiği eleştirilere bizim takındığımız tavırları derinlemesine incelemeleridir.

GDS ve diğer kardeşlere kamuoyu önünde bir çağrımız daha vardır: Elinizde şimdi Almancadan Türkçeye çeviri imkanlarınız vardır. Enternasyonal Enformasyon'un bizimle ilgili bir sayısını kısa zaman içinde çevirip yayınladınız. Diğerlerini de çevirip yayınlayın!

Akıma karşı mücadele çağrısına gelince:

Belgeler ve mücadelenin seyri çok açık bir biçimde şunu gösteriyor: Bizim içimizde tartışma için gerçekten demokratik bir ortam vardır; ve içımızdeki yoldaşlar hata gördükleri noktalarda -bunlar fazla önemli olmasalar bile- eleştiri getirmekte; yanlışlara, ve yanlış olarak görülen şeylere karşı içimizde canlı bir tartışma ve mücadele yürütülmektedir. Bu bizim gelişmemizin garantisidir.

Buna karşı kardeşlerin çok kaba hata ve çarpıtmalarına karşı bile kardeş örgütlerin içinden tek ses çıkmamıştır. İşte bu durum bir örgütün yozlaşmasının en sağlam garantisidir. Bu durum bizim batağa giden kardeşlerin bu yoldan dönme imkanı konusundaki umutlarımızı hemen hemen sıfıra düşüren bir durumdur. Canlı tartışma ve eleştirinin olmadığı yerde, yozlaşma kaçınılmazdır. Biz bu yüzden akıma karşı mücadele çağrısını kardeş örgütler içindeki devrimcilere yapıyoruz. Ve onlara şöyle sesleniyoruz:

AMLP, GDS ve WBK'nın yönetimleri "akıma karşı mücadele" adına bugün bize karşı polemikte birçok noktada oportünist-revizyonist konumdan Marksizm-Leninizme saldırmaktadır.

Bugün Marksizm-Leninizmi revizyonist ve oportünist çarpıtmalara karşı savunma; AMLP, GDS, WBK yönetimlerinin oportünist çarpıtma, görüş ve yöntemlerine karşı da tavizsiz mücadele görevini gündeme getirmektedir.

GDS, WBK, AMLP Yönetimlerinin ürettiği radikal laflar gözünüzü kamaştırmasın. Her parlayan şey altın olmadığı gibi; GDS, AMLP, WBK yönetimlerinin Marksizm-Leninizm adına ortaya koydukları her laf radikali sonuç da Marksizm-Leninizm değildir. Marksizm-Leninizmi GDS, WBK, AMLP yönetiminden değil; kaynağından, Marks, Engels, Lenin, Stalin'in eserlerinden öğrenin; AMLP, GDS, WBK yönetimlerinin ileri sürdüklerini Marx Engels, Lenin ve Stalin'in söyledikleri ile karşılaştırın; ve belki hepsinden önemlisi, AMLP, GDS, WBK yönetimlerinin lafları ile yetinmeyin; Marksizm-Leninizmin en önemli talepleriden biri olan söz/eylem uygunluğu konusunda, bu yönetimlerin durumunu eleştirici bir şekilde gözden geçirin!

REVİZYONİZM VE HER TÜRDEN OPORTÜNİZM YENİLECEK!
MARKSİZM-LENİNİZM ZAFER KAZANACAKTIR!

BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

GDS'İN TOPLANTIDAN ÇIKARDIĞI "SONUÇ" HAKKINDA BAZI DÜŞÜNCELER

****

GDS Info 3/83'te, 26/27 Mart'ta yapılan "ortak" toplantı üzerine bilgi veriliyor. GDS'li yazar toplantıdan şu sonucu çıkartıyor:

> " Her kim ki, GDS, WBK, MLPÖ'nün eleştirilerinin çok radikal olduğunu, çok ileri gittiğini düşünüyordu ise, toplantı ona bunun yanlışlığını öğretti. Sözkonusu olan atasözü niteliğindeki SİVRİSİNEK YUVASINA ÇUBUK SOKMA idi. GDS, WBK VE MLPÖ'NÜN TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİ İLE İLİŞKİLERİNİ KOPARDIĞINI, toplantının sonucu olarak açıklaması; TKP/ML ve bugünkü TKP/ML(B)'nin oportünizmine karşı yürütülen uzun yıllar süren ve derinlemesine polemikten sonra; TKP / ML(B)'nin revizyonist çizgisini berrak bir şekilde ispatlayan yazılı eleştiriden sonra; ve bu kamuoyu önündeki revizyonist trajediden sonra, yalnızca mantıklı ve tutarlı idi."

Burada söylenenlerle ilgili bazı düşüncelerimi yazmakta yarar görüyorum:

✱ Önce şu bilince çıkarılmak zorundadır: Kardeş örgütler kardeşlik ilişkilerinin kendileri tarafından kesildiğini açıklamak için nedense toplantının en sonundaki beş dakikalık konuşma hakkını beklemişler; bu konuda tam da sorunun tartışılmasının TKP/ML(B) tarafından talep edildiği proleter enternasyonalizmi ile ilgili gündem maddesinde tek kelime etmemişlerdir. Bu onların bu konudaki tavırlarını bir ölçüde 'toplantının gidişatına gore' ayarlama yönünde karar aldıkları -nın; ve toplantının istedikleri gibi gitmemesi üzerine, bu açıklamayı yaptıklarının bir işaretidir. Bu onların belkemiksiz, ilkesiz, faydacı tavrının bir ifadesidir.

✱ Bu sonuçtaki birinci cümle; esasında GDS'in eleştirilerini tek tek noktalarda öz olarak doğru bulan; ve fakat GDS'in çıkardığı sonuçları şu anda doğru bulmayanlara yönelen bir cümledir. GDS bunlara —bu gibileri bizim çevremizde vardır, GDS ve diğer kardeşlerin çevresinde de böylelerinin olup olmadığı bilgimiz dışında; görünen olmadığı yönünde— toplantının artık son nokta olduğunu anlatmaya çalışıyor. Bu bir anlamda doğrudur: Gerçekten de bu toplantıda GDS'in ve diğer kardeşlerin savunduğu görüşler; ve kullandığı yöntemler, artık tek tek eleştirilerde tavır takınmanın yetersiz olduğu -nu; herkesin genel değerlendirme konusunda kesin tavır takınmasının artık kaçınılmaz bir gereklilik haline geldiği açıkça görüldü.

✱ GDS'li yazar önce TKP/ML ve şimdi de TKP/ML(B)'ye karşı yürütülen "uzun yıllar süren ve derinlemesine" polemikten söz ediyor. Gerçeklerin bu kadar a e çarpıtılması az görülür. Önce GDS'li yazara; unuttu ise; bugünkü TKP/ML(B)'yi oluşturan yoldaşların, geçmişte GDS'in TKP/ML'ye karşı yürüttüğü "polemikte", GDS ile kavradığı ölçüde aynı safta olduğunu hatırlatalım. İkinci olarak, GDS'in TKP/ML döneminde "yürüttüğü" polemiğin "uzun yıllar süren" bir polemik olmadığını, hele hele derinlemesine bir polemik hiç olmadığını hatırlatalım. TKP/ML ile AMLP arasında kardeşlik ilişkileri 1978 Temmuzunda kurulmuştur. Bu dönemde GDS'in TKP/ML'e getirdiği eleştiri "derinlemesine" polemikten başka herşeydir. Bu dönem de GDS görüşlerini tezler halinde getirmiş, ve bu eleştirinin peşini izlememiştir. Daha sonra da derinlemesine bir polemikten sözetmek için, kişinin saçmalaması gerekir.

İkinci Konferans sonrasına kadar, evet, bölünmeye kadar, GDS'in TKP/ML'ye karşı yürüttüğü polemik; bugün TKP/ML(B) ile yürütülen polemikle karşılaştırılınca bayağı 'efendice' ve aklı başında görülen bir polemiktir. Ve bu polemik bugün TKP ML(B)'yi oluşturan yoldaşlar tarafından da kavrandığı ölçüde savunulmuştur, savunulmaktadır.

Bölünme sırası ve sonrasında GDS'in TKP/ML MK hizibine karşı polemiği kısa süre içinde sertleşmiş; bunda MK hizibinin GDS'e fiili saldırıları da belli ölçülerde rol oynamıştır. Sertleşen polemik kısa süre içinde kardeşlik ilişkilerininbizimle devam ettirilmesi noktasında kopmuştur.

GDS ile aramızdaki çelişmeler 1981 Eylülünde ortak açıklama yaptığımızda; aramızdaki çelişmeler konusunda ortak açıklamaya herhangi bir pasaj koymayı bile gerekli görmeyecek seviyede idi! Şimdi GDS bunun hata olduğunu ve kendilerinin bunu o günkü dönemde "oportun" gördüklerini açıklıyor. Gerçekten ilginç ve çok da ilkeli bir tavır!!!

GDS ile aramızdaki çelişmeler II. Konferans öncesinde sertleşti. Ama II. Konferans öncesinde GDS'in bizim hatalarımıza karşı "derinlemesine" bir polemik yürüttüğü, kelimenin tamanlamı ile masaldır. İkinci Konferansa da GDS görüşlerini tezler halinde getirdi. Bu tezler üzerine ancak Konferans sırasında tartışılabildi. Daha sonra 1 Mayıs tartışmaları gündeme geldi. İlk defa bu tartışma içinde GDS'in görüşlerinin bazılarına kamuoyu önünde karşı çıktık. Bu noktadan itibaren GDS'in tavrı değişti. GDS bizim görüşlerimizle ilgili ilk gerçekten kapsamlı yazısını 1 Mayıs'la ilgili yazdı! Olgu budur!

Şimdi eğer bu polemik "uzun yıllar süren" "derinlemesine polemik" olarak adlandırılıyorsa; o zaman bu yalnızca gerçeklerin adıce çarpıtılması değildır; aynı zamanda GDS'in derinlemesine polemikten ne anladığının da bir işaretidir.

GDS'in getirdiği eleştirilere bizim verdiğimiz cevaplara, ve getirdiğimiz eleştirilere GDS daha cevap vermemiştir. GDS in son toplantı öncesinde getirdiği yeni saçmalıklara henuz bir cevap vermedik. Buna rağmen GDS derinlemesine polemikten sözediyorsa eğer, bunun bir tek anlamı vardır. GDS bu işi mümkün olduğunca kısa süre içinde halletmek istiyor! Biz derinlemesine polemik yürüttük safsatası ardında gizlenerek;bizim eleştirilerimize cevap verme gorevinden kaçmak istiyor. Bu görevi yerine getirmek hiç mi hiç işine gelmiyor, çünkü o zaman teorik çarpıtmaları ve pratikteki yanlışları çok açık olarak görülebilecektir; takke duşecek, kel görünecektir.

✱ GDS'li yazar TKP/ML(B)'nin "TKP/ML(B)'nin revizyonist çizgisini berrak bir şekilde ispatlayan yazılı eleştiriden" söz ediyor. Burada sözettiği herhalde Enternasyonal Enformasyon'un 12, 13, 14, 15. sayıları olsa gerekir. Burada GDS'li yazarın ne kadar burnu buyuk ve terbiyesiz, kitleye üstten bakan biri olduğu bir kez daha görülüyor. Tutun ki, gerçekten sozu geçen broşürlerde revizyonist çizgi olduğu ispatlanmış olsun. Peki, bundan toplantıya katılan kaç kişinin haberi var dı? 12. sayı toplantıdan bir hafta kadar once Turkçe olarak elimize geçti. Birçok arkadaşımız okuyamadı. 13, 14, 15. sayılar ise toplantı gunu ve Almanca olarak geldi. Toplantıya katılan hiçbir yoldaşın bunları okumaya imkanı yoktu (Almanca bilseler bile!) Yani GDS ve diğer kardeşler, TKP/ML(B)'nin "revizyonist çizgisi"nı -ki bu temelde ilişki kestiklerini açıkladılar!!!- toplantı sırasında ancak kendi kendine ispatlamıştı! Toplantıya katılan devrimcilerin, bu "ispatı" bilmeleri, bağımsız bir şekilde inceleyip; buna karşı söylenenlerle karşılaştırıp bir sonuca varmaları imkansızdı! İşte boyle "yazılı" "ispatlı"!!! çizgi eleştirisi temelinde TKP / ML(B) Merkez Komitesi ile (Siz TKP/ML(B) ile okuyun) kardeşlik ilişkileri kalmadığını açıkladılar.

"Aceleleri ne idi?", "Arkalarından atlı mı kovalıyordu?" diye sorulmasın!

Kardeşlerin acelesi; onların getirdikleri eleştirinin Marksizm-Leninizm ışığında gozden geçirilmesi halinde, onemli ölçüde lime lime dokuleceğini; revizyonist çizgi tespitinin ayakta tutulamayacağını bilmeleri; rezil olmaktan duydukları paniktendir. Ama bizde dendiği uzre: "Korkunun ecele faydası yoktur".

✱ Bir de kamuoyu onunde "revizyonist trajedi" sorunu var. Gerçekten de toplantı kardeş orgutler açısından, onların bizim içimizdeki saygınlığını bütünü ile yıtırmeleri sonucuna yolaçtığı için, bir "trajedi"dir. Ve bu trajedi onların savunduğu bir dizi revizyonist goruşun, ve kullandığı revizyonist yöntemlerin sonucudur. Bu anlamda toplantıya revizyonist trajedi demeleri haklıdır!!!

Bir başka açıdan bakıldığında, bu toplantı Marksist-Leninistlerin yapacağı "açık ve kamuoyu önünde" tartışmanın bir karikaturudur, bir komedi olmuştur. Özellikle kardeşlerin marifeti sonucu, uçuncü gundem maddesinde ortaya çıkan durum, Marksist-Leninistler için utanç verici bir durumdur.

Marksist-Leninistlerden beklenen, boyle bir durumda hatalarını gorüp bunun özeleştirisini yapmalarıdır. Ama Marksist Leninistlerden bekleneni -şimdi artık eski- kardeşlerden beklememek gerektiğini onlar davranışları ile öğretiyorlar bize. GDS'li yazar "uzun yıllar süren derinlemesine polemikten sonra" "TKP/ML(B)'nin revizyonist çizgisini berrak bir şekilde ispatlayan yazılı eleştiriden sonra" ve "kamuoyu onundeki revizyonist trajedıden sonra", GDS, WBK ve MLPÖ'nun kardeşlik

Devamı sf.24'de

Hitler'i iktidara getiren Alman emperyalist burjuvazisi idi!

(Hitler'in 30 Ocak 1933'te Hükümet Başkanlığına atanmasının 50. yıldönümü üzerine)

Bu yıldönümü dolayısıyla Batı Alman emperyalistleri muazzam boyutlara ulaşan bir propaganda faaliyetine giriştiler. Ellerindeki bütün araçlarla, CDU, SPD'li burjuva politikacılarından modern revizyonistlere kadar herkesin ağzından bu yıldönümünün öncelikle, bugün Batı Almanya'da Hitler'in iktidara geldiği dönemdekinden bütünüyle farklı bir devletin olduğunu; "Federal Almanya Cumhuriyeti"nin özellikle diğer halklara karşı da "tamamiyle barışsever" olan "bir hukuk devleti " olduğunu, vs. gösterdiğini yaydılar.

Batı Alman emperyalizmi bu şekilde bir kez daha kendi saldırgan, intikamcı ve militarist özünü "barışsever, demokratik" bir maske ardında gizlemeye ve kendini halk kitlelerine şirin göstermeye çalıştı. O her zaman olduğu gibi bu kez de bu iş için kendi sadık uşaklarını, çeşitli aldatmacalarla halk kitlelerini aldatmaları gereken burjuva politikacılarını kullandı. Güncel bir olaydan dolayı, (6 Mart'ta Federal Parlamento seçimleri yapıldı) bu aldatmacalar özel önem kazandılar.

I. HİTLER FAŞİZMİ ALMAN BURJUVAZİSİNİN BİR "FRAKSİYONU"NUN SİYASAL TEMSİLCİSİ DEĞİLDİ! O TÜM BURJUVAZİNİN EGEMENLİK BİÇİMLERİNDEN BİRİ İDİ!

****

— Emperyalist ülkelerde mali sermaye içinde FRAKSİYONLAR yoktur —

Burjuva ve oportünist demagojilerin en yaygın olanlarından biri, Hitler faşizmini burjuvazinin bir fraksiyonu, özellikle saldırgan ve savaşçı fraksiyonu tarafından siyasal iktidara getirilmiş veya desteklenmiş gibi göstermektir.

İster sendika ağası Loderer'in şu sözleri olsun: "Buna karşı gericilik ve sanayinin bazı kesimleri nasyonal sosyalistleri müttefik olarak görüyordu" ("Metall-Aktuell", S.2,s.4); ister SPD, DGB ve modern revisyonistlerin çağrısındaki şu sözler olsun: "sağ tutucu güçlerin üstelemesi üzerine ... ağır sanayi ve yüksek mali sermayenin temsilcileri tarafından Hitler Hükümet başkanlığına getirildi"; isterse de bunların kuyruğuna takılmış olan MLPD (Almanya Marksist-Leninist Partisi) gibi oportünistlerin şu sözleri olsun: "... faşizmin ve savaşın sorumluları, Thyssen, Flick ve diğer tekelci baylar" ("Bir daha faşizm mi? Asla! — Başlangıçlarında direnin!" başlıklı bildiriden), hepsinde ortak bir yan vardır: Tüm egemen sınıf, burjuvazi, mali sermaye değil de; sözümona onun sadece belli kesimleri, sadece belli tekelci baylar kendi egemenliklerini, burjuva diktatörlüğünü ayakta tutmaya devam ettirmenin uygun bir aracı olarak Hitler faşizmi şeklindeki egemenlik biçimini görmüş. Bu demagoji ile şunlar amaçlanmaktadır:

- Bununla birinci olarak, pratikte burjuvazinin bir kesimi , mali sermayenin bir kesimi, yani onun sözümona "saldırgan olmayan", "faşist olmayan" vs. kesimiyle ittifak yapma çağrısı yapılmakta; ikinci olarak, emperyalist burjuvazinin, burjuva diktatörlüğün devlet biçiminin değiştirilmesi gibi çeşitli taktiklere, öncelikle proletaryanın ve emekçilerin sınıf mücadelesinden ve diğer halklara karşı emperyalist savaş hazırlığından dolayı değil de, öncelikle burjuvazinin "çeşitli grupları" arasındaki çelişmelerden dolayı başvurduğu propagandası yapılmaktadır. Üçüncü olarak, bu demagoji, burjuva demokrasisi ile faşizm arasında, faşizm iktidarda olduğu zaman tüm burjuvazinin değil; burjuvazinin yalnızca bir kesiminin; egemen olduğu anlamında nitel bir ayrım yapılmasına yolaçmaktadır. Bu ise, ister faşizm, ister burjuva demokrasisi olsun, ikisinin de burjuvazinin, mali sermayenin diktatörlüğü olduğu şeklindeki Marksist-Leninist tezle temelden çelişmektedir.

Teorilerine bir de Marksizm-Leninizm maskesi takmaya çalışan oportünistler, çarpıtmalarını öncelikle Dimitrov'un Komintern'in VII. Dünya Kongresinde yaptığı açıklamalara dayandırmaya çalışmaktadırlar.

Örneğin (ML'siz) KPD şöyle diyor:

"Komintern faşizmi tahlil ederken, örneğin mali sermaye içinde 'en gerici ve en saldırgan' olan fraksiyonlar olduğunu kabul ediyordu." (Kızıl Şafak 3/71, s.7)

Buna, Marksizm-Leninizmden yola çıkarak bu sorunu ortaya koyan ve açıklığa kavuşturan Dimitrov'un şu mükemmel tahlili ile karşılık verelim:

"Faşizm, finans kapitalin iktidarının ta kendisidir." (G. Dimitrov, "Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe",s. 64, Aydınlık Yayınları)

Dimitrov'un yaptığı, faşizmin sınıfsal temelinin bu mükemmel tahlilini bütün oportünistler hasıraltı etmekte ve onun sadece şu açıklamasını aktarmaktadırlar:

"... iktidardaki faşizm, finans kapitalin en gerici, en şöven ve en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğüdür." (age; s.63-64)

Bu sözler, bir önceki alıntıdaki sınıfsal tahlil ile birlikte ele alındığında, Dimitrov için ikinci açıklamasında neyin sözkonusu olduğu açık ve berrak bir şekilde ortaya çıkmaktadır. O iktidardaki faşizmin siyasal olarak mali sermayenin en gerici, en şöven vs. unsurları tarafından temsil edildiğini saptamaktadır. Ve bu da gerçekten doğruydu. Mali sermayenin, siyasetini haklı göstermek, halk kitlelerini aldatmak ve onları Alman burjuvazisinin hedefleri için, öncelikle işçi hareketi ve onun önder gücü KPD'ye karşı mücadeleye ve Alman emperyalizminin yayılmacı, emperyalist intikamcı hedefleri için seferber etmek için Hitler faşistlerine, bu en gerici unsurlarına ihtiyacı vardır.

"SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders"te, emperyalist ülkelerde burjuvazinin egemenliği ve onun egemenlik şekilleri hakkındaki Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri savunularak "Alman faşizminin iktidara gelmesi"nin Marksist-Leninist tahlili mükemmel bir şekilde ortaya konmaktadır:

" Fakat iktisadi buhranın kapitalizmin çelişmelerini şiddetlendirmesi sadece Uzak Doğu da olmadı. Bu çelişmeler Avrupa'da da şiddetlendi. Sanayi ve tarımda uzayan buhran , büyük çapta işsizlik ve yoksul sınıfların artan güvensizliği, işçi ve köylülerin hoşnutsuzluğunu körükledi. İşçi ve köylülerin hoşnutsuzluğu büyüyerek devrimci muhalefete dönüştü. Bu özellikle savaşın, İngiliz ve Fransızlara verilen savaş tazminatının ve iktisadi buhranın ekonomisini çökerttiği ve işçilerin yerli ve yabancı (Fransız ve İngiliz) burjuvazinin çifte boyunduruğu altında ezildiği Almanya'da görülüyordu. Faşistlerin iktidara geçmesinden önceki son Reichstag seçimlerinde Alman Komünist Partisine altı milyon oy verilmesi de bu hoşnutsuzluğun ne kadar büyük olduğunu açıkça gösteriyordu. Alman burjuvazisi, Almanya'da burjuva-demokratik özgürlükler devam ettirilirse kendilerine kotu bir oyun oynanacağını, işçi sınıfının bu özgürlükleri devrimci hareketi yaymak için kullanacağını gördu. Bundan dolayı, Almanya'da burjuvazinin iktidarını sürdürebilmesi için tek yolun burjuva özgürlüklerinin kaldırılması, Reichstag'ın göstermelik bir meclis haline getirilmesi ve işçi sınıfını sindirebilecek ve Almanya'nın savaştaki yenilgisinin intikamını almak isteyen küçük burjuva kitlelerine dayanabilecek terörist bir burjuva milliyetçi diktatorluğun kurulması olduğuna karar verdi. Ve boylece, halkı aldatmak için kendisine Milliyetçi-Sosyalist Partı adını veren faşist partiyi iktidara çağırdılar. Bunu yaparken de faşist partinin ilk olarak emperyalist burjuvazının en gerici, işçi sınıfına en duşman kesimini temsil ettiğini, ikinci olarak da milliyetçi duşüncelere saplanmış milyonlarca kuçuk burjuvayı aldatma yeteneklerine sahip en belirli intikam partisi olduğunu biliyorlardı. Onlara bu işte, işçi sınıfına ihanet eden, uzlaşma politikalarıyla faşizme yol açan Alman Sosyal-Demokrat Partisi liderleri yardım ettiler.

1933 yılında Alman faşistlerinin iktidara geçmesini ha-

zırlayan şartlar bunlardı.

On Yedinci Parti Kongresine sunduğu raporunda Almanya 'daki olayların çözümlemesini yapan Stalin yoldaş şöyle dedi:

'Almanya'da faşizmin zaferi sadece işçi sınıfının zayıflığının belirtisi ve faşizme yol açan Sosyal-Demokrat Partinin işçi sınıfına ihanetinin sonuçları olarak görülmemelidir; aynı zamanda burjuvazinin zayıflığının belirtisi, burjuvazının iktidarını parlamentarizm ve burjuva demokrasısı gibi eski yontemlerle sürduremediğinin, dolayısıyla iç politikasında terörist yonetim yontemlerine başvurmak zorunda kaldığının belirtısıdır.' (J. Stalin, SBKP XVII. Kongresi, "SBKP(B) MK Çalışma Raporu"; s.17)"

(SBKP(B) Tarihi - Kısa Ders, s.355-356, Aydınlık Ya.)

II. "BİR DAHA FAŞİZM Mİ? ASLA! — BAŞLANGIÇTA DİRENİN ŞEKLİNDEKİ SLOGANLAR, BATI ALMANYA'DA GERÇEKLEŞEN FAŞİSTLEŞMEYİ GİZLEMEYE YARAMAKTADIR!

****

DKP modern revizyonistleri ve onların papağanları (ML'siz) KPD ya da MLPD gibi oportünist örgütler, (hemen hemen aynı şeyleri söyleyerek) "neo-nazizm"e ve "sağ bloka" (CDU, CSU) karşı keskin kelimeler kullanarak ve bunların artan faşizmin sözümona temsilcileri olduğunu teşhir ederek veya CDU-CSU'nun siyasal iktidara gelmesini, faşizmin iktidara gelmesi olduğunun propagandasını yaparak kendilerini bugün "faşizme karşı en önde savaşanlar" olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

Bu manevra da (ki onunla sosyal-demokrat teoriler arasında büyük bir uyum bulunmaktadır) iki fraksiyon teorisiyle haklı gösterilmektedir.

Bu teorinin taraftarları, onu Batı Almanya'nın güncel siyasal koşullarına uyarlayıp, SPD'nin burjuvazinin sözümona demokratik, barışsever fraksiyonunu; CDU'nun ise burjuvazinin saldırgan, faşizan fraksiyonunu temsil ettiği propagandasını yapıyorlar. Bu teoriye göre, o halde faşizmin iktidara gelme tehlikesi sadece "sağ blok"tan gelmektedir.

DKP'nin başkanı Mies şöyle diyor:

"Bir daha faşizm mi? Asla! — bu şiar, neo-nazizme karşı bir savaş ilanı, bütün neo-nazi örgüt ve faaliyetlerin yasaklanması için bir çağrıdır. 'Bir daha faşizm mi? Asla!' şiarının gereklerini yerine getirmek, bunun dışında her türden bir sağ gelişmeye karşı gelmek, yani CDU/CSU tarafından yönetilen hükümetin hedeflediği şekilde sağ dönüşün gerçekleşmemesi için aktif çalışmak demektir." (UZ — DKP yayın organı — Zamanımız, 28.1.83, s.2)

Ve modern revizyonistlerle aynı hava içinde MLPD şöyle demektedir:

"Daha önce de olduğu gibi bugün de, en geniş halk katmanlarına yoksulluk getiren ekonomik bunalım, üzerinde faşist yabani otların yayılacağı temel haline getirilmeye çalışılmaktadır. Bonn'daki sağ blokun siyaseti ile bunun ortamı hazırlanmaktadır." (Bildiriden)

Emperyalist burjuvazinin bir bütün olarak gerici olduğu, proletaryanın ancak ona, onun tüm politikacı ve demagoglarına karşı uzlaşmaz mücadele vererek kurtuluş yolunda ilerleyebileceği şeklindeki Marksizm-Leninizmin temel ilkesine saldıran bu tezler, burjuvazinin sözümona faşist vs. olmayan ve siyasal olarak SPD tarafından temsil edilen bir kesimi ile ittifakın propagandasını yapmaktadır.

Batı Alman emperyalizminin bu siyasal güçleri hakkındaki Marksist-Leninistlerin değerlendirmesinin doğruluğu için inandırıcı bir kanıt olan SPD/FDP koalisyon hükümetinin 13 yıllık pratiği, bu sınıf uzlaşmacı teori ve pratiği yalancı çıkarmaktadır.

Devlet aygıtının faşistleştirilmesinin -faşist diktatörlüklerin alışılmış uygulamaları olan- adımlar bu hükümet döneminde atıldı.

- Polis aygıtı, devlet ve sınır koruma örgütlerinin muazzam bir şekilde geliştirilmesinin yanısıra, GSG 9 gibi terörist özel birlikler kuruldu.

- Yabancılara karşı, zaten Hitler döneminden kalmış olan yabancılar yasasının keskinleşmesinde kendini gösteren faşist kışkırtma bütün propaganda araçları ile körüklendi; iltica hakkı yönetimin aldığı önlemlerle esas olarak ortadan kaldırıldı; yabancı işçilerin çoğunluğunu oluşturan Türkiyeli işçilere karşı öncelikle bir pogrom havası yaratıldı.

- Adliye aygıtında, tecrit işkencesi, tutukluların dışarıyla ilişkisini sınırlayan yasalar, avukatların haklarının sınırlandırılması, avukatların mahkemelerden çıkarılması ve zorla görevlendirilmeleri gibi uygulamalarla; faşist keyfi önlemler alışılagelmiş uygulamalar haline getirildi; bunlar şiddetin yazılı veya sözlü bir şekilde sadece propaganda edilmesini bile cezalandıran Paragraf 88a gibi yasalarla "düşünceye uygulanan terör" ile desteklenmektedir.

- Ev işgalcilerine ve atom santrallerine karşı olanlara karşı mücadele içinde büyük polis birlikleri kullanılıyor, yürüyüşler gittikçe daha sık yasaklanıyor ve polisin saldırısı sonucu dağıtılıyor, evlerde arama yapılması, evlerin ve telefonların dinlenmesi normal uygulamalar haline geliyor, tahmin edilen siyasal "terorist" suçlarda tutuklama zorunlu oluyor ve "siyasal suçlar"da ceza çekildikten sonra 'güvenlik' dolayısıyla tutukluluk halinin devam etmesi gittikçe daha fazla kural haline gelmektedir.

- Polis gittikçe daha sık şüpheli gördüğü kişileri öldürerek 'tutuklamaktadır'.

- Cezaevlerindeki devrimcilerin öldürülerek intihar süsü verilmesine kadar varmıştır burjuvazi!

- Bilgisayarlar ve nüfus sayımı gibi faaliyetlerle eksiksiz bir gözetleme sistemi inşa edilmektedir.

- Devrimcilere, komünistlere, anti-emperyalistlere ve anti-faşistlere karşı adliye terörü gittikçe daha büyük boyutlara ulaşmaktadır. GUPS (Filistinli Öğrenciler Birliği), GUPA (Filistinli İşçiler Birliği), Dev-Sol ve Halk-Der gibi özellikle yabancıların devrimci örgütleri yasaklanmakta veya ATİF'de olduğu gibi bu örgütlerin başkanlarının siyasal görüş belirtmesi basitçe yasaklanmaktadır.

Bütün bu önlemler, "Başlangıçta direnin" gibi bir şiarın Batı Almanya'da şimdiye kadar nesnel olarak meydana gelmiş olan faşistleşme gelişimini bütünüyle gözardı ettiğini çarpıcı bir şekilde kanıtlamaktadır. Artık sözkonusu olan faşistleşmenin başlangıçları değildir, tam tersine egemen sınıflar şimdiye kadar faşist yasa ve önlemlerden oluşan geniş bir ağ kurmuşlar, devlet aygıtını önemli derecede faşistleştirmişlerdir; ve bütün bunlar, oportünistlere göre çok demokratik ve barışsever olan "SPD-FDP hükümeti" döneminde gerçekleştirilmiştir.

Geriye kalmış olan birkaç burjuva özgürlüğü konusunda burjuvazi şimdiden "gerektiğinde", ya sınıf mücadelesi keskinleştiğinde ya da bir emperyalist savaşta cephe arkasında mutlak bir sessizliğe gerek duyduğunda, bu özgürlükleri ortadan kaldıracak bütün yasalara sahiptir.

III. BATI ALMANYA'DA GERÇEKLEŞMEKTE OLAN FAŞİSTLEŞME, FAŞİZMİN İKTİDARA GELMESİ Mİ DEMEKTİR?

****

Oportünistler kendilerine özgü bir şekilde faşizmi zararsız göstermeye çalışırken başlıca iki manevraya başvurmaktadırlar. 1) Yukarıda gösterdiğimiz gibi onlar bundan burjuvazinin bir "fraksiyonunu", burjuva politikacılarının bir kesimini sorumlu tutmakta, burjuvazinin diğer bir kesimi ile ittifakın propagandasını yapmakta ve böylece işçi sınıfını sosyal-demokrasi ve modern revizyonistlerin kuyruğu haline getirmektedirler. 2) Strauss'un faşizm olduğu şeklindeki propagandalarıyla, Batı Almanya'da faşistleşmenin daha da katmerleşmesi olasılığını gözardı etmektedirler. Bonn'daki hükümet değişikliği, şimdiki CDU/CSU-FDP hükümetinin Batı Alman emperyalizminin siyasetini (artan faşistleşme ve militarist leşme) aynen SPD gibi sürdürdüğünü açık bir şekilde göstermektedir; ama aynı zamanda bu değişiklikle burjuvazinin diktatörlüğünün bir biçiminin, burjuva demokrasisinin yerine faşizm egemenlik biçiminde nitel bir değişiklik bugün gerekli ve (henüz) olanaklı da değildir. Bugün burjuva demokrasisinin artık larından devlet aygıtının oldukça ilerlemiş olan artan faşistleştirilmesine akıcı bir geçiş sözkonusudur.

Burada yatan temel sorun, modern revizyonistlerin ihaneti ve nesnel faktörler dolayısıyla işçi hareketinin zayıf olmasıdır. Oportünistlerin Strauss eşittir faşizmin iktidara gelmesi şeklindeki tezlerinden çıkardıkları özsel bir sonuç, "gericiliğe ve faşizme karşı, özgürlük ve demokrasi için" (ML'siz KPD'nin başkanı Aust) şiarıdır. Burada, Batı Alman emperyalizminin siyaseti haline gelmiş olan artan faşistleşmeye ve burjuvazinin diktatörlüğüne karşı proletarya diktatörlüğü ve burjuvazinin diktatörlüğünün şiddet yoluyla parçalanması için mücadele etmenin propagandasını yapmak yerine, daha fazla demokrasi ve "özgürlük" için mücadelenin, yani burjuvazinin diktatörlüğü altında burjuva demokrasisi ve burjuva diktatörlüğü için mücadele edilmesi propaganda edilmektedir.

IV. İÇ FAŞİSTLEŞME BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN BİR YANINI, ARTAN İNTİKAMCILIK VE MİLİTARİSTLEŞME DE DİĞER YANINI OLUŞTURMAKTADIR

****

— "Ülkemizde yeni atom roketlerinin yerleştirilmesine" karşı mücadele mi, emperyalist savaşlara savaş ilanı mı —

Batı Almanya'daki revizyonist propaganda ve onların MLPD gibi ideolojik papağanlarının yaptığı propaganda, aynı zamanda Batı Almanya'da bu konuda tavır takınan Türkiyeli oportünistlerin propagandalarının ortak yanı, "Hitler'in iktidara gelmesinin yıldönümü"nde takındıkları tavırda, bugünkü "savaşa" karşı mücadelenin merkezi siyasal şiarı olarak "orta menzilli roketlerin ülkemizde (ya da yer yer "Avrupa'da") yerleştirilmemesi" talebini ortaya sürmektir.

Batı Avrupa'da NATO içinde en güçlü askeri güç olan Batı Alman ordusunun Batı Alman emperyalistleri tarafından çokyönlü militaristleştirilmesi ve silahlandırılmasını mahkum etmek yerine; yabancılara karşı yönelen Alman sövenisti kışkırtmanın, emperyalist bir savaş için Batı Alman emekçilerinin Batı Alman emperyalistleri tarafından diğer halklara karşı kışkırtılmasının önemli bir ideolojik hazırlığı olduğunu teşhir etmek yerine; Amerikan roketlerinin yerleştirilmesine karşı mücadele propagandanın odak noktasına yerleştirilmekte ve böylece dikkatler kendi Batı Alman emperyalizminin savaş hazırlığı üzerinden ustaca başka yerlere çekilmektedir.

Bütün zararsız gösterme çabalarının tersine, Batı Alman emperyalizmi kendi başına bir savaş kaynağı oluşturan emperyalist bir büyük güçtür. Batı Alman emperyalizminin özel saldırganlığını belirleyen belirleyici özelliklerinden birisi onun intikamcılığıdır. Onun intikamcılığı sadece II. Dünya Savaşında "yitirmiş" olduğu alanları yeniden kazanmak ve Büyük Alman İmparatorluğu sınırlarına kadar genişlemek istemesinde yatmamaktadır; o bunun yanında Asya, Afrika, Latin Amerika, Batı Avrupa ve Avrupa'nın kenar bölgelerindeki etki alanlarını veniden ele geçirmek istemektedir.

Marksist-Leninistlerin görevi, kendi emperyalizminin himaye edilmesine yol açan bütün oportünist ve revizyonist tezlere karşı mücadele içinde Batı Alman emperyalizminin savaş hazırlıklarına karşı mücadelede tek doğru şiar olan "Emperyalist savaşlara karşı savaşalım" sloganını pasifizm ve revizyonizm hastalığına tutulmuş "barış hareketi" içine taşımak ve savunmaktır.

ALMAN EMPERYALİZMİNİN DOĞRUDAN HALEFİ OLAN BATI ALMAN EMPERYALİZMİNE ÖLÜM!

Devrimci İşçi «Sovyetler» Birliğine sığınan 13 devrimcinin Türkiye'ye gönderilmelerini suskunlukla onaylıyor

Devrimci İşçi sayı 17'de, "Sovyetler" Birliği'nin 13 devrimciyi Turkiye'ye geri gonderdiği, iki devrimciyi de Kars'ta askeri faşist cunta yetkililerine teslim ettiğini belirten bir haber yer aldı. Sozkonusu olayı Hurriyet gazetesi bir sure once, "Ruslar bu 'idamlıkları' sınırda bıraktı" seklinde vermişti. İşin ilginç yanı, Devrimci İşçi'nin de yorum yapmadan, olayı Hurriyet gazetesi gibi haber vermesi oldu. Böylece Devrimci İşçi olayı yorumsuz aktararak, "Sovyet" revizyonistlerinin açıga çıkmış kabalıklarını ortbas etmeyi denemekte.

Peki, eylembirlikleri uzerine sayfalar dolusu yazı yazanlar, T'K'P'li revizyonistlerle eylembirliğini reddeden devrimci örgütleri hainlikle suçlayanların bu olayla ilgili tek kelime soylememelerine ne ad vermeli? İdamla yargılanan taraftarlarını faşist cuntaya teslim edenlere karşı dut yemiş bulbuller gibi susmaktalar! Duşunun bir kere, yıllardır Dev-Yol'un yaptığı propaganda sonucu taraftarları sosyalist, ezilen halkların "dostu" olarak değerlendirdikleri Sovyetler Birliği'ne sığınıyorlar. Ne yazık ki, hiç ummadıkları başlarına geliyor, Yunanistan'ın yapmadığını söz meclisten dışarı "sosyalist" Sovyetler Birliği yapıyor.

Ve bu utanmazlar, Sovyet revizyonistlerinin karşı-devrimci tutumunu suskunlukla onaylarken, Turkiyeli devrimcilerin gözünu karartmaktalar.

Bunlar cephe platformunda Sosyalist ülkelerle destek ve dayanışma içinde olacaklarını belirtmekteler. Evet, doğrudur. Arkadaşlar "sosyalist" Sovyetler Birliği ile, onların pratiği ile, Turkiyeli devrimcileri faşist generallere zorla iade etmeleri ile, Polonya'da sosyal-faşist kliğin işçi sınıfına kan kusturmaları ile, Afganistan'da halkı bombalayanlarla destek ve dayanışma içindedirler. Eğer böyle olmasaydı, bırakalım Polonya'yı, Afganistan'ı; kendi taraftarlarını Turkiye'ye idama gonderenlere karşı Hürriyet gazetesinden farklı yaklaşırlardı! Bu olay açıkça kimin dost, kimin duşman olduğunu ortaya koymuştur. Rus sosyal emperyalistlerinden yardım beklemenin, Turkiye halkı için idam fermanını kendi eliyle yazması anlamına geleceğini en azından buna inanmayanlara pratikte ağır bir samar atmıştır.

Evet, nasıl oluyor da "sosyalizmin" kalesi, Türkiye halkının buyuk "dostu" Sovyetler Birliği tecrit olmayı dahi göze alarak boyle işler yapıyor? Çunkü Sovyetler Birliği artık devrimin değil, karşı-devrimin bir merkezidir de ondan. Kruşçev ve Brejnev revizyonistleri, Lenin'in/Stalin'in Sovyetler Birliğinde kapitalizmi restore etmişlerdir de ondan! Dış politikada proleter enternasyonalizmini değil, barış içinde yaşamayı, barış içinde yarışı temel almışlardır da ondan! İşte Dev-Yol gibi renksizlerin unutturmaya çalıştıkları gerçekler bunlar.

Lenin'in/Stalin'in dönemlerinde Sosyalist Sovyetler Birliği gerek genç, gerekse ekonomik olarak çok güç durumda olmasına rağmen, sömuruye karşı mucadelede devrimcileri, komünistleri bağrına basmış, hıçbir desteği geri komamıştır.

Stalin 1925'te dış politikada dünya halklarının devrimci mücadelelerine Sovyetler Birliği'nin çıkarları doğrultusunda yaklaşmak isteyenlere karşı şunları soyler:
"Bu yol milliyetçiliğin, soyyuzlaşmanın yoludur. Bu yol proleter enternasyonal politikanın bütünüyle yokedilmesidir. Çunkü bu hastalığa kapılan insanlar, bizim ülkemizi (Sovyetler Birliğini —bn) uluslararası devrimci hareketin bir parçası değil, bilakis bu hareketin başlangıç ve sonu olarak değerlendirenler, başka ulkelerin çıkarlarını bizim ülkemizin çıkarlarına kurban edilmesi gerektiği düşüncesindedirler.

Çin'deki bağımsızlık hareketini desteklemeli mi? Fakat niye? Bu tehlikeli değil mi? Bizi başka ülkelerle ihtilafa sokmaz mı? Şu daha iyi olmaz mı: Biz Çin'de diğer gelişmiş güçlerle birlikte nüfuz bolgeleri tespit edip, Çin'den şunu ya da bunu kurnazlıkla elde etseydik? Bu tehlikesiz ve zararsız olmaz mıydı? ... Turkiye, İran, Afganistan ile dostluğu sağlamlaştırmak? Çatışmaya her zaman hazır olmaya değer mi? Diğer şu ya da bu buyük guçle tekrar nüfuz bölgeleri oluşturmak daha iyi olmaz mıydı?

Bu milliyetçi kafa yapısının, düşüncenin yeni biçimi ve Ekim Devrimının dış politikasını ortadan kaldırmayı deneyen soysuzlaşan unsurlara hizmet etmektir." (Stalin, TE, c.7, s.144 "Sorular ve cevaplar", Almanca)

1 Mayıs'la ilgili tartışma

Aşağıda 1 Mayıs'la ilgili TKP/ML(L) içinde süren tartışmanın bazı belgelerini yayınlıyoruz.

Yayınladığımız belgelerden birincisi, bu yıl Batı Almanya da 1 Mayıs eylemlerini GDS ile birlikte düzenleyebilmek için GDS'e görüşmelerde önerilmesi için hazırlanan tezlerdir. GDS TKP/ML(B) Merkez Komitesinin verdiği bilgiye göre, bir hafta aralıklı iki randevuya 1 Mayıs'ta ortak eylem düzenleme için davet edilmiş, ve fakat bu görüşmelere gelmemiştir. Bu yüzden de burada yayınladığımız belgede getirilen öneriler üzerine GDS ile tartışmak mümkün olmamıştır.

Yayınladığımız ikinci belge TKP/ML(B) Merkez Komitesinin 1 Mayıs 1983 ile ilgili genelgesidir.

Yayınladığımız üçüncü belge, TKP/ML(B) içinden bir yoldaşın, yayınladığımız ilk belge ve sözlü tartışmalar temelinde Merkez Komitesinin 1 Mayıs 1983'teki tavrını eleştiren bir yazısıdır.

Yayınladığımız dördüncü belge, bu yoldaşın bu yazısındaki eleştirileri hakkında Merkez Komitesinin değerlendirmesidir.

Yayınladığımız beşinci belge, 1 Mayıs 1982'de DGB yürüyüşlerinden ayrı yürüyüş yapılmasına karşı çıkan, ve DGB içinde ayrı bir blok kurarak yürümenin doğru olduğu görüşünü savunan yoldaşların bir bölümünün görüşlerini içeren bir yazıdır.

Yayınladığımız altıncı belge ise Merkez Komitesinin bu yazı hakkındaki görüşlerini içeren bir yazıdır.

TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİNİN 1 MAYIS 1983 İÇİN BATI ALMANYA'DA GDS'E GÖRÜŞMEDE SUNMAYI PLANLADIĞI ÖNERİ

1. Biz 1 Mayıs 1983'te ...'da devrimci, proleter enternasyonalist bir yürüyüş yapmak istiyoruz. Yürüyüşü bölgesel yapmayı düşünüyoruz. Ve bütün gücümüzü merkezi olarak bu yürüyüşe seferber etmeyi düşünmüyoruz. Çünkü bölgelerde DGB yürüyüşlerinde propaganda yapılmasını da ikinci, çözülebilecek önemli bir görev olarak görüyoruz. ...'daki yürüyüş geçen yıl olduğu gibi DGB yürüyüşünde-mitinginde 'rahatsız etme' eylemiyle birleştirilen, ayrı bağımsız bir yürüyüş olmalı.

2. Biz bu yürüyüşü mutlaka diğer ülkelerden Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yönelen örgütlerle birlikte yapmak istiyoruz: özellikle de kardeş örgütümüz GDS ile bu yıl 1 Mayıs'ta mutlaka omuz omuza yürümek istiyoruz.

3. Biz bu yürüyüşe bölgesel olarak Türk devlet aracı karşısında devrimci olarak değerlendirdiğimiz:

Dev-Sol; Dev-Yol; Partizan; DHB; Halkın Kurtuluşu gibi grupları katılmaları için davet edeceğiz.

Bu grupları davet ettiğimiz toplantılarda platform olarak önerimiz:

- Proleter enternasyonalizmi ruhu ile, ayrı bağımsız devrimci bir 1 Mayıs yürüyüşü için

- Emperyalist DGB aygıtına karşı, emperyalist DGB şefleri ne karşı, Batı Alman emperyalistlerinin 1 Mayısına karşı

Bunlar dışında, eylemde birlik, ajitasyon-propagandada özgürlük.

4. Biz GDS'e, geçen yıl birlikte kararlaştırdığımız ortak açıklama temelinde (burada köklü olmayan değişiklikler yapılabilir) bizimle bir blok kurmasını öneriyoruz.

5. Diğer yabancı örgütlerden GUAfS, ve Peykar'dan artakalan grupları çağıracağız.

6. GDS'in (yürüyüşe katılmasa bile) yürüyüşü haber verme işini üstlenip üstlenmeyeceği tespit edilmelidir.

6 Nisan 1983

****

GENELGE

Yoldaşlar,

Uluslararası proletaryanın mücadele günü 1 Mayıs'ı, onun devrimci geleneğine, özüne uygun bir şekilde kutlama hazırlığı içinde bulunuyoruz.

Bugün ülkemizde bizim somut gücümüz geçen yıl olduğu gibi bu yıl da, 1 Mayıs'ın kutlanması sorununu yürüyüş, miting, ve bir eylem sorunu olarak önümüze koymuyor. Bir Mayıs 1983'te 1 Mayıs'ın ülkemizde kutlanması **bizim gücümüz açısından** bugün yalnızca içimizde ve en yakın çevremizde -o da çok sınırlı olarak- 1 Mayıs'ın ve önümüzde duran görevlerin propagandasının yapılması anlamına gelecektir.

Bir Mayıs 1982'den farklı olarak bu yıl 1 Mayıs'la ilgili olarak ülkemizde görüşlerimizi içeren bir bildiriyi sınırlı da olsa dağıtmaya, yazılı propaganda yapmaya da çalışacağız.

Yurtdışında ise Batı Almanya'da, Fransa ve Avusturya'da 1 Mayıs'ın proleter enternasyonalisti bir ruh içinde, diğer ülkelerden devrimcilerle somut olarak da birlik oluşturarak devrimci bir şekilde kutlanması pratik eylem sorunu olarak önümüzde durmaktadır. Fransa ve Avusturya'daki bizim ve diğer ülkelerden Marksist-Leninistlerin gücü alternatif devrimci 1 Mayıs yürüyüşü koymaya yeter bir güç değildir. Fransa'da kendimizi yapılacak yürüyüşlerde propaganda ile sınırlama; Avusturya'da ise enternasyonalist bir toplantı yapma durumumuz olacaktır. Batı Almanya'da durum yürüyüş şeklindeki bir eyleme de imkan vermektedir

Bilindiği gibi geçen yıl yapılan 1 Mayıs eylemleri üzerine teşkilatımız içinde ve kamuoyu önünde uzun süren ve hala da kesin olarak sonuçlandırmamış olduğumuz bir tartışma yürüttük. Kesin olarak bir sonuca bağlanmamış olmasına rağmen, tartışmaların geldiği noktada teşkilatımızın çoğunluğunun 1 Mayıs 1982 eylemlerinin değerlendirilmesinde genel eğilimi kaba hatları ile de olsa ortaya çıkmış durumdadır.

Bu yıl 1 Mayıs'ta; geçen yıl yaptığımız 1 Mayıs eylemlerinden -sürdürdüğümüz tartışmalar içinde ortaya çıkan eğilimleri de gözönüne alıp- doğru dersler çıkarma; ve bu yılki somut gücümüzü doğru bir şekilde değerlendirerek amaçlarımıza en uygun eylem biçimini tespit etmek zorundayız.

Geçen yıl 1 Mayıs'ta birbiri ile bağıntı içinde çözmeye çalışmamız gereken görevler olarak şunları tespit ediyorduk:

" - Gerici sendika ağalarının önderliğindeki 1 Mayıs yürüyüşleri karşısına Kızıl 1 Mayıs alternatifini koyma görevi

- Bu yürüyüşlere katılabilecek tüm devrimcileri seferber etme görevi

- DGB yürüyüşlerine katılanlar arasında mumkün olan en büyük güçle Komünizmin propagandasının yapılması görevi"

Bir Mayıs 1982 eylemlerinden sonra kardeş örgütlerden ve içimizden gelen eleştiriler üzerine yaptığımız tartışmalar içinde bu görevlerin doğru olarak tespit edildiği ve fakat bütün bu görevlerin diğer ülkelerden devrimci ve Marksist-Leninist güçlerle **birlikte** çözülmeye çalışılmasının da en önemli bir görev olarak tespit edilmesi; bunun yapılmamış olmasının proleter enternasyonalizmine gereklı önemi vermemek anlamına geldiği, bir **sapma** olduğu tespitlerini yaptık.

Buna uygun olarak 1 Mayıs 1983'te yapacağımız görevler tespitinde yapılacak -1982'ye göre- tek değişiklik, 1982'de tespit ettiğimiz görevlerin **tümünün** imkanlar zorlanarak **diğer ülkelerden devrimci ve Marksist-Leninistler** ile birlikte çözülmesi için çaba sarfedilmesi, bu sorunun en önemli görevlerden biri olarak vurgulanmasıdır.

Biz 1 Mayıs 1982'de,

"Gerici sendika ağalarının önderliğindeki 1 Mayıs yürüyüşleri karşısında Kızıl 1 Mayıs yürüyüşleri alternatifini koyma"

görevini 'en önemli görev' olarak gördüğümüzü; fakat diğer görevlerin de gücümüz oranında en iyi biçimde çözülmesine çalışılması, bu görevlerin birbirinin kesin alternatifi olarak karşı karşıya konmaması gerektiğini düşündüğümüzü açıklamıştık.

Bu konuda tartışmalar içinde bizim açımızdan yukarıda be-

lirttiğimiz nokta dışında değişen birşey olmamıştır.

1 Mayıs 1983'te Batı Almanya'da, gücümüz oranında (sadece bizim teşkilat olarak gücümüz değil, bunu temel alarak, ve fakat aynı zamanda Batı Almanya'da Marksist-Leninist olarak değerlendirdiğimiz diğer ülkelerden devrimci teşkilatların da gücünü hesaplayarak) DGB'li sendika ağalarının yaptığı yürüyüşlere karşı kendi ayrı, bağımsız devrimci 1 Mayıs alternatif yürüyüşlerini koymak; ileri işçilere sendika ağaları önderliğinde yapılan ve Batı Alman emperyalizminin propaganda gösterileri şekline bürünen 1 Mayıs yürüyüşlerinin -zayıf da olsa- pratik bir alternatifinin olduğunu göstermek, bizim açımızdan **en önemli görevdir.**

Açıktır ki, böyle alternatif yuruyuşlerin gerçekten pratikte de çeşitli milliyetlerden devrimcilerin omuz omuza yurumesi anlamında da proleter enternasyonalisti olması ve bu yuruyüşlere mumkun olan en fazla devrimcinin seferber edilmesi onemli bir görevdir. Bu yürüyüşlerde yalnızca bir ülkeden devrimciler yer alıyorsa, bu yuruyuşler amacına tam olarak ulaşmamış yürüyüşler olacaktır. Yine bu yürüyüşlere eğer yalnızca örgütlü kişiler seferber ediliyorsa, o zaman bu yürüyüşler bizim açımızdan tam olarak başarılı yuruyuşler değildir.

Yürüyuş bizim açımızdan ve bütün Marksist-Leninistler açısından 1 Mayıs'ta görüşlerimizi, Marksist-Leninist görüşleri yaygınlaştırmanın, Komünizmin propagandasını yapmanın araçlarından yalnızca biri ve kuşkusuz -bugünkü şartlarda- en etkili, en iyisidir. DGB'li sendika ağalarının düzenlediği yürüyüş ve mitingleri mumkun olduğunca fazla rahatsız edecek eylemlerle koordineli bir şekilde gerçekleştirilen ve çeşitli ülkelerden seferber edilebilecek en fazla sayıda devrimciyi bağrında toplayan alternatif devrimci 1 Mayıs yürüyuşlerini ne kadar çok ve ne kadar fazla alanda gösterirsek, Komünizmin, Marksizm-Leninizmin çıkarları açısından o kadar iyidir.

Somut olarak Marksist-Leninist güçlerin gucu kaç yürüyuş koymaya elveriyorsa, o kadar yürüyuş koymalıyız.

Bunlar yanında da yürüyüş koyamadığımız alanlarda da mumkün olduğunca güçlu propaganda grupları ile, DGB mitinglerini rahatsız edebildiğimiz ölçüde rahatsız etmeli; görüşlerimizin, Marksizm-Leninizmin, Marksist-Leninist Dunya Hareketi nin amaçlarını ve hedeflerini sozlu-yazılı bütün araçları kullanarak propaganda etmeliyiz. Meydanı gücumuzun ölçusünde hiç bir yerde DGB'li sendika ağalarına terketmemek şiar olmalıdır.

Kuşkusuz bugün Batı Almanya'da bizim ve diğer Marksist-Leninist güçlerin (ki bu güçler yapılacak eylemlerde temel alınması gereken çekirdektir) **somut gücü** "Hiçbir yerde meydanı DGB'li sendika ağalarına bırakmama" şiarımızı bütünuyle uygulamaya imkan vermeyecektir. Gucumuzu doğru değerlendirip bütun Marksist-Leninist güçler açısından yapılması mümkün olanın en fazlasını yapmamız gerekir.

1 Mayıs 1982 bizim salt örgüt olarak kendi gucumuz uç ayrı yerde bolgesel yurüyuşler yapmamıza, ve bunun yanında bir-iki şehirde de oldukça güçlu propaganda grupları ile propaganda yapmamıza izin veriyordu.

1 Mayıs 1982'deki tecrube esasında 1982 şartlarında 200 kişilik bir yuruyuşle de alternatif konabileceğini ve iyi örgütlendiği taktirde boyle bir güçle de DGB'li sendika ağalarının yuruyuşlerini, mitinglerini onemli ölçüde rahatsız etmenin mumkun olduğunu, bu kadar bir güçle oldukça yoğun propaganda yapılabileceğini gösterdi.

Ancak 1 Mayıs 1982 sadece bizim açımızdan değil, DGB'li sendika ağaları açısından da ilk tecrübe idi; uzun yıllardan beri ilk defa bir güç alternatif 1 Mayıs yürüyuşu koyuyordu. Bu anlamda onlar açısından belli bir hazırlıksızlık sozkonusu idi. Bu, bu yıl yapacağımız 1 Mayıs yuruyuşunde alternatif yürüyuş için güç sınırını geçen yıla gore daha ustte tutmamız gerektiği anlamına gelir. Diğer yandan Batı Almanya'da her geçen gün daha yaygınlaşan yabancılara karşı şovenist kışkırtma ortamı, son olarak Dev-Sol'un yasaklanması, ATİF ve PKK'nın yasaklanacağı yolunda yarı-resmi tehdit ve açıklamalar, bu yıl alternatif yürüyüş için alt sınırı geçen yıla gore daha yuksek tutmak için ayrı bir gerekçedir.

(Burada alt sınır konusunda tartışılırken, Marksist-Leninist olmayan ve fakat devlete karşı tavırları açısından devrimci olarak değerlendirdiğimiz güçlerin gücünu hesaba katmıyoruz. Çünkü yuruyuş yapılıp yapılmayacağı, yapılacaksa kaç yuruyuş yapılacağı meselesi öncelikle Marksist-Leninistlerin kendi güçlerini temel alarak karar vermeleri gereken bir sorundur.)

Soruna böyle yaklaştığımızda görünen şudur:

Bugun Batı Almanya'da Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yakın gördüğümüz güçler ancak bir bolgede güçlerini toplamaları halinde alternatif **bir** 1 Mayıs yürüyuşü yapabilecek durumdadır. Soruna diğer faktörler aynı kalmak şartı ile güç açısından yaklaşıldığında, Batı Almanya'da Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yönelen güçler içinde ortak bir yürüyüşün güç olarak ana govdesini bizim çevremizdeki sempatizanların oluşturacağı ortadadır. Boyle bir durumda alternatif yurüyuşun bizim sayıca en güçlü olduğumuz alan olan yerde yapılması, GDS'in ve diğer Marksizm-Leninizme yönelen güçlerin güçlerini bu alanda yapılacak bir yürüyüşe seferber etmeleri en doğru, yuruyuşun en güçlü yapılmasına izin veren Batı Almanya'daki tüm milliyetlerden Marksist-Leninistler açısından en doğru alternatiftir.

Bunun yanında diğer bölgelerde de yine güç oranında; ve yine mümkun olduğunca diğer ülkelerden Marksist-Leninist ve devrimci güçlerle omuz omuza, DGB miting ve yürüyuşlerinde DGB'li sendika ağalarını gücümüz oranında rahatsız etmek; ve ilerici işçiler arasında Komünizmın en yoğun propagandasını yapmak görevdir. Bu somut olarak bu bölgelerde güçlu propaganda gruplarının -mümkun olduğunca diğer Marksist-Leninistlerle de birlikte- örgütlenmesi demektir.

Bizim 1 Mayıs 1982'den çıkardığımız bir başka ders de; devlete karşı tutumları dolayısıyla devrimci gördüğümüz oportünist grupları (hem Türkiyeli hem diğer ülkelerden) DGB'li sendika ağaları onderliğinde düzenlenen ayrı bir 1 Mayıs yürüyuşu konusunda eylembirliğine zorlama yönünde takındığımız pasif tavrın yanlış olduğu sonucu olmuştur.

Buna uygun olarak bu yıl 1 Mayıs öncesinde, yapılacak yürüyuş için, Marksist-Leninist ve Marksizm-Leninizme yönelen güçlerle Marksist-Leninist bir platform temelinde bir çekirdek yaratmak temel alınmak şartı ile; diğer devrimci gruplar ile de eylemin yapılacağı alanda bölgesel olarak eylembirliği aramak, kurmaya çalışmak, bunun için çaba sarfetmek doğrudur. Onlarla DGB'li sendika ağalarının 1 Mayısına karşı devrimci 1 Mayıs alternatifini koyma temelinde ve ajitasyon-propagandada serbestlik ilkesinin kabul edilmesi şartı ile yapılacak bir eylembirliği, hiçbir şekilde aynı eylem içinde yer alan diğer Marksist-Leninist güçlerle birlikte bizim Marksizm-Leninizmi propaganda etmemizi ve oportünizmi teşhir etmemizi engellemez.

(Bu noktada geçen yılki eylemden ders çıkarmış olmamız gerekirken; yine geç kalınmış olduğunu; bu noktada yeterli bir mucadele yürütulmesi imkanının bu şekilde iyice sınırlanmış olduğunu; ve bunun önemli bir hata olduğunu tespit ediyoriz.)

SOMUT OLARAK 1 MAYIS EYLEMLERİ İLE İLGİLİ

****

Yukarıda kısaca ortaya koyduğumuz anlayışlar ışığında ve gerekçelerle, 1 Mayıs 1983'te Batı Almanya'da yapılacak 1 Mayıs eylemleri hakkında Merkez Komitemiz şu kararları almıştır:

Bu yıl Batı Almanya'da 1 Mayıs'ta görevler ve Marksist-Leninist güçlerin durumu, gücü gözönüne alındığında:

- ... bölgesinde ...'da DGB'li sendika ağalarının önderliğindeki 1 Mayıs yürüyüş ve mitingine karşı alternatif devrimci 1 Mayıs yürüyüşü yapmak doğrudur.

- Bu yürüyuşun kardeş örgütumuz GDS ile birlikte düzenlenmesi ve bu yürüyüşe Peykar'dan arta kalan kesimlerin katılmasını sağlamak için mumkun olan bütün çabalar harcanmalıdır.

- Eğer bu çabalar sonuç vermezse, yürüyuş yine de -yalnızca bizim kendi özgücümüzle de olsa- yapılmalı, alternatif pratik olarak ortaya konmalıdır.

- GDS'e ortak eylemin temeli olarak geçen yıl 1 Mayıs'ta ortak gazetede çıkardığımız ortak açıklamanın alınması teklif edilmelidir.

- GDS ve Peykar'ın arta kalanları ile, eğer ortak temelde birleşmek mumkün olursa, bu temelde ortak bir blok kurulmalıdır. Blok milliyetlere göre ayrılmamalı, geçen yıl ... yürüyuşunde olduğu gibi olmalıdır.

- Yürüyüşün yapılacağı bölgede ayrıca devrimci olarak değerlendirdiğimiz Turkiyeli ve diğer milliyetlerden devrimci örgütlerle DGB'li sendika ağalarının, Batı Alman emperyalizminin propagandasını yapan 1 Mayıs'ına karşı; devrimci 1 Mayıs yürüyüşü yapma temelinde, ve ajitasyon-propagandada serbestlik temelinde eylembirliği kurulmaya çalışılmalıdır.

Somut olarak bizim kasdettiğimiz İran'dan Komeleh, Türkiye'den anti-sosyal emperyalist olduğunu resmen de ilan eden gruplar. bunun yanında Dev-Yol Dev-Sol gibi gruplar

dır. Bunlar kendi bloklarını kurmak şartı ile yürüyüşe katılabilirler.

- Yürüyüşün izninin alınması işinin GDS tarafından yapılması somut olarak teklif edilmelidir. Bu onların -yürüyüşü bizimle ortak düzenlemeseler bile- proleter enternasyonalisti görevidir. (Bizim görüşümüze göre bu böyledir.)

- Spartaküs bizim için diğer devrimci olarak değerlendirdiğimiz oportünist gruplardan nitelik olarak ayrı değildir. Onlar da grup olarak yürüyüşe katılmak isterse, kendi blokunu kurup katılabilir.

- Yürüyüş geçen yıl olduğu gibi ya DGB mitinginden sonra başlamalı, ya da DGB mitingi başlamadan bitmelidir. Eğer DGB mitinginden sonra başlayacaksa, DGB mitinginden örgütlü bir yürüyüş kolu halinde çıkmaya, sloganlar atarak çıkmaya, ve diğerlerini de bizim yürüyüşe katılmaya çağırarak çıkmaya çalışılmalıdır.

Eğer bizim yürüyüşümüz DGB mitingi öncesine rastlarsa, yürüyüş kolu halinde DGB'nin miting alanına girilme imkanları aranmalıdır. Her halükarda yürüyüş, DGB'nin mitingi ve yürüyüşünde yoğun propaganda ve meydanın sendika ağalarına ait olmadığını gösterir eylemlerle desteklenmelidir.

- Yürüyuşe yakın çevre, ...'de bırakılacak bir propaganda grubu dışında seferber edilmelıdir.

- Diğer bölgelerden de yürüyüş, güçlü propaganda grupları dışta tutulmak şartı ile desteklenmelidir.

- ... ve ... bölgelerinde diğer ülkelerden Marksizm-Leninizme yakın ve devrimci güçlerle birlikte DGB mitinglerini rahatsız etme eylemleri, mümkünse mitingler yapma imkanı araştırılmalıdır.

- Ruhr havzasında ..., ..., ...'de de propaganda yapılmalıdır.

- ...'da, ...'de bildiri dağıtımı, yayın satımı ayarlanmalıdır.

.....

6 Nisan 1983

TKP/ML(B)MERKEZ KOMİTESİNİN 1 MAYIS 1983 HAKKINDA ÖNERİLERİ İLE İLGİLİ OLARAK SÜREYYA'NIN TAVRI

On not:

Ekteki tavrım, 1 Mayıs 1983 ile ilgili olarak bana sözlü olarak aktarılan Merkez Komitesinin tavrına eleştiridir. Bu yüzden de doğrudan alıntı yapmam mümkün değil.

Ben buna rağmen, ve 1 Mayıs'a kadar az zaman kalmasına rağmen yine de Parti içi ve çevresinde 1 Mayıs üzerine tartışılmasını, bu yüzden de tavrımın yayınlanmasını doğru buluyorum. Bu yazı görüşleri ancak tezler halinde ortaya koymaktadır; bu tezler ancak 1 Mayıs 1982 üzerine şimdi bir yıla yakın süredir yürütülen tartışma temelinde anlaşılabilir.

MERKEZ KOMİTESİ 1 MAYIS 1982'DEKİ UZLAŞMACI, SAĞ OPORTÜNİST ÇİZGİSİNİ 1 MAYIS 1983'TE DE SÜRDÜRÜYOR

****

Parti varolan güçler gözönüne alındığında bu yıl geçen yıl olduğu gibi üç ayrı yürüyüş yapacak durumda değildir. Bu yıl (Duyun da şaşırmayın!) yalnızca bir bölgesel yürüyüş yapılacaktır, bunun yanında DGB yürüyüşlerinde çeşitli yerlerde propaganda yapılacaktır.

Bu görüşler 1982'de olduğu gibi, Merkez Komitesinin partı içindekı ve çevresındekı aşırı sağ güçlerle sağ oportünist bir uzlaşmasıdır.

Nasıl ki 1 Mayıs 1982'de Batı Almanya'da bütün milliyetlerden Marksist-Leninist, devrimci güçlerin bir merkezi yürüyüşü doğru idiyse; bunu bu yıl da yapmak doğrudur.

Nasıl ki 1 Mayıs 1982'de siyasi teori ve pratiğin merkezine Batı Alman emperyalistlerinin 1 Mayısına karşı, Komünizmin kızıl bayrağını yükselten proleter enternasyonalisti bir merkezi yürüyüş yapmak doğru idiyse; böyle bir yürüyüşü 1 Mayıs 1983'te de yapmak doğrudur.

Ama Merkez Komitesi 1983'te de oportünist orta yolu seçiyor.

Bütün güçleri bir merkezi proleter enternasyonalist yürüyüş örgütlemeye yoğunlaştıracak yerde, DGB yürüyüşlerinde propaganda yapma görevi, —eğer daha önemli görülmüyorsa— en azından bu görevle eşit ağırlıkta bir görev olarak tespit ediliyor.

Güçler yoğunlaştırılmıyor, parçalanıyor. Proleter enternasyonalizmini gerçekleştirmeye yönelik bir esas görev tespiti değil, iki "esas görev" tespiti var. Bu tabii ki bir merkezi proleter enternasyonalist yürüyüşü zayıflatma pahasına yapılıyor, ve DGB'de propaganda yanında bir bölgesel yürüyüş yapılıyor.

DGB yürüyüşlerinde propaganda yapılması, merkezi bir yürüyüş yapılmaması, bunun yerine yalnızca bir bölgesel yürüyüş yapılmasına gerekçe olarak getirilerek, esas görev haline getiriliyor.

DGB yürüyüşlerinde propaganda yapılması gerekli, bunun için merkezi yürüyüş yok. Bu Merkez Komitesinin mantığıdır.

Neden bu 1 Mayıs'ta da bir merkezi, proleter enternasyonalisti mücadele yürüyüşü yapmak ve bunu partının siyasi eyleminin esas görevi haline getirmek tek Marksist-Leninist doğru tavırdır?

- Dünya Marksist-Leninist Hareketının, ve Batı Almanya'da çeşitli milliyetlerden Marksist-Leninist güçlerin durumu -ki bunlar güçsüz ve dağınıktır- gözönüne alındığında; modern revizyonizmin ve onun takıpçilerinin hakimiyeti gözönüne alındığında, hangi milliyetten olurlarsa olsunlar bütün Marksist Leninistler için öncelikli görev proleter enternasyonalizminin taleplerine cevap vermek; ve proleter enternasyonalizminin en yüksek derecede gerçekleştirilmesi için güçleri oranında ellerinden gelen herşeyi yapmalarıdır. İçinde bulunulan durumda da, bütün yenilgilere rağmen 1 Mayıs'ın yaşadığını göstermek, bugün güçsüz olsak da, aslında yeni bir dünya yaratacak gücün bizde olduğunun gösterilmesi önemlidir.

Bu esas görev 1 Mayıs 1983'te —durumumuz gözönüne alındığında— yalnızca bir tek merkezi proleter enternasyonalist yürüyüş yapılmakla çözülebilir.

Peki Merkez Komitesi bu soruna nasıl yaklaşıyor?

Merkez Komitesi 1 Mayıs 1982'de yaptığı hatayı düzeltecek yerde -ki 1 Mayıs 1982'de proleter enternasyonalizminin çıkarları değil, bunun yerine özel milli ve örgütsel özellikler ve görevler çıkış noktası olarak alınmıştı- aynı yanlışı ikinci kez tekrarlıyor.

Orgütün zayıflaması gözönüne alınarak, şimdi Merkez Komitesinin faydacı çizgisine uygun olarak üç yürüyüş yerine, bir bölgesel yürüyüş yapma ve ikinci esas görev olarak da her yerde DGB'de propaganda yapma görevi tespit ediliyor.

Üç yürüyüş yapma yerine bir yürüyüş yapma kararı alınmış da olsa, bu karar 1982 1 Mayısı ile aynı çizgi üzerinde alınan bir karardır. Çünkü bu bir merkezi proleter enternasyonalisti yürüyüş lehinde alınan bir karar değil, tersine bir bölgesel yürüyüş ve aynı zamanda DGB'de yapılacak propaganda yönünde alınan bir karardır. Ve yine dar milliyetçi çıkarlar "bu kez daha güçsüzüz" vs. şeklinde sözkonusudur.

Geçen yıl olduğu gibi bu yıl bu gibi eleştirileri getirenlerin DGB'de hirbir şekilde propaganda yapma yanlısı olmadıkları, DGB yürüyüşlerine katılan ilerici işçi kıtlelerinden uzak durmak istedikleri yaygarasını koparacaklardır.

Buna verilecek tek cevap vardır: Bu demagojidir!

Bu yoldaşlar konuyu değiştirmektedirler. Bu yoldaşlar ve Merkez Komitesi ile yapılan kavgada sözkonusu olan, 1 Mayıs'ta esas görevin, çıkış noktasının ne olduğu sorusudur! Ancak bu anlaşılır ve çatışma demagojik bir şekilde "DGB'de propaganda mı/değil mi?" haline çevrilmezse, tartışma ciddi bir şekilde sürdürülebilir. Kavga konusu, (Merkez Komitesinin kendisinin veya fanatik Merkez Komitesi savunucularının ortaya koymaya çalıştıklarının tersine) çeşitli yerlerde DGB yürüyüşlerinde de propaganda yapıp yapmama konusu değildir. Hıçkimse propaganda yapılmasın demiyor! Sorun bu göreve verilen değerdir. Bugünkü şartlarda bence yapılması gereken, bütün güçler mücadeleci güçlü bir enternasyonalist merkezi bir 1 Mayıs yürüyüşü yapmaya yoğunlaştırılmalıdır. Bu esas görevdir. Bunun yanında Ruhr bölgesi, vb. birkaç noktada da birkaç yoldaşın kalması, bildiriler dağıtıp bizim propagandamızı yapması da görevdir. Ama bu ikincil bir görevdir. Bildirilerde şiar 1 Mayıs'a seferber etmede merkezi enternasyonalist bir yürüyüşe çağrı olmalıdır.

1982'de olduğu gibi Merkez Komitesinin proleter enternasyonalisti görevlerin cezalandırıcı bir şekilde ihmal edilmesi yanında, kendi yoldaşlarımızın ve çevremizin eğitimi sorununa da bütünü ile yanlış bir yaklaşımı ifade etmektedir.

Güçlü, enternasyonalist bir yürüyüşün, şövenizm ve milliyetçilikle zehirlenmiş bir ortamdaki seferber edici etkisi ; doğrudan siyasi mücadele eyleminin kendi yoldaşlarımız üstün de yaratacağı etki bütünüyle küçümsenmektedir ve bundan DGB yürüyüşlerindeki sağ oportünist kuyrukçuluk adına -ki burada sadece propaganda yapılmayacak, işçi arkadaşlarla da tartışılacak deniyor- vazgeçilmektedir.

Alternatif "hangisi daha önemli" şeklinde konmalı ve böylece berraklık yaratılmalıdır. Hangi tecrübe yoldaşların ve sempatizanların siyasi çalışmalarını daha güçlendirecektir? Propaganda açısından da ileri işçiler arasında merkezi enternasyonalist bir yürüyüş lehinde yapılacak propaganda işçilerin bilincini yükseltecek; onlar şu anda yürüyüşe katılmaya hazır olmasalar bile bilinçlerinin yükselmesine hizmet edecektir. Ama Merkez Komitesinin önerisinde -herkesin bilincine uygun, düşüncesine uyan- çürük alternatif, aslında var olan bilinç düzeyine kendini uyarlamaktır.

Oportünistler de davet edilecek! 1982'deki Merkez Komitesinin çizgisinin aynı yanlışı üzerinde devam!
****

Kızıl 1 Mayıs'la ilgili görevler gözönüne alındığında, ben salyan ve devrimci olarak değerlendirilen örgütlerin yönetimlerinin 1 Mayıs 1983 için eylembirliği görüşmelerine davet edilmesini yanlış buluyorum.

Tam da 1 Mayıs'ta görev, kendini yalnızca emperyalist sendika aygıtına ve DGB'li sendika ağalarına karşı koymak değil; aynı zamanda ve hatta herşeyden önce kızıl bayrağın, Komünizmin bayrağının, Marksizm-Leninizmin güncel şartlarda da modern revizyonistlerin ve tüm kuyrukçularının ihanetine karşı yüksekte tutulduğu ve her türlü saldırıya karşı savunulduğunu göstermektir.

Ama bu görev 1 Mayıs'ta bugün TKP'li sosyal-emperyalist güçler ve Ecevit gibi batılı emperyalist güç yanlılarıyla ittifak kurma yönünde ilerleyen oportunist güçlerle birlikte çözülemez.

Doğru yol, bu oportünist örgütlere hiçbir taviz vermeden, bir çağrı ile bu örgütlerin üye ve sempatizanlarına seslenmek ve devrimcilerin bu 1 Mayıs'taki görevlerinin ne olduğunu ortaya koyarak bunları savunmak, ve bu görevleri çözen bir yürüyüşe katılmaya çağırmaktır.

7 Nisan 1983

SÜREYYA YOLDAŞIN ELEŞTİRİLERİ; KARDEŞ ÖRGÜTLEDİN 1982'DEKİ LAF RADİKALİ TAVRININ BİZİM İÇİMİZDEKİ DEVAMIDIR

1 Mayıs 1982'de Batı Almanya'da yapılan 1 Mayıs yürüyüşleri üzerine içimizde ve kamuoyu onunde sürdurulen tartışma içinde çeşitli görüşlerin savunucularının görüşleri ve gerekçeleri oldukça detaylı bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Merkez Komitesi kendi görüşlerini çeşitli yazılarla ortaya koymuş, kendisinin 1 Mayıs 1982'yi nasıl değerlendirdiğini belirtmiş; tartışmalar içinde hazırladığı yazılarda nelerin duzeltilmesinden yana olduğunu da açıklamıştır.

Bu yuzden burada soyleyeceklerimiz daha önce söyledikleri mizin kısa tezler halinde bir kez daha yinelenmesinden başka birşey olmayacak.

Yine de soylediklerimiz bir tekrar niteliğinde de olsa Süreyya yoldaşın esasında kardeş örgütlerle yürüttüğumuz tartışma içinden tipik olarak tanıdığımız ve artık kanıksadığımız bir tavrın sürdürücüsu olan yazısına tavır takınmayı gerekli görüyoruz.

Yoldaşın yazısında tipik olan, ve geçen yıl kardeş orgütlerle ve onların Partimiz içindeki, şimdi "Spartakus" adlı Parti kurtaran Şabanların 'tartışma yayın organı' etrafında birleşen kraldan fazla kralcı "taraftarları" ile surdurduğumuz tartışmadan tanıdığımız temel yanlışları şunlardır:

* Süreyya yoldaşın yazısının temeli, geçen yılki 1 Mayıs pratiğinin gosterdiği gerçeklerin hiçbir gerekçe gosterilmeden reddidir:

Yoldaş yazısında "Nasıl ki 1 Mayıs 1982'de siyasi teori ve pratiğin merkezine Batı Alman emperyalistlerinin 1 Mayısına karşı Komunizmin kızıl bayrağını yukselten proleter enternasyonalisti BİR MERKEZİ yurüyüş yapmak doğru idiyse ..." diyor.

Neden acaba 1 Mayıs 1982'de 'proleter enternasyonalisti' olması için; "Komünizmin kızıl bayrağını yukseltmek için" yalnızca birtek merkezi yurüyüş yapmak gerekli idi? Bu görevler üç ayrı, ya da mumkunse daha fazla yürüyüşle de yerine getirilemez mi idi? Aslında bu soruya **PRATİK EYLEM** çok açık bir cevap vermiştir. Geçen yılki **eylem pratiği** çok açık bir şekilde geçen yılki şartlar çerçevesinde "Komünizmin kızıl bayrağını yukseltmek", "proleter enternasyonalisti yürüyüş yapmak" için ille de bir tek merkezi yürüyüş yapmanın gerekli olmadığını, bu gorevlerin üç, hatta daha fazla yürüyüşle de çözulebileceğini göstermiştir. (... bölgesinde yapılan iki yürüyuşe GDS ve Peykar'ın katılması yönünde yeterli çaba sarfetmememiz bizim hatamızdır.) Pratik eylem çok açık bir biçimde, geçen yıl bizim önerdiğimiz ve yaptığımız şekildeki eylemlerin Batı Almanya'da bütün Marksist-Leninist güçlerin gelişmesi ve çıkarları açısından maksımum olduğunu gostermiştir. Hal böyle iken, sanki geçen yıl olmamış gibi, "1 Mayıs 1982'de bir merkezi yürüyüş doğru idi" iddiasını yine piyasaya surmek en hafif deyimle ciddi olmayan bir tavırdır.

Bir Mayıs 1982'de "Batı Almanya'da merkezi yürüyüş"ün doğru olduğunu iddia edenler; Batı Almanya'da Marksist-Leninist güçlerin ancak merkezi bir yürüyüş yapıldığı zaman birleşebileceğini varsaymaktadırlar. Ancak merkezi bir yürüyüş yapılırsa, o zaman çeşitli milliyetlerden Marksist-Leninist güçler bir araya gelebilir! Mantık budur! Peki ama neden? Neden Marksist-Leninist güçlerin biraraya gelebilmesi ille de bir tek merkezi yürüyüşü gerektiriyor? Neden Marksist - Leninist güçler birden fazla yürüyüşte güçlerini yanyana getiremesin? Neden birlikte yürümek için ille de bir merkezi yürüyüş şart? Bu sorulara geçen yılki 1 Mayıs üzerine yürütülen polemik içinde GDS cevabı çok açık vermiştir: Çünkü GDS'in orgüt olarak sayısal gücü, bu gücü bolduğunde, onun eylemler içinde, örgüt olarak önemli bir siyasi rol oynamasını hemen hemen imkansız kılar! İşte birlikte yürümek için bir tek merkezi yürüyüşün merkezi gerekçesi budur! Proleter enternasyonalisti görünüş altında yutturulmaya çalışılan bu gerekçe; genelde Marksist-Leninist hareketin, ve Marksizm-Leninizmin değil,bir örgutün kendi durumunu çıkış noktası olarak alan milliyetçi bir gerekçedir.

(Kaldı ki yürüyüşlerde tek blok halinde yurunduğu; gücü bir merkezi yuruyuşte biraraya getirme, ya da üç yürüyüşe bölme halinde oran açısından katılımda pek fazla bir değişiklik olmayacağı gibi faktörler de gözonüne alındığında; bu orgüt olarak kendini gösterme hesabının da yanlış bir hesap olduğu çıkar ortaya!)

Önümuze sürülen ikinci gerekçe, "güç" meselesidir. Bilindiği gibi, geçen yıl bizimle girdiği polemikte GDS DGB'li sendika ağalarının önderliğindeki 1 Mayıs yürüyüşlerine karşı güçlü bir "siyasi mucadele" eyleminin ancak ve yalnız bir tek merkezde güçlerimizi birleştirdiğimiz zaman mümkün olduğunu iddia etmişti! Geçen yılki pratik bunun GDS'ın iddiasının aksine -geçen yılın şartlarında- bizim yürüyüş düzenlediğimiz üç alanda da- merkezi olarak güçlerimizi birleştirmeden de! mümkun olduğunu gösterdi. GDS sonradan bu çok iddialı lafları hakkında suskunluğa bürünmeyi tercih etti! Yani yanılmaz denektaşı pratik bizim haklı olduğumuzu, GDS'in merkezi yürüyüşü haklı göstermek için getirdiği bu ikinci gerekçenin de bos olduğunu, esasında GDS'in kendi örgütü açısından en doğru gördüğü eylem biçimini tek doğru eylem biçimi olarak göstermek amacıyla getirdiği, ve pratiğin reddettiği bir gerekçe olduğunu gösterdi. GDS'in ve Süreyya yoldaşın da pratikten öğrenmesini beklemek hakkımızdır. Ama GDS de, yoldaş da pratikten öğrenmemekte kararlı görünüyorlar. GDS şimdiye kadar bu konuda susmayı tercih etti. Süreyya ise şimdi, sanki geçen yıl hiçbir şey olmamış gibi, geçen yılki çürük gerekçeyi yine önümüze sürüyor... "Proleter enternasyonalizminin en yüksek derecede gerçekleştirilmesi"..."esas görevi -durumumuz gözönüne alındığında- yalnızca birtek MERKEZİ proleter enternasyonalist yürüyüş yapmakla çözülebilir."

Önce sorunun bu yıl bir yürüyüş mü, birden fazla yürüyüş mü olmadığını tespit edelim. Çünkü Süreyya yazısını yazarken bizim bu yıl bir yürüyüş yapacağımızın bütünü ile bilincinde dir. Hayır, sorun bu yıl somut olarak yapılacak bu yürüyüşün MERKEZİ olup olmaması sorunudur!

Merkezi yurüyüs bizim açımızdan bir isimlendirme sorunu değildir. Merkezi yürüyüş, bizim açımızdan o yürüyüşe çağrı yapanların bütun güçlerini merkezi olarak seferber ettikleri bir yuruyuştur! Başka birşey değil.

(Geçen yıl bu sorunun örgütler arasında tartışıldığı birinci toplantıda GDS temsilcisinin (bizim temsilcimiz tarafından da yanlış bir şekilde karşı çıkılmayan) getirdiği öneri ilginç ve onların bu soruna nasıl yaklaştıklarını gosteren bir ornektir. Geçen yıl sozu geçen toplantıda GDS temsilcisi bizim üç bölgesel yuruyus yapacağımızı öğrendiğinde, Ruhr hav

zasındaki yürüyüşün **merkezi yürüyüş** ilan edilmesi (ama ötekileri de bizim bölgesel olarak yapmamız!) önerisini getirmiştir. Yani biz merkezi yürüyüşe çağrı yapacağız, ama bütün gücümüzü merkezi ilan ettiğimiz yuruyuşe seferber etmeyeceğiz. Bunun yanında iki ayrı bölgesel yürüyuş yapacağız. GDS ise bir yandan "pratikte proleter enternasyonalisti yurüyüşün" ancak **bütün güçlerimizi** birleştirdiğimiz bir tek merkezi yürüyüşte mümkün olduğunu iddia edecek; ama diğer yandan bir yürüyüşe "merkezi" isminin verilmesini belli bir anlamda yeterli görecek! Yani birine merkezi dendikten sonra; "pratikte proleter enternasyonalisti olmayan" iki yürüyüşün daha yapılması onu fazla rahatsız etmeyecek! İşte GDS'in harika önerisi!!! bu idi. O bunda bir ilkesizlik, vs. görmüyordu!!!)

Bizim için söz ile eylemın uyumluluğu ilkesel bir sorundur. Bütün gücümüzü merkezi olarak seferber etmediğimiz bir yürüyüşe 'merkezi yürüyüş' adını vermek -kıtleleri bilinçlendirmek değilse- çocukça bir tavırdır.

Süreyya bir yandan "Bütün güçleri BİR MERKEZİ proleter enternasyonalist yürüyüşeu örgütlemeye yoğunlaştırmak"tan sozederken; diğer yandan da ikincil bir görev olarak da olsa "Ruhr havzasında, vb. birkaç noktada birkaç yoluaşın kalıp, bildiriler dağıtıp, propagandamızı yapması"nın da görev olduğunu söylüyor. Perhiz ve lahana turşusu öyküsüne benziyor bu. Hem "bütün gücü" merkezi yürüyüşe seferber edeceğiz; hem de bu bütünden bir bölümünü propaganda için ayıracağız??? Süreyya tutarsızlığını görmüyor mu?

Esasta bu tutarsızlığın kaynaklandığı yer, tam da yoldaşın "demagoji"dir diye reddettiği; onun DGB yürüyuşlerine katılacaklar içinde yapılacak propagandaya gereken önemi vermemesi gerçeğidir. O bu suçlamayı geri çevirmek için kendisinin de DGB içinde propaganda yapmaktan yana olduğunu açıklamak zorunda kalıyor, bunu bir görev olarak kabul etmek zorunda kalıyor. O noktadan itibaren şu soruya cevap vermesi gerekli -dir:

1 Mayıs 1983'te, biz diğer Marksist-Leninist güçlerle birlikte bir bölgesel alternatif, devrimci yürüyüşün **yanında**, DGB yürüyüşlerinde propaganda görevini de çözebilir miyiz ? (En azından birkaç noktada) Bu imkan var mıdır? Ve bu imkan en iyi biçimde nasıl değerlendirilebilir?

O bu çok somut sorulara genel laflarla; hangi görevin hangi göreve bağımlı ele alınması gerektiği konusunda aslında kavga konusu olmayan, esas görevin 1 Mayıs 1983'te "proleter enternasyonalisti mücadele yürüyüşü"! (bu mücadele! yürüyüşü! lafı da bizim laf radikali kardeşlerimizden ödünç alınmadır! Biz mücadele deyince aklımıza mucadeleci bir eylem gelir. Yoldaş yürüyüşün önüne bir de 'mücadele' lafını ekleyerek herhalde kendisinin ne kadar mücadeleden yana olduğunu, ne kadar mücadeleci olduğunu, vs. göstermek istiyor. Biz mücadele'nin lafla olmayacağını, laftaki radikalizmin çoğu zaman pratikteki pasifizmi örtmek için kullanıldığını düşünüyoruz!) yapmak olduğunu, vb. belirtiyor.

Onun buradaki tavrı, Lenin'in Rosa Lüksemburg'da eleştirdiği şu tavırla benzerlik içindedir:

> "Yoldaş Rosa Lüksemburg ... somut anlamlarını yakalama zahmetine katlanmaksızın ... çıplak sözleri yineliyor. Tartışmadaki gerçek sorunu öğrenmeksizin, ortaya bazı umacılar atıyor. Bana basmakalıp sözleri, genel ilkelerle kavramları, mutlak doğruları yakıştırıyor, benim üzerinde durduğum pek kesin gerçeklere ilişkin göreceli doğruları geçiştirmeye çalışıyor...
>
> (Marks'ın diyalektiğinin) ... abc'si bize soyut gerçek diye birşey olmadığını, gerçeğin her zaman somut olduğunu söyler. Yoldaş Rosa Lüksemburg bizim partimizdeki savaşımın somut gerçeklerini pek yukarıdan görmezlikten geliyor ve CİDDİ OLARAK TARTIŞILMASI OLANAKSIZ SORUNLAR HAKKINDA TUMTURAKLI SÖYLEVLERE SAPIYOR!"
>
> (Lenin, Bir Adım İleri, İki Adım Geri, s.285/286, Sol Ya.)

Biz 1 Mayıs 1983'te de esas görevin, gücümüz oranında, Batı Almanya'da çeşitli milliyetlerden Marksist-Leninist örgütlerin gücü oranında alternatif devrimci yürüyüşler koymak olduğunu söylüyoruz; ama bu esas görevin yanında çok önemli ve mutlaka en iyi şekilde çözülmesi için çaba sarfedilmesi gerekli bir görev olarak gerek yürüyüş yaptığımız alanda, gerekse diğer alanlarda DGB içinde güçlü bir şekilde Komünizmin, Marksizm-Leninizmin propagandasının yapılması gorevi olduğunu tespit ediyoruz. Eğer bu görevlerden yalnızca biri çözülebilecek durumda olsa, tercihimiz bir yürüyüş yapma ve yalnızca yürüyüşün yapıldığı yerde Komünizmin propagandası ile kendimizi sınırlama oldu. Ama bu görevleri birlikte çözme imkanı varsa bunu kullanmamak görüşümüze göre saçmalıktır. Ve bu yalnızca DGB'li sendika ağalarının yararına olur!

Süreyya alternatifin 'hangisi daha önemli' olduğu şeklinde konması gerektiğini soyluyor. Elbette bildiri dağıtmak, tartışmak, el ilanı fırlatmak, sozlü propaganda yapmak, vs., proleter enternasyonalisti bir yürüyüşle yapılacak propagandaya gore ikincildir, daha az etkilidir, vs. Yani, proleter enternasyonalist bir yurüyuş; DGB yürüyüşlerinde, diğer ülkelerden devrimci ve Marksist-Leninistlerle birlikte omuz omuza yapılacak propaganda çalışmasından daha verimli, daha etkili, "daha önemli"dir! Ama onun "daha onemli" olması hiçbir şekilde, eğer diğerinin de yapılma imkanı varsa, diğerinin yapılmaması ve en iyi şekilde yapılması için calışılmamasının anlamına gelmez. İşte bu noktada çelişmenin temeli açığa çıkmaktadır. O da 1 Mayıs 1983'te Komünizmin fikirlerinin, Marksizm-Leninizmin ileri işçiler içinde mumkun olan en geniş şekilde yaygınlaştırılmasına verilen önemin derecesidir! Sureyya bu göreve hemen hemen hiç önem vermiyor. O bizzat 'proleter enternasyonalisti yürüyüş' eylemının, tam da Komunizmin en geniş şekilde propagandası esas görevinden türeyen bir gorev olduğunu; bunun propagandanın en ıyi biçimi olduğunu, bu yüzden merkeze koyduğumuzu kavramıyor. O bir eylem biçimini aynı GDS'in yaptığı gibi mutlaklaştırıyor; bu eylemin yanında, yine aynı amaca hizmet eden ve kesınlikle mümkün olan dıger eylem biçimlerini -sözde kabul ettiğini soyleyip reddettiği suçlaması karşısında "demagoji" demesine rağmen- de fakto reddediyor.

BAZI DİĞER SORUNLAR

****

... Devrimci olarak değerlendırdiğimiz grupların eylembirliğine davet edilmesi üzerine

Süreyya da geçen yıl GDS'in yaptığı gibi, devrimcı olarak değerlendirdiğimiz grupların "DGB'li sendika ağalarının yaptığı 1 Mayıs'a karşı, devrimci bir 1 Mayıs yürüyuşu yapma" temelinde bir eylembirliğine çağrılmasını doğru bulmadığını açıklıyor.

Gerekçesi kardeşlerden biraz değişik. (Onlar bilindığı gibi bu konunun tartışıldığı yerde, önce bunların devrımci olarak değerlendirilmesi konusunda kuşku belirtmişler, ardından da "başımıza neden bela edelim?" demişlerdi!!!) Eylem, Marksizm-Leninizmin kızıl bayrağının her türlü ihanete karşı yukseltildiği bir eylem olacakmış; bu oportünistlerle birlikte olamazmış! Süreyya demagoji yapacak yerde biraz daha soruna kafa yorsa, bızım oportünistlere 1 Mayıs'ta Marksizm-Leninizmi birlikte savunmayı önermediğimizi kavrayacak durumdadır!

Biz onlarla 'devrimci 1 Mayıs'ı birlikte duzenleyip, aynı eylem içinde onların Marksizm-Leninizme düşman yonlerini, yuzlerini, oportünizmlerini teşhir edebiliriz. Bu mumkundür. Bunu reddeden esasında oportünistlerle eylembirlığını kokten reddetmek zorundadır. Çünkü Komünistlerin Komünizmin kızıl bayrağını tüm revizyonist ve oportunist çarpıtmalara karşı savunmadığı bir eylembirliği Komunistler açısından saçmalıktır!

... Ortayolculuk üzerine

Sureyya Merkez Komitesinin yolunun gerek 1982 de gerekse 1983 te oportünist bir ortayol olduğu iddiasını getiriyor. Ama bu 'ortayol'un ne olduğunu bir türlü anlatmıyor. Bızı bu mutluluğa kavuştursa, tartışma herhalde daha seviyeli yürur. Şimdiden şunu söylemekte yarar görüyoruz: İki yanlışa ve sapmaya karşı Marksizm-Leninizmı savunmak ortayol değil, tek doğru tavırdır. Ortayolculuk doğru Marksist-Leninist tavırla, yanlış Marksist-Leninist olmayan tavır arasında kesin tercihten kaçınmaktır. Bu nitelik aslında tartıştığımız bağıntıda tam da yoldaşa yakışan bir niteliktir.

... Faydacılık sorunu ve dar milliyetçilik sorunu

Süreyya yazısında bir bölgesel yürüyüş yapma kararının "faydacı" ve "dar millıyetçi" olduğu iddiasını getiriyor. Ama neden bunun böyle olduğu, 'giz' olarak kalıyor. Bu konuda da bu iddiasını gerekçelendirmeye çalışırsa tartışma mümkün olur. Her halükarda "dar milliyetçi çıkarlar"la ilişkisini kurmak bızım için güç.

SON NOT HAKKINDA

****

Yoldaş geçen yılki platformun yeniden çıkarılmasını yanlış bulduğunu açıklıyor.

Gerekçe olarak iki gerekçe getiriyor:

Önce önemli eksiklikler olduğu gerekçesi... Bu noktada yol

daş bir tek örnek veriyor. Ama "eksiklikler"den bahsediyor. Eğer diğer eksikliklerin ne olduğunu söylese idi, kuşkusuz çok daha doğru bir tavır olurdu. Bu durumda biz ancak eksikliklerden değil, ama bir eksiklik konusunda getirdiği eleştiriden söz edip bu konuda tavır takınabiliriz.

Eksiklik olarak gördüğü şey bizce belirleyici bir eksiklik değildir. Sorunun Batı Almanya gibi emperyalist bir ülkede tam da Batı Alman devrimcilerinin görevlerinin tartışıldığı bir bağıntıda şövenizme karşı mücadele olarak konması; diğer yanın konmamış olmasını çok önemli bir eksiklik olarak değerlendirmiyoruz. Yine de bu eksikliğin giderilmesi doğrudur. Platform yeniden çıkarıldığında yoldaşın getirdiği eleştiri doğrultusunda ekleme yapılabilir, yapılmalıdır.

"Geçen yıl çatışmanın merkezinde durmayan bir dizi ideolojik sorunun bugun merkeze konmak" zorunda olmasından ne anladığını Süreyya somut olarak açıklamadıkça, bir tartışma mümkün değildir.

Kasdettiği kardeşlik ilişkilerinin bugünkü durumu ise, bizim 1 Mayıs'ta dağıtacağımız tek tavır bu ortak açıklama olmayacaktır. Ortak olarak çıkarılması halinde bu noktada da bir açıklama yapılmasına çalışılmalıdır. Ama bu noktada ortak bir tavır takınmak bize nerdeyse imkansız görünüyor.

Biz geçen yıl yaptığımız bu açıklamadaki görüşleri hala doğru buluyor ve savunuyoruz. Bu anlamda da eğer GDS bu görüşleri hala savunma durumunda ise, onunla birlikte aynı yazıyı -köklü olmayan- değişikliklerle çıkarmada bir sakınca görmüyoruz. Bu açıklamanın dağıtılacağı çevre bizim GDS ile ilişkilerimizin ne olduğunun bilincindedir. Bu anlamda da kardeşlik ilişkilerinin durumu hakkında bu ortak açıklamada birşey yer almasa da, olmayan bir birlik havası yaratılması durumu yoktur.

15 Nisan 1983

1 MAYIS TOPLANTILARI İLE İLGİLİ YAZILI TAVRIMIZDIR

****

ÖN AÇIKLAMA

Yoldaşlar!

Bilindiği gibi 1 Mayıs tartışmalarının başlangıcı 27.3.82'dir. Yani başlangıcından bu yana 10 aylık bir zaman geçmiştir. Bugüne kadar bizim yazılı olarak **geniş** bir tavır takınmamamız bir eksikliktir. Çalıştığımız birimde bu konuda kısa olarak raporlarda yazılı tavrımız vardır. Bugüne kadar geniş bir tavır takınmamamızın nedeni de esas olarak Merkez Komitesi ile bizim aramızdaki görüş farklılığının taktik konudaki soruna ilişkin olmasındandır.

Ayrıca üç kardeş orgutle Merkez Komitesi arasındaki görüş ayrılıklarının ilkesel konularda olması ve tartışmanın esas olarak bu yonde gelişmesi, bize öncelikle, bu konularda tavır takınma gorevini yuklemiş oldu.

Şunu açıklamakta yarar goruyoruz: Bugüne kadar yayınlanmış belgeler, iç toplantılar ve açık tartışma toplantılarında gorebildiğimiz kadarıyla Merkez Komitesinin pozisyonu, kardeş teşkilatlara karşı esas olarak doğrudur.

Şimdi ise bizimle Merkez Komitesi arasındaki, bugüne kadar taktik gorduğumuz görüş ayrılıklarının ortaya konmasına:

Merkez Komitesi yazılarında, DGB içinde muhalefet bir blok kurarak ayrı yurumek isteyenleri şöyle değerlendirmektedir:

> " 'Kitlelerden kopmamak' gerekçesi ile şimdiye kadar olduğu gibi, bu 1 Mayıs'ta da DGB yürüyuşlerine blok halinde katılmayı oneren yoldaşlar, içinde bulunduğumuz gücümüzün oldukça zayıf olduğu, ve DGB yürüyuşleri içinde kaybolup gittiğimiz bir ortamda yürüyuşlere blok halinde katılmanın, ya da katılmamanın propaganda açısından bir(şey) farkettirmediğini; ve Marksızm-Leninizmin her yandan saldırıya uğradığı, ve Marksızm-Leninizmin saflığının korunmasının olağanüstü önemde olduğu bir ortamda, kendimizi tüm oportunistlerden, revizyonistlerden, reformistlerden, işçi sınıfı duşmanlarından kesin ve berrak bir şekilde ayırmamızın olağanüstü onemini kavramamaktadır. Bu yoldaşlar soruna gerçekte en ileri kitlenin kazanılması açısından değil; geri ve orta kitlenin kaybedilmemesi açısından yaklaşmaktadırlar. Bugün DGB'nin yürüyuşlerini Komünistlerin kesin bir şekilde reddettiğinin bizzat eylemlerle - gücümuz oranında - ilan edilmesi, ve DGB'li sendika ağaları - nın yürüyuşlerine başka alternatif gormedikleri için katılan işçilerin en ileri bilinçli kesimine, DGB yürüyuşlerinin devrimci bir alternatifi olduğunu - bu alternatif bugun guçsüz olsa bile - göstermek, 1 Mayıs'ta bizim açımızdan esas görev olarak kavranmak zorundadır. 'Kitlelerden koparız' gerekçesi ile DGB içinde blok kurarak yurumeyi oneren yoldaşlar işte tam da bunu kavramamaktadırlar."

Bu yazıda şu noktalar öne çıkarılmaktadır:

a) Gücumuzun zayıf olduğu ve DGB yürüyuşleri içinde kaybolup gittiğimiz bir ortamda, yürüyüşlere blok halinde katılmanın ya da katılmamanın propaganda açısından birşey farkettirmeyeceğini;

b) Marksizm-Leninizmin saflığının korunmasının olağanustu önemde olduğu bu ortamda, kendimizi tüm oportünistlerden, revizyonistlerden, reformistlerden, işçi sınıfı duşmanlarından kesin ve berrak bir şekilde ayırmamızın olağanüstü öneminin kavranmaması,

c) Soruna gerçekte en ileri kitlenin kazanılması açısından değil; geri ve orta kitlenin kaybedilmemesi açısından yaklaşılması,

d) DGB eylemlerini, Komünistlerin kesin olarak reddettiğinin eylemlerle gösterilmesi, DGB sendika ağalarının düzenlediği yurüyüşlere, başka alternatif göremediği için katılan işçilerin en bilinçli kesimine, DGB'li sendika ağalarının yurüyüşlerinin devrimci bir alternatifi olduğunu gösterme nin bugün esas görev olarak kavranmaması.

Şimdi bu noktaları tek tek ele alalım:

a) Önce şunu ortaya koymak gerekir. DGB eylemlerine katılmamız nasıl olacak! Eğer gücümüzü gözönüne almadan rastgele bulunduğumuz yerlerde DGB eylemlerine katılırsak, gerçekten de Merkez Komitesinin dediği gibi propaganda açısından pek bir rolümüz olmayacaktır. Fakat gucumüzü gözönüne alırsak — ki almalıyız — o zaman bizim DGB'nin eylemlerinin yapıldığı 5 şehirde, propaganda açısından onemli bir rolümüz olacaktır. Bizim gücümüz 1 Mayıs 1982'deki şekliyle 750 kişidir. Bunu 5 şehre bölduğünde 150 kişilik kollar halinde DGB içinde muhalefet olarak yürümek imkanımız olacaktır. Ve bu yürüyüşlerde gerek çeşitli yayın organlarıyla gerekse sözlü propaganda ve ajitasyonla, oncelikle DGB içindeki ileri işçilere, hem de orta ve geri kesime hitap etmiş olurduk.

Burada şunu da belırtmek isteriz: Böyle eylemlerde başarılı bir propagandanın yapılabilmesi için, bunun için gerekli araç ve gereçlerin zamanında hazırlanması gerekir. Eğer bu hazırlıklar zamanında yapılmazsa, tabii ki propagandamız da o denli zayıf olur. Misal hoparlörler meselesi; eğer yüksek vatlı hoparlör kullanılırsa gerek yürüyüş boyunca, gerekse miting alanında çok daha geniş kesime propagandamızı yapabiliriz, aksi halde daha az kişiye hitap ederiz. Aynı zamanda burada propagandacının durumu da önemlidir. Eğer sıradan bir yoldaş kalkar da propaganda yaparsa ya da yaptırılırsa, bu pek yararlı olmaz. Ama propagandacı önceden seçilmiş ve hazırlanmışsa, propaganda alanında çok daha etkili propaganda ve ajitasyon olur. Flamalar sorunu da buna benzer. Bazı eylemlerde gördüğümüz kadarıyla bu değindiğimiz noktalarda önemli eksikliklerimiz vardır. Bu sorunların üzerine gidilmeden bu işler iyi yurümeyecektir. Lenin Ne Yapmalı ?' da her sıradan kişinin propaganda ve ajitasyon yapmaması lazım geldiğini, bunların özel olarak yetişmeleri ya da yetiştirilmeleri gerektiğini soyler. Bu bugün bizim için geçerli sorunlardan biridir.

Tabii ki bizim Merkez Komitemiz gibi düşünürsen 750 kişiyle pratik bir rol oynayamazsın ve Komünizmin propagandası açısından birşey değişmeyecektir! Halbuki Merkez Komitemiz bunu yukarıda aktardığımız şekilde düşünüp yapsa idi kesinlikle daha fazla propaganda edebilecektik, ve bu Komünizm açısından çok daha yararlı olacaktı.

Gelelim ikinci noktaya:

b) Burada Merkez Komitesi tarafından getirilen eleştiri kendi içinde bile tutarlı değildir.
Merkez Komitesi kendimizi tüm oportünistlerden, revizyon-

istlerden, reformistlerden, işçi sınıfı düşmanlarından kesin olarak ayırmamız lazım geldiğinin ve **bu noktada kesin bir işaret koymanın gerektiğini** (abç) ortaya koyuyor. (Burada dikkat edilmesi lazım gelen Merkez Komitesinin kasdettiği pratikte ayrı yürümedir.) Ondan sonra kalkıyor oportlara çağrı yapılıyor, ajitasyon ve propaganda serbestisi temelinde. Şimdi bu birbiriyle çelişmiyor mu? Biz bunun çeliştiğini söylüyoruz. Yukarıda tüm oportünistlerden, revizyonıstlerden vs. kesin ayırmayı ve bir işaret koymayı savunuyor ve kalkıyor sonra onlara çağrı yapıyor.

Eğer burada kastedilen ayırma ideolojik alanda olsaydı, o zaman sorun olmazdı! Tabii ki kendimizi ideolojik alanda tüm revizyonistlerden, oportünistlerden, reformistlerden ve işçi sınıfı düşmanlarından ayırmalıyız. Zaten bu yapılmazsa bizim Marksist-Leninistliğimiz nerede kalacaktır? Bizim bunu savunmadığımızı herhalde Merkez Komitesi iddia edecek değildir, etmiyor da. Bu böyle olmadığına göre, yukarıda getirdiği şey kendi kendisiyle açıkça çelişiyor.

Çunkü biz geçmiş donemde DGB içinde muhalefet blok kurduğumuzda yine her türlü oportünistlerden, revizyonistlerden, reformistlerden ve işçi sınıfı düşmanlarından kendimizi ayırıyorduk.

Ha, az kaldı unutuyorduk! Merkez Komitesi bugünkü ortamda bunu yapmalıyız diyor. Acaba nedir bugünkü ortamın ozelliği?

Biz kendimiz, acaba çağ mı değişti, diye düşünüyoruz! Yok, Merkez Komitesi de bunu savunmuyor. Çağ değişmediğine göre, Marksizm-Leninizmin ilkeleri de olduğu gibi geçerlidir! Tabii ki bugün 1917 Ekim Devriminden Stalin yoldaşın ölümüne kadar ki, Komünist hareketin kuvvetli olduğu dönem yoktur. Bugün uluslararası alanda Komunist hareket zayıf bir durumdadır. Ama bunu ayrı yürüyüş yaparak da gideremeyiz. Gorev Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavramak ve kavradığımız ölçüde propagandasını yapmak, Marksizm-Leninizmin düşmanı tüm ideoloji ve sapmalara karşı bunları savunmak ve bu düşman ideolojiyi süreç içinde yerle bir etmektir. Sorun bunu nasıl daha iyi yapabiliriz sorunudur. Eylem nasıl yapılırsa Komünizme daha fazla yarar getirecektir. Sorun, bugünkü dönemde tüm imkanlarımızı kullanarak böyle eylemlerde ajitasyon ve propagandamızı yapabilme imkanımızın olduğu yerlerde Komünizmin propagandasını işçi sınıfına yapıp öncelikle öncüleri kazanmak mıdır, yoksa kimselerin hemen hemen olmadığı ıssız caddelerde tek başımıza yurümek midir! Dolayısıyla sendika ağalarının dümen suyundan yürüyen işçilere daha yoğun propagandamızı yapabilme olanağımız olduğu halde yapmamak mıdır! Sadece propaganda gruplarının gidip propaganda materyalleri dağıtması ve miting alanında onları rahatsız etmesi yeterli değildir. Blok olarak dikkat çekici flamalarımızla, gür hoparlörlerle sürekli sozlü propagandamız hem daha dikkat çekecektir, hem de o eylemde bulunan işçi sınıfının ileri unsurlarını bize bir adım daha yaklaştırmada önemli rol oynayacaktır. Zaten 1 Mayıs eylemine katılan işçilerin büyük çoğunluğu işçi sınıfının öncü kesimidir; zaten geri kesim 1 Mayıs'ta sokağa çıkmaya bugünku şartlarda pek gerek duymaz. Yaptığımız güçlü propagandayla bu işçilerin içindeki en ileri çıkan kesimi bize bir adım daha yaklaştıracaktır.

c) Bu noktaya b şıkkında zaten değindik, ama şunu açıklığa kavuşturmamız lazım.

Biz şu düşüncedeyiz: Bugun bizim için esas çalışma, geniş kitleyi birinci planda kazanma değil, ileri çıkan öncü kesimi kazanma çalışmasıdır. Dolayısıyla esas gorev propaganda - dır. Fakat bu şu anlama gelmemelidir; esas görev bu ise, ajitasyon çalışmasıyla orta geri kesime seslenmeyeceğiz. Lenin Ne Yapmalı? adlı eserinde semt gruplarının örgütlenmesi sorunu ortaya koyarken (bu donem Rusya'da parti inşasının birinci aşamasıdır) herhangi bir grev, vb. hareketlerde semt gruplarının bu olaylarla ilgili propaganda ve ajitasyon bildirileri çıkarmasından bahseder. Eğer merkezi bildiri, vs. yoksa, dağıtım ağının boş durmaması için semt gruplarının ajitasyon bildirileri çıkarıp dağıtmasını salık verir. Bu konuda gerekirse ileride alıntılarla ortaya koyacağız.

Bu anlamda biz bugün işçi sınıfının ileri kesimini kazanmaya çalışırken diğer kesimine de seslenmek zorundayız. Onlara siz bekleyin, biz öncüyü kazanalım, ondan sonra sizi kazanacağız diyemeyiz. Esas olarak ileri kesimini Komünizme kazanmaya, Partinin örgütlü adamları haline getirmeye çalışırken; orta ve geri kesimi de örgütlü sempatizanımız ve orgütsüz sempatizanımız durumuna getirmek için çalışmalıyız. Bu anlamda 1 Mayıs'ta esas görevimiz ileri kesimi kazanmaktır, ama öbürlerini bir kenara ataraktan değil! Gerçi Merkez Komitesi de MYO'da çıkardığı yazılarında doğruları savunmaktadır. Şu sorun kafamıza takılıyor: Peki, neden Merkez Komitesi, DGB içinde muhalefet blok kurup yürümek isteyenlere, onlar orta ve geri kitlenin kaybedilmesini istemiyorlar, diye bir suçlama getiriyor? Suçlama diyoruz, çunkü yazılı-çizili bir yazı bu kesimden bugune kadar yok! Kendi kendimize duşunüyoruz da acaba bu, kardeşleri 'memnun' etmek için ortaya atılan bir laf olmasın mı diye.

Her halukarda bu gerekçede yani, sanki Merkez Komitesi öncü kesimi kazanma derdinde, bizler de orta geri kesimi kazanma derdindeymişiz şeklindeki bir anlayışın ortaya atılmasıgörüşümüzce sakattır.

d) Bu gerekçede kafamızı kurcalayan çok şey var. Bu şeyleri bir bütün (olarak) burada ortaya koymaya şu anda gerek görmüyoruz! Ancak bu konuda cevabınız elimize ulaşırsa belki anlaşırız, eğer anlaşamazsak o zaman görüşlerimizi detaylı olarak ortaya koyacağız.

Durum şöyle: Bugün işçi sınıfının ileri kesimine, DGB şeflerinin düzenlediği yürüyüşlere, alternatif devrimci yürüyüşler yapılabileceğini göstermek sorunu. Bize bugünkü şartlarda çok yanlış gelen birşey. Neden? Aklımıza şu soru geliyor: Neden kızıl sendikalar kurmayalım?!

Görev bugünkü şartlarda DGB'nin şeflerini teşhir edip sendikaların yönetimini ele geçirmeye çalışmak mı, yoksa alternatif devrimci sendikalar kurmak ya da yürüyüşler düzenlemek mi?

Gerçi Merkez Komitesi de GDS'e karşı verdiği cevapta devrimci yürüyuşler alternatifini gostermenin ayrı sendikal çalışmayı gerektirmediğini açıklıyor, ama bize göre kendini ancak kandırabilir. Neden? Diyelim ki, teşkilatımızdan birisi kalkıp sendika içinde çalışacak, sendikacı olarak 1 Mayıs'ta işçilere diyecek ki, arkadaşlar, haydin Kızıl 1 Mayıs'a! Acaba ne kadar zaman bu yoldaş sendikacı olarak kalabilir? Merkez Komitesi cevap verirse iyi olur.

Bu noktada şunu da belirtmekte yarar görüyoruz: 1976'da KPD/ML ayrı 1 Mayıs yürüyuşleri duzenlerken 'kızıl' sendika muhalefetini de 'örgütlemeye' çalışıyordu! Bize göre 'KPD/ML' bu noktada biraz daha tutarlı gibi görünmektedir. Ne dersiniz acaba? Devrimci yürüyuşler - 'devrimci' sendikal mucadele!..

Kısaca bu konudaki görüşlerimiz böyle. Cevabi yazınız elimize geçtikten sonra gerekirse daha detaylı tavır takınacağız.

Bu yazımızın Bolşevik Partizan'da yayınlanmasını talep ediyoruz.

Önerimiz:

Bız yukarıdaki gerekçelerden dolayı 83'teki 1 Mayıs eyleminin DGB içinde muhalefet blok kurarak pratikte yapılmasını öneriyoruz.

Bu konu üzerine tum yoldaşlar tartışmalıdır ve çıkan sonuç ya iç organda ya da Bolşevik Partizan'da açıklanmalıdır.

BOLŞEVİK PARTİ İDEOLOJİK MÜCADELE İÇİNDE GELİŞİP GÜÇLENECEKTİR!

Bolşevik selamlar,

Şubat 83 ..'de AK

YAZI KURULUNUN TAVRI

****

Yazı hakkında görüşlerimizi, 1 Mayıs tartışmaları içinde görüşlerimizi oldukça geniş bir şekilde ortaya koymuş olduğumuzdan, burada kısaca ve yazının sistemi içinde ortaya koyacağız.

1. BU YAZI GEÇ KALAN; VE BU ANLAMDA İDEOLOJİK MÜCADELENİN BELLİ ÖLÇÜDE ERTELENMESİNE YOLAÇAN BİR TAVRI DOĞRU DEĞERLENDİRMİYOR

****

Yoldaşlar yazılarının önaçıklamasında 1 Mayıs tartışmasının başlangıcından, bu yazıyı kaleme aldıkları tarihe kadar 10 aylık zaman geçmiş olmasını "bir eksiklik" olarak değerlendiriyorlar. Onlar bunu yaparken bu konuda bu "eksikliğin" çeşitli kereler uyarılmalarına rağmen bir "eksiklik" olduğunu açıklamıyorlar. Biz bunun "eksiklik" olarak değerlendirilmesini doğru bulmuyoruz. Bu yapılan bir hatayı küçük göstermek değil, yoldaşların bu yazıyı geciktirmeleri, görüşlerinin yazılı olarak mücadelesini vermemeleri kesinlikle parti içi ideolojik mücadele konusunda yanlış, ideolojik mücadeleyi erteleme anlamına gelen bir tavırdır; önemli bir hatadır.

Yoldaşlar bu tavırlarını açıklarken temel gerekçeleri Merkez Komitesi ile aralarındaki görüş farklılığının taktik bir konuya ilişkin olması; buna karşı Merkez Komitesi ile üç kardeş örgüt arasındaki görüş ayrılıklarının ilkesel konularda olması ve "tartışmanın bu yönde gelişmesinin" onlara "önce - likle bu konularda tavır takınma görevini yüklemiş olması" - dır.

Bu temel gerekçe önce taktik konularla, ilkesel konuları yapılmaması gereken bir şekilde karşı karşıya koyduğu için sa kattır. Bu sanki taktik konularda ilke olmazmış, taktik konularda da ilkesel hatalar yapılamazmış gibi bir anlayışın ürünüdür, ya da öyle değilse böyle bir anlayışa kapıyı açar. Bu anlayış tehlikeli bir anlayıştır ve taktik konularda yapılan hata ve sapmaları küçük gösteren bir tavra yolaçar. Stratejisi doğru olduğu halde taktik alanda sapma ve hatalar sonucu çok ağır yenilgiler alınabileceğini; 'taktik' adına oportünizme sapılabileceğini gözlerden gizler.

Mesela stratejisi doğru olan bir partinin -yani "devrimin belli bir aşamasını temel kabul ederek, proletaryanın başlıca darbesinin doğrultusunu doğru saptayan, devrimci güçlerin uygun düzenlenişi için doğru bir plan hazırlayan" bir partinin- esasında "taktik önderliğin" bir sorunu olan reformculuk/devrimcilik sorununu doğru çözmediğini varsayalım. Ve bu partinin belli bir dönem "reformcu" bir siyaset izlediğini varsayalım. Partinin "taktik önderliğin" konusu olan bu sorunda girdiği sapma "ilke"lerden uzaklaşma ; Marksizm-Leninizmden ilkesel bir sapma, oportünist bir sapma değil midir? Ve böyle bir sapma, eğer çizgi haline getirilir ve düzeltilmezse partiyi çöküntüye götürmez mi'

Taktik sorunlarla, ilkesel sorunların ızın verilemez bir biçimde karşı karşıya konması, kişiyi bu sorulara yanlış cevaplar vermeye, ve taktik sorunlarda yapılan ilkesel hataları küçümsemeye götürebilir. Taktik adına oportünist hataların, evet giderek oportünizmin haklı çıkarılmasına götürebilir. Bu yüzden bu "karşı karşıya" koyuş çok tehlikelidir.

Buna bağlı ve ikinci olarak, özellikle parti çehresinin ortaya çıkartıldığı parti inşasının birinci aşamasında önemsiz ve detaya ilişkin görünen görüşlerin de ideolojik mücadele ile aşılmasının hayati önemini kavramayan bir tavır sözkonusudur. Yoldaşlar "Merkez Komitesi ile aralarındaki sorunları taktik sorunlar" (yani bir başka deyişle fazla önemli olmayan sorunlar!) olarak gördükleri için tavır takınmada acele etmediklerini söylüyorlar.

Bu özellikle bir çekirdek yaratmanın esas görevimiz olduğu bu dönemde kendi içimizdeki görüş ayrılıklarının ve bu görüş ayrılıkları üzerine ideolojik mücadelenin tayin edici önemini kavramayan bir yaklaşımdır. Açıktır ki, bu noktada Merkez Komitesi ile kardeş örgütler arasındaki görüş ayrılıkları ilk bakışta daha derin görüş ayrılıkları olarak görünmektedir, ve gelinen noktada da öyledir. Ama bu görüş ayrılıkları üzerine ilk tartışmaya başlandığında durum tam olarak şimdiki gibi değildi. İdeolojik mücadele görüş ayrılıklarının gerçek derinliğini ortaya çıkardı.

Yazıyı yazan yoldaşlarla Merkez Komitesi arasında olan görüş farklılıklarının bugün fazla önemli görüş ayrılıkları imiş gibi görünmemeleri, onların gerçekten önemli olup olmadığını göstermez. Çünkü bu görüş ayrılıklarının üzerine gidilmemiştir, ve görüş ayrılıklarının gerçek derinliği ortaya bu yüzden çıkmamıştır. İdeolojik mücadele aradaki farkların gerçekten de detaya ilişkin halledilebilir, mücadele ile aşılabilir ayrılıklar mı olduğunu; yoksa bir bölünmeye götürmesi muhtemel ilke sorunlarına ait, ve mücadele içinde birleştirilemez ayrılıklar mı olduğunu gösterecektir. Ve Partinin çıkarları açısından bunun mümkün olan en kısa zaman içinde ortaya çıkartılması hepimizin görevidir. Bu noktada görüşlerini yazıya dökmeyerek bu konuda ideolojik mücadeleyi objektif olarak erteleyen yoldaşlar hatalı davranmışlardır. Merkez Komitesi de bu konuda yeterince zorlayıcı davranmayarak bu hataya gözyumar, bu hatayla uzlaşır bir tavır içine girmiştir. Merkez Komitesinin değerlendirmesinde DGB yürüyüşlerine (kendi blokumuzla) katılma görüşünde olan yoldaşlarla aramızda olan çelişmenin özsel bir çelişme olduğu tespiti yapılmış olduğundan, yani sorun Merkez Komitesi açısından önemli, özsel bir sorun olarak görüldüğünden, Merkez Komitesinin bu konudaki hatası -yeterince zorlayıcı davranmama- önemlidir.

2. YOLDAŞLAR, GÜCÜMÜZÜ BELLİ NOKTALARDA YOĞUNLAŞTIRMAMIZ HALİNDE; DGB YÜRÜYÜŞLERİNDEN AYRI, BAĞIMSIZ ALTERNATİF YÜRÜYÜŞLERİN, DGB'NİN YÜRÜYÜŞÜNE KATILMAYA GÖRE ÜSTUNLÜĞÜNÜ GÖRMÜYORLAR

****

Yoldaşlar, bizim gücümüzü belli noktalarda yoğunlaştırmamız halinde "DGB yürüyüşleri içinde kaybolup gitme" gerekçesinin ortadan kalkacağını getiriyorlar. Bu kuşkusuz doğrudur. Biz gücümüzü mesela geçen yıl yaptığımız gibi üç noktada birleştirdiğimiz zaman; eğer iyi örgütlenmişsek, iyi hazırlanmışsak, araç-gerecimiz iyi ise, ve DGB yürüyüşlerine katılan güç fazla büyük bir güç değilse, bu "yürüyüşler" içinde kaybolup gitmeyebiliriz; güçlü bir muhalefet olarak DGB yürüyüşlerinde kendi propagandamızı yapabiliriz.

Biz Merkez Komitesi olarak bunun yapılamayacağı görüşünde değiliz. Ama eğer biz gücümüzü zaten belli noktalarda yoğunlaştırıyorsak, o zaman neden ille de DGB'nin yürüyüşüne katılmak zorundayız? Neden DGB'li sendika ağalarının önderliğinde yapılan, biz güçlü bir muhalefet olarak katılsak bile, bugünkü şartlarda emperyalist yanlısı gerici genel niteliğini değiştirmemiz mümkün olmayan yürüyüşlerine katılalım? Gücümüzü belli noktalarda yoğunlaştırdığımız zaman, bu güçle ayrı yürüyüş düzenleme imkanımız da -bugün- vardır. Neden bu imkanı kullanıp; DGB'li sendika ağalarının önderliğindeki eylemlere gerçekte alternatif olan bizim yürüyüşümüzün bu alternatif niteliğini çok daha iyi vurgulayan bir eylem biçimi olan, DGB yürüyüşünden ayrı bir yürüyüş düzenlemeyelim?

Yoldaşlar eğer biraz gerçekçi ve mantıklı düşünürlerse, ve hatalarında ısrar etme yolunu tutmazlarsa, bu sorulara ayrı yürüyüş düzenlemeyi reddeden cevaplar veremeyeceklerini düşünüyoruz.

Yoldaşlar, DGB'nin yaptığı genel niteliği -bizim katılmamız halinde de- emperyalist yanlısı olarak kalacak olan yürüyüşlere karşı, devrimci alternatifin ayrı yürüyüş şeklinde konmasının propaganda açısından büyük önemini ve yararını kavramaz bir tavır içindeler.

Onlar DGB yürüyüşlerine güçlü kollar halinde katılmanın yapılacak propaganda açısından yararlarını anlata anlata bitiremiyorlar. Ama Merkez Komitesinin önerdiğinin tam da bu propagandayı güçlü bir biçimde yapma planı ile bağ içinde getirildiğini ve geçen yılın somut pratiğinin öğrettiklerini sessizce geçiştiriyorlar.

Ayrı yürüyüş düzenlediğimiz ve bu yürüyüşü DGB'nin mitingi ve yürüyüşü içinde, ona karşı yaptığımız yoğun ve güçlü propaganda ile bağ içinde yaptığımız zaman, bu propaganda açısından bize daha az mı, yoksa daha çok mu şey getirir? Bizim bu soruya verdiğimiz kesin cevap "Daha çok şey"dir. Bizim kendimizi DGB yürüyüşlerinden, bunlar emperyalist yanlısı oldukları için ayırmamız, bunu pratik olarak göstermemiz, işçilerin ileri kesimi içinde kuşkusuz verimli toprağa düşecektir. Bu kaçınılmazdır. Bırakalım sağcı oportünist şefler, peşinden götürdüklerini bize karşı bizim 'sekter' olduğumuz, kendimizi kitleden kopardığımız, vs. yönünde gürültü etsinler. Bu bizi rahatsız etmemeli. Bizim önerdiğimiz yürüyüş, DGB yürüyüşlerine alternatifi bizzat DGB yürüyüşlerine katılanlara da somut olarak gösteren, göstermeyi öneren bir alternatiftir.

Bizim önerdiğimiz yürüyüş, DGB yürüyüşlerinde yapılacak propagandayı zayıflatmaz, tersine güçlendirir.

Biz geçen yıl seçtiğimiz eylem biçimi ile, gücümüz oranında Komünizmin yapılabilecek en geniş şekilde propagandasını yapmış olduğumuzu düşünüyoruz. Bu yıl da gücümüze uygun ve duruma uygun olarak seçtiğimiz eylem biçimi ile, yine en geniş şekilde Komünizmin propagandasını hedeflediğimizi ve bunu gerçekleştireceğimizi düşünüyoruz.

Yoldaşların tavrı gerçekten de DGB yürüyüşlerine katılmadan propagandayı bir türlü düşünemeyen bir tavırdır.

3. İŞÇİ SINIFI DÜŞMANLARINDAN KENDİMİZİ KESİN AYIRMAMIZ TALEBİ; DEVRİMCİ OLARAK DEĞERLENDİRDİĞİMİZ GRUPLARI EYLEMBİRLİĞİNE DAVET ETMEKLE ÇELİŞİR Mİ?

****

Yoldaşlar geçen yılki 1 Mayıs genelgemizde var olan gerçek bir çelişmeye dikkat çekiyorlar. O çelişme de şudur: Geçen yılki 1 Mayıs genelgesinde kendimizi "işçi sınıfı düşmanlarından ayırmamız gereği, ve bu alanda kesin bir işaret koymanın" gereğinden sözedilirken, bu gerçekten de ayrı yürüyüş yapmanın gerekçesi olarak getiriliyor; yani kesin bir şekilde ayırma, ayrı yürüyüş yapma ile eşitleniyordu. Sorun böyle konduğunda, tabii ki, oportünist grupları, bunları devlete karşı tavırlarında devrimci olarak değerlendirsek bile, eylembirliğine çağırmak çelişmeli bir tavırdı. Çünkü oportünist gruplar, bunlar devlete karşı tavırlarında devrimci bir konumda olsalar bile, işçi sınıfı ve Marksizm-Leninizm karşısında gericidirler; Marksizm-Leninizme düşman bir konumdadırlar. Hem kendimizi bunlardan kesin olarak ayırma çağrısı yapma, ve bu çağrıyı bunlardan ayrı olarak yürümek şeklinde so-

mutlaştırma, bununla eşitleme; hem de bunları eylembirliğine çağırma gerçekten de birbiri ile çelişir.

Bu çelişmenin kaynaklandığı yer, kendimizi bunlardan ideolojik olarak ayırma gerekliliğinin; pratikte eylembirliğini dıştalamadığını berrak bir şekilde açıklığa kavuşturmamış olmamızdır. İdeolojik olarak Marksist-Leninist olmayan devrimci gruplar, DGB'li karşı-devrimci sendika ağaları ile savundukları dünya görüşünün özü itibariyle aynı safta olmasına rağmen, devlete karşı tavırları açısından bunlarla DGB'li emperyalist yanlısı, emperyalist uşağı sendika ağaları arasında köklü bir farklılık vardır. Bu yüzden de Marksist-Leninist olmayan, ve fakat devlete karşı tavırları dolayısıyla devrimci konumda bulunan birtakım oportünist gruplarla; DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen emperyalist propaganda aracı 1 Mayıs gösterilerine karşı, devrimci 1 Mayıs yürüyüşü düzenleme konusunda eylembirliği kurulabilir. Onlarla DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen 1 Mayıs yürüyüşlerine karşı eylembirliği yapmamız, onların Marksizm-Leninizme düşman olması gerçeğini ortadan kaldırmaz, ve bizzat eylembirliği içende bu güçlere karşı da Markiszm-Leninizmin kızıl bayrağını yükseklere kaldırmak, onların oportünist yüzlerini teşhir etmek bizim görevimizdir. Bunu yaparak, bu oportünist grupların etkisindeki devrimci insanları Komünizm davasına kazanmaya çalışmak bizzat eylembirliği içinde mümkündür ve bu Komünistlerin vazgeçmeyecekleri, belirleyici önemde bir görevidir. Bu yüzden ajitasyon-propagandada serbestlik ilkesi Komünistler açısından bu güçlerle yapılacak eylem birliklerinde kaçınılmaz gerekliliktir.

Biz sorunu geçen yılki genelgemizde böyle değil, eksik ve yanlış bir şekilde ortaya koyduk. Bu anlamda yoldaşlar geçen yıl bizim tavrımızda gerçekten var olan bir çelişmeye dikkat çekiyorlar.

Sorunun bir diğer yanı daha var: O da, devrimci olarak değerlendirdiğimiz Marksist-Leninist olmayan gruplarla girilecek eylembirliğinin, kendimizi her türlü revizyonizm, oportünizm, reformizmden kesin bir şekilde ayırma talebi ile genel de çelişip çelişmediği sorunu. Biz, yukarıda açıkladığımız biçimde bunlar arasında genelde bir çelişme görmüyoruz. Buna uygun olarak da bu 1 Mayıs'ta da devrimci olarak değerlendirdiğimiz grupların eylembirliği kurmak için görüşmelere davet edilmesi yönünde karar aldık.

Yoldaşlar daha sonra, Merkez Komitesinin bizim bugünkü ortamda bunu yapmalıyız demesiyle deyim yerindeyse "gırgır" geçiyorlar. Ama bunda gırgır geçecek birşey yoktur. Eylem biçimleri sorunu Marksist-Leninistler açısından içinde bulunulan duruma, ihtiyaçlara, güce, vb. soruna bağlı olarak ele alınıp, her durumda somut olarak cevap verilmesi gerekli bir sorundur.

Bugün durum nedir? Batı Almanya'da her 1 Mayıs'ta DGB'li sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen gösterilerde 1 Mayıs yozlaştırılmakta, emperyalist yanlısı gösteri haline gelmektedir. Marksist-Leninistlerin gücü, bugünkü ortamda bu yürüyüşlere katılarak bu durumu engellemeye, bu yürüyüşleri kendi yürüyüşlerimize dönüştürmeye yetmemekte, bizler bu yürüyüşlerde güçlü bir muhalefet oluştursak bile yürüyüşlerin karşı-devrimci genel görünüşü ve özünde bir değişiklik olmamaktadır. Böyle bir durumda bu yürüyüşlere muhalefetimizi ayrı bir yürüyüşle dile getirmek, devrimci alternatifi ayrı bir yürüyüş olarak ortaya koyacak gücümüz varsa bunu yapmak; bütün milliyetlerden devrimci güçlerin bu devrimci alternatif yürüyüşte birleşmesini sağlamaya çalışmak, DGB'nin yürüyüşlerine katılan ileri işçilere doğru alternatifi gösterebildiğimiz ölçüde göstermek açısından doğrudur.

Merkez Komitesinin önerisini "kimselerin hemen hemen olmadığı ıssız caddelerde yürümek" şeklinde değerlendirmek, gerçek durumu başaşağı çevirmek ve karikatürize etmektir. Yazıyı yazan yoldaşların da Merkez Komitesinin önerisinin bu olmadığını; geçen yılki pratikte -eğer görmek isteselerdi- görmüş olmak zorunda olduğu açıktır. O zaman bu zorlama neden?

4. NEYİ TEMEL VE ÇIKIŞ NOKTASI OLARAK ALACAĞIZ? İLERİ İŞÇİLERİ Mİ; ORTA VE GERİ İŞÇİLERİ Mİ?

****

Yoldaşlar bizim bugün ileri kesimi kazanmaya çalışırken "diğer kesime de seslenmek zorunda" olduğumuzu belirtiyor. Doğrudur. Merkez Komitesi bunu özellikle 1 Mayıs tartışması içinde kardeş örgütlere karşı polemikte özellikle vurgulamıştır. Yoldaşlar, kendilerinin de bugün esas görev olarak ileri kesimi kazanmayı gördüklerini söylüyorlar. Ve bizim DGB'nin yürüyüşlerine katılmak gerektiğini savunan yoldaşların soruna kitlenin orta ve geri kesimini kaybetmeme bakış açısından yaklaştıklarını söylememizi 'suçlama' olarak nitelendiriyorlar.

Bunun suçlama olduğunu söyleyip reddeden yoldaşların şu sorular üzerine kafa yormalarında çok yarar olacaktır:

Sizlerin DGB yürüyüşlerine katılmamız gerektiğini gerekçelendirmenize serinkanlılıkla bir bakın! Esas gerekçeniz nedir? Bu gerekçe sizin deyiminize göre daha iyi propagandayapma değil mi? Ama biraz düşünün. Propaganda açısından, özellikle kitlenin ileri kesimi açısından, bizim DGB'nin yönelimi karşı-devrimci olan eylemi karşısında kendi devrimci yürüyüşümüzü -diğer milliyetlerden devrimcilerle omuz omuza- gerçekleştirmeye çalışmamız; 1 Mayıs'ın devrimci geleneğine uygun alternatifi koymamız, bunun propagandasını yapmamız daha doğru değil mi? Bizim ayrı yürümemizden, bunu eğer doğru gerekçelendirirsek, ve bu yürüyüşü yapılacak güçlü propaganda eylemleri ile tamamlarsak, ileri kesim rahatsız olur mu? Biz buna uzun süreç için kesinlikle hayır diyoruz. İleri kesim bugün biraz da DGB yürüyüşlerine alternatif olmadığı için bu yürüyüşlere katılmaktadır. Ve bu kesim içinde alternatif yürüyüş verimli toprağa düşecektir. Geri ve orta kesim bize suçlama getirebilir. Ama bu suçlamaları göğüslemek görevdir.

Biz DGB yürüyüşlerinde güçlü propaganda yapalım dedik. Bu belgeli olarak ortadadır ve pratikte de ispatlanmıştır. Bu noktadan itibaren propaganda yapma gerekçesi DGB ile birlikte yürümenin gerekçesi olarak ortadan kalkmaktadır. Geriye ne kalır? Geriye kalan bir tek şey vardır: Geri ve orta kitlenin bize karşı belki ilk anda duyacağı, bizim 'bölücü' olmamıza duyacağı tepki! İşte bu bize DGB ile birlikte yürümeyi savunan yoldaşların esas gerekçesi olarak görünüyor.

5. DGB'Lİ SENDİKA AĞALARININ ÖNDERLİĞİNDE DÜZENLENEN 1 MAYIS YÜRÜYÜŞLERİNE KATILMAMAK; VE GÜCÜMÜZ ORANINDA DEVRİMCİ 1 MAYIS ALTERNATİFİNİ AYRI YÜRÜYÜŞ DÜZENLEYEREK KOYMAK, "KIZIL SENDİKALAR KURMA"YI SAVUNMAKLA BİR MİDİR?

****

Yoldaşlar, gerici sendika ağalarının düzenlediği 1 Mayıs yürüyüşlerine katılmama, yerine devrimci 1 Mayıslar düzenleme önerimizi, gerici sendikalarda çalışmayı reddetme, kızıl sendikalar kurmayı önerme, vs. olarak değerlendiriyorlar.

Böyle bir değerlendirmenin mantıklı tek temeli, gerici sendikalarda çalışmayı gerici sendika ağalarının önderliğinde düzenlenen eylemlere katılmak şeklinde gören bir anlayıştır. Ama bu anlayış tümü ile sakattır. Çünkü bu iki şeyin eşitlenmesi mümkün değildir. Evet, biz komünistler gerici sendikalarda -eğer bu sendikalar gerçekten işçileri bağrında toplayan kitle örgütleri ise- çalışırız. Bu sendikalarda çalışmada temel şiarımız, "Sendikaları ele geçirmek"tir. Ama bu sendikaları ele geçirme şiarı, burjuvazinin devletinin bir bölümü haline gelmiş, gericileşmiş, karşı-devrimin parçası haline gelmiş sendika aygıtını ele geçirme anlamına gelmez; mücadele içinde sendika ağalarının karşı-devrimci yüzünün sendikalarda örgütlü işçi kitleleri içinde teşhir edilmesi, ve kitlelerin komünist siyaset için kazanılması demektir. Kitleler Komünistlerin önderliğinde birleştiği ölçüde, burjuvazi sendikayı bölecektir. Sınıf mücadelesinin sertleştiği anda, Kızıl ve sarı sendikalar kaçınılmaz olarak ortaya çıkacaktır. Sorun sarı sendikaları böyle bir bölünmede mümkün olduğunca tabansız bırakmaktır.

Amacı bu olan sendikalarda çalışma, hiçbir şekilde Komunistlere sendika ağalarının önderliğindeki her eyleme katılma çağrısı yapma, ve katılma yükümlülüğünü ve gerekliliğini beraberinde getirmez. Bu genel sendikalarda çalışma siyaseti hiçbir şekilde, belli bir ortamda ve güç dengesinde sendikaların düzenlediği şu veya bu eyleme karşı komünistlerin kendi önderliklerindeki doğru alternatifi koyma imkanını dıştalamaz. Sendikalarda çalışma adına, böyle bir durumu reddetmek, Komünistlerin kendi kendilerinin ellerini kollarını bağlamaları, ve Marksizm-Leninizmin alanını terketmeleri demektir.

Sorun her somut durumda, görevlere ve güce uygun olarak, sendika ağalarının önderliğinde yapılacak şu veya bu eylem karşısında en doğru tavrın ne olduğunu bütün şartları değerlendirerek doğru biçimde tespit etmek; ve bütün zamanlar için geçerli eylem biçimleri tespit etmenin Marksizm-Leninizmin ruhuna aykırı olduğunu kavramaktır.

10 Nisan 1983

~ ~ ~

12 Eylül'le ilgili tartışma

Aşağıda bir bölgeden bazı yoldaşların, 12 Eylul ile ilgili tartışmada, bizim daha once yaptığımız ozeleştırı konusunda onemli eleştirilerini içeren bir yazısını yayınlıyoruz.

TKP/ML(B) Merkez Komitesi, ilk kaba incelemede, bu konunun Marksist-Leninist klasiklere dayanarak geniş bir açımlamasını yapma ihtiyacı duyduğundan, ve sorun üzerine kendi içinde geniş tavır takınmadan tartışma ihtiyacı duyduğundan, henuz tavır takınmamıştır. Bu yazı hakkında TKP/ML(B) Merkez Komitesinin tavrı elimize geçtiğinde onu da onumuzdeki sayılarda yayınlayacağız. TKP/ML(B) Merkez Komitesi ozellikle Marksist Leninist klasiklerin reformu devrime tabi kılarak elde alma ilkesini somutta nasıl uyguladıkları konusunda inceleme yapma ihtiyacı duymaktadır. TKP/ML(B) Merkez Komitesi; eleştiride yer alan; bizim "ozeleştirimizde kardeş orgutlerin getirdiği eleştiri çerçevesi içinde kaldığımız" tespitini ve bunun yanlış olduğu eleştirisini her halukarda haklı ve doğru bulmaktadır.

Yoldaşlar,

Bizim 12 Eylul 1982'de çıkartmış olduğumuz bildiriyi ve bu bildiriyle GDS'in getirmiş olduğu eleştirileri yeniden incelerken; GDS geçmişteki BP 11/1, s.31('deki) "Kitlelerin devrimci mevzilere yerleşmesini sağlamak için" alt başlığı altında cuntaya karşı mucadele ve görevlerimiz perspektifi; işlendiği bolume getirmiş olduğu eleştiriyle bağ kurması, aynı zamanda samimi ve durust bir ozeleştiri talep etmesi bizim tekrar geriye donerek yukarıdaki adı geçen yazıyı ve BP 15/5 deki ozeleştiriyi yeniden incelemeyi onumuze bir gorev olarak koydu.

Iz geçmişte bu yazıların çıkmış olduğu donemde (kastedilen BP'nin yazıları) kavrayış duzeyimizin (bugüne oranla)sığ olması nedeniyle, içerisinde var olan hata ve sapmaları gore cek, bilince çıkartacak ve ona karşı mucadele edecek durumda değildik. Geçmişte adı geçen yazıları olduğu gibi kabul ederek çevremizde propagandasını yapmamız, bu hata ve sapmalara ortak olduğumuz gerçeğini ortadan kaldırmaz. Biz bu yazıları tekrar inceleyerek içinde onemli sorunlar olduğunu gorduk.Bu sorunları Marksizm-Leninizmin bilimi ışığında incelemeye, yazının içerisinde var olan hata ve sapmalara karşı mucadele etmeye çalışacağız.

BP 11/1'de çıkan faşist cuntaya karşı mucadele ve gorevlerimizin işlendiği bolumden bir alıntı yaparak konuya gire lim:

" Eylem birliği onemli bir sorundur.... Cuntaya karşı mucadelede, komunistler halka gerçek kurtuluş yolunu hakim sınıfların -komprador patronların ve toprak agalarının- devletinin bütunuyle yıkılması, yerine işçi sınıfı onderliğinde halk iktidarının kurulması **olduğunu da anlatmalıdırlar....**(abç)
İşçi sınıfı onderliğinde demokratık halk iktıdarı bir propaganda sloganı olmalıdır." (BP 11/1, s.31)

" Komunistlerin gorevi bu mucadeleleri kısa donemde bir he defe; cuntanın butunu ile teşhir ve tecrit edilmesi ve yıkılması hedefine yonlendirmektir...

Bugün dışa donuk çalışmada kavranacak halka; cuntanın teşhir ve tecrit halkasıdır." (BP 11/1, s.32) (abç)

Yapmış olduğumuz alıntıda birden fazla sorun bulunmaktadır. Birincisi; cuntaya karşı mücadelede devrimci muhalefet hareketinin birleştirilmesi (ajitasyon ve propagandada serbestlik ilkesi temelinde) ve bu temelde en geniş eylem birliğinin onemi uzerinde durulmaktadır. Biz bu tespiti oldukça yanlış, faşist cuntaya karşı devrim perspektifinden yoksun, siyasi sonuc olarak cuntaya karşı olan herkesle birleşme anlayışını savunan ve bunu onune pratik bir gorev olarak koyan sağ oportunist bir sapma olarak değerlendiriyoruz.

Biz bu sapma uzerinde burada daha fazla durmayacağız, cunku sorunun özü bu sapmanın kaynağını ortaya çıkarmak ve ona karşı mucadele etmektir, buna ileride doneceğiz. İkincisi ; kitle çalışmasında kavranması gerekli olan esas halka doğru tespit edilmemektedir. "Dışa donuk çalışmada kavranacak halka, cuntanın teşhırı ve tecritı" olarak tespit edilmektedir.

Bu tespit, içinde bulunduğumuz parti inşasının birinci aşamasında; nasıl bir kitle çalışması yapacağımız, kitlelerin hangi kesimini esas alacağımız sorununu oldukça yanlış koymaktadır. Daha sonra da bu hatanın ozeleştirisi BP 15/5'de yapılmaktadır. Üçuncusu; yazıda temel görev tespiti yapılarak, mucadelenin merkezine faşist cuntanın teşhiri ve tecritı konuyor. Yani mücadelenin merkezine birincil sorun olan devrim konmayarak, yerine faşist cuntanın teşhiri ve tecritı geçiriliyor. Tabii ki yazının içinde devrim sorununa hiç değinilmiyor değil, ama oldukça onemsiz bir sorunmuş gibi ele alınıyor. Örneğin; "İşçi sınıfı onderliğinde demokratik halk iktidarının kurulması **olduğu da anlatılmalıdır**"(abç) denilmektedir. Şimdi buradan yola çıkarak bu tespitin ne kadar tehlikeli bir tespit olduğunu ve devrimden soz edilerek ince bir şekilde devrim perspektifini karartan sağ oportunist bir sapma olduğu ortaya konabilir. Biz bu anlayışın sağ oportunist içeriğini sergileyebilmek için, Lenin'in reformistlere ve menşeviklerin ince reformist anlayışına karşı mücadelesini ve bunlar arasındaki ilişkileri nasıl ortaya koyduğunu inceleyerek BP'nin yazısı arasında bağ kurmaya çalışalım.

Lenin'ın 1911 Eylülünde Rus sosyal-demokrat hareket içindeki reformcularla girmiş olduğu polemikten alıntıyla başlayalım:

> "Reformcu goruşun 'doğruluğunu kanıtlama'yı amaçlayan daha 'ustalıklı' çabalardan biri de şu kanıtta gorülüyor: Rusya'da burjuva devrimi sonuna gelmiştir; 1905'ten itibaren artık ikinci bir burjuva devrimi; demokratık devrim için ulus çapında ikinci bir boğuşma olmaz; bu nedenle Rusya şimdi artık bir **devrim** (açL) bunalımıyla değil, bir 'anayasal' bunalımıyla yuz yuzedir ve işçi sınıfının yapması gereken şey, bu 'anayasal bunalımı' temeli uzerinde , kendi haklarıyla çıkarlarını savunmaya dikkat etmekten ibarettir. Tasfiyeci Y. Larin ... işte bu savı ileri suruyor." (Tasfiyecilik uzerine, Lenin, Sol Yayın'ları)
>
> "Devrime doğru yeniden sokulmak, durup dinlenmeksizin çalışmak, yeni durum çerçevesinde devrim fikri yaymak ve işçi sınıfı güçlerini o devrim için hazırlamak — reformcuların goruşunce RSDİP'nin başlıca **suçu** (açL) işte budur. 'İnsan birkez yenilgiye uğratıldığı yere' yeniden niye sokulsunmuş — bir yenilgiden sonra tum cesaretini yitiren doreklerin gosterdiği basiret işte budur." (age)

Larin açık bir biçimde devrimin sonuna gelindiğini; 1905'ten sonra artık ikinci bir burjuva demokratık devrim için ulus çapında boğuşmaya gerek kalmadığını ileri surerek, boyle ce devrimi tamamen reddederek, onune 'anayasal bunalım'lardan yararlanmayı ve reformlar için mucadeleyi gorev olarak koyar.

Şimdi bu anlayışın kendisi işçi sınıfı ve onun muttefiklerinin onune engel olan, onu geriye çeken, mevcut duzen sınırları içerisinde hapseden, duzenin aşırılıklarını torpuleyerek hakim sınıfların ıktıdarını bir gorev olarak ustlenen kaba reformist bir anlayıştır.

Bu anlayışa karşı Lenin'in anlayışı (alıntıda gorulduğu gibi) şudur: Hayır, biz nihai amaç olarak reformlar için mücadeleyi temel almayız. Biz nihai amacı mücadelenin merkezine koyarak onun çok yonlu hazırlanması için mücadele ederiz. Şimdi de Lenin'in (?) kaba reformist anlayışı ile Troçki'nin ince reformizmi arasındaki ozsel birliği Lenin'e dayanarak inceleyelim. Lenin Troçki ile yapmış olduğu polemiğinde şoyle soyler.

> "Ve Troçki de aynı şeyi Naşa Zarya'da (No:5, s.21) bilgiç bir edayla yineler. Cumhuriyet, 'sadece bir devrim sonucu' olabilir, ama şimdiki 'seçim kampanyasında' **'guncel** sorun' anayasal raformlardır! (açL)
>
> Boylece herşey, tereyağından kıl çeker gibi çozumleniyor: Cumhuriyet hem tanınıyor, hem de uzak bir geleceğe sürgun ediliyor." (age, s.271)

Bu yaptığımız alıntı 1912 Kasım ayında sosyal-demokratlar ile reformistlerin seçim bildirgeleri konusunda Lenin'ın Troç

ki'ye karşı girmiş olduğu bir polemiktendir. Troçki'nin mantığına gore, cumhuriyet sadece bir devrim sonucu olabilir. Onun için bugun cumhuriyet uğruna mücadele edilmemelidir. Çünkü seçim kampanyası gündemdedir. Bu güncel bir sorun olduğu için bu kampanyadan anayasal reformlar uğruna yararlanmayı kendimize temel almalıyız.

Devrim sorunu güncel bir sorun değildir, geleceğin bir sorunudur. Onun çok yönlü hazırlanmasını gündeme getirmek akademizmdir ve bu anlamda devrim ikincil bir sorun olarak(Troçki'ye göre) esas sorun olan anayasal reformlar uğruna mücadeleye tabi kılınmaktadır.

Bu anlayış işçi sınıfının nihai amacı için hazırlanması - nın önune geçerek, bu mücadeleyi engellemeye ve geriye çekmeye çalışır. Devrimın gelecek bir tarihe ertelenmesi, son tahlilde mücadeleyi mevcut düzen sınırları içerisinde hapsedilmesinden başka anlama gelmez.

Evet, Larin ve Troçki aynı noktada devrimci sosyal-demokratlara karşı birleşmektedirler. Larin devrimin sonuna gelindiğini ileri sürerek işçi sınıfını ve onun müttefiklerini mevcut düzen sınırları içerisindeki mücadeleyle sınırlayarak nihai amaç uğruna mücadelenin önüne dikilmektedir. Troçki ise devrimi geleceğe erteleyerek, anayasal reformlar uğruna mücadeleyi kendine temel almaktadır. Her ikisi de bu noktada birleşerek, devrimci sosyal-demokratların; devrimin temel alınması ve nihai amaç uğruna mücadele tespitine aynı cepheden saldırmaktadırlar. Ayrıca kaba reformist anlayış ile reformizmi ince bir şekilde savunan anlayış arasında bir Çin seddinin olmadığını tespit etmeliyiz. Bir madalyonun iki yüzü olan her iki biçimin de son tahlilde aynı noktada birleştiklerini dünya devrim tarihi tekrar tekrar ispatlamıştır.

Bu yazıyı okuyan okurlar şöyle bir soru yöneltebilirler. Lenin reformlar için mücadele etmeye karşı mıydı? Böyle bir soruya yanıt vermek için kısa da olsa bu soruna değinmek istiyoruz. Başta şunu bilince çıkartmakta yarar var. Reformistler ile Lenin arasındaki polemiğin kendisi reformlar için mücadele edilmeli midir, edilmemeli midir diye bir kavga değildir. Kavganın kendisi perspektifimiz ne olmalıdır? Yani mücadelenin merkezine devrim mi yoksa reform mu konmalıdır sorunu kavganın özüdür.

Evet, Lenin reformlar için mücadeleyi de vazgeçilmez bir unsur olarak görur. Bu noktada Lenin'den bir alıntı yapalım:

> "... reformlara karşı olarak tüm propaganda ve ajitasyon devrimin bakış açısı altında sürdürülmeli; bu karşıtlık kitlelere sistemli bir biçimde gerek teorik gerekse pratik olarak, parlamenter, sendikal, kooperatifsel, vb. çalışmaların **her adımında** kavratılmalıdır. Parlamentarizmden ve burjuva demokrasisinin bütün 'özgürlüklerinden' (özel istisnalar dışında) yararlanılmaktan hiçbir biçimde vazgeçilmemelidir; ama reformlar proletaryanın devrimci sınıf mücadelesinin **yalnızca yan ürünleri** olarak görülmelidir." (Lenin, Leninizm dizisi) (açL)

Alıntının kendisi reform için mücadelenin vazgeçilmez bir unsur olduğunu ortaya koymaktadır. Fakat bu mücadeleden nasıl ve ne için yararlanılacağı sorusuna cevap ise, devrim **mücadelesinin önüne geçirilmeksizin ikincil bir sorun, devrime hizmet eden bir unsur olarak gördüğünü ve her zaman böyle ele alınması gerektiğini vurgulayarak "devrimci sınıf mücadelesinin yalnızca yan ürünleri olarak görülmelidir"** (açL) diyerek çok açık bir biçimde reformlar konusundaki perspektifini ortaya koymaktadır.

Bize eylem kılavuzu olacak anlayış da bu olmalıdır. Yani reformlar için mücadele vazgeçilmez bir unsur olarak ele alınırken kesinlikle mücadelenin merkezine konması gereken nihai amacın yerine geçirilmeksizin ona hizmet eden ikincil bir unsur olarak ele alınmalıdır. Bütün bunlardan sonra tekrar BP 11/1'deki eleştirdiğimiz yazı ile ince reformistler arasındaki ilişkiye ve benzerliklere dönelim. BP 11/1'de şöyle deniyor:

> "Bugün dışa dönük çalışmada kavranacak halka cuntanın teşhiri ve tecriti halkasıdır." Aynı zamanda yazıda "**İşçi sınıfı önderliğinde halk iktidarının kurulması olduğunu da anlatmalıdırlar.**" (abç)

Sorunun kendisi burada açık bir şekilde konmaktadır. Esas görev tespiti yapıldığı yerde; mücadelenin merkezine cuntanın teşhiri ve tecriti konarak; bunun mantıki bir sonucu olarak cuntaya karşı olma temelinde devrimci muhalefeti geniş bir eylem birliğinde toparlama görevi önümüze çıkartılmaktadır. Günün somut şartları bunu gerektiriyor!! Troçki ne demişti: "Şimdi seçim kampanyasında güncel sorun anayasal reformlardır". Troçki'ye göre devrimin çok yönlü hazırlanması geleceğin sorunlarıdır. Ve anayasal reformlar uğruna devrim mücadelesinin çıkarları için değil kısa vadeli çıkarlar için mücadele etmektir. Devrim sorunu ise ona gore geleceğin bir sorunudur.

BP 11/1'deki yazıya göre devrim sorunu ve devrimin çok yönlü hazırlanması ise aynı şekilde cuntaya karşı mücadelenin yanında tali bir sorundur. Bu yazının kendisi mücadelenin merkezine ikincil sorun olan kısa vadeli çıkarlar için mücadele (reform mücadelesi) koymaktadır. Bu sapma devrimı kısa vadeli çıkarlara bağlı kılan sağ oportünist bir sapmadır. Yukarıdaki anlayış doğrultusunda oportunizme karşı mücadele edilemeyeceği açıktır. Çünkü, oportünist anlayış ile oportunizme karşı mücadele edilemez. Bu noktada BP 11/1 ile Troçki'nin anlayışı özde aynıdır.

Şimdi de BP 13/3'te aynı konunun işlendiği bölume bir goz atalım:

> " Nitekim hakim sınıflar daha şimdiden cunta sonrası için hazırlık içine girmişlerdir. Bunların bir bölümü halk yığınlarına cuntanın alternatifi olarak, cunta öncesi var olan parlamenter maskeli faşizmi, demokrasi adı altında satmaya, yığınların cuntaya karşı uzun süreç içinde mücadeleye dönüşecek olan hoşnutsuzluğunu bu şekilde uyutmaya çalışacaktır. Marksist-Leninistler ve devrimciler daha şimdiden bu oyuna dikkat çekmeli; cuntanın alternatifinin — halk açısından — sahte demokrasi, ne biçimde olursa olsun, parlamenter demokrasi maskeli faşizm olmadığını ortaya koymalıdır. Cuntaya karşı mücadelede komünistler kitlelere gerçek kurtuluşun işçi sınıfı önderliğinde, sosyalizme yönelik, demokratik halk devriminde olduğunun propagandasını yapmalıdır." (BP 13/3, s.11)

Alıntıyı dikkatli bir şekilde incelediğimizde savunulan içeriğin; a) hakim sınıfların bir bölümünün şimdiden cunta sonrasını 'demokrasi' gosterme sahtekarlığının teşhiri; b) "cuntaya karşı mücadelede Komünistler kitlelere gerçek kurtuluşun işçi sınıfı önderliğinde, sosyalizme yönelik, demokratik halk devrimi ile olacağının propagandasını yapmalıdır" olduğunu görürüz.

Burada savunulan öz ile BP 11/1'de savunulan öz aynıdır. Yalnız bir farklılık vardır, o da: bu yazıda cunta sonrası gelecek olan yonetimin teşhirinin yazı içinde BP 11/1'e oranla belirli bir ağırlık taşımasıdır. Meselenin bu şekilde konmuş olması, faşist cuntaya karşı mücadeleyi demokratik halk devrimi mücadelesinin bir parçası olarak görmeme anlayışının bir ürünüdür. Eğer sorunun özü doğru bir biçimde kavranılmış olsaydı, oportünist ve revizyonistlerin sozde de olsa devrim propagandasını yapmalarına, hatta bir kısmının cuntaya karşı mucadeleyi demokratik halk devrimi mücadelesine 'tabi kılmasına' rağmen gerçekte cuntaya karşı mücadeleyi herşey gören anlayışlarının ve uygulamalarının teşhiri yapılırdı. Bu görevin unutulacak kadar basit bir görev olmadığı açıktır. Peki buna rağmen bu görev niçin yerine getirilmemiştir? Çünkü, yazının kendisi devrim ve reform sorununda açık bir perspektife sahip değildir. Bunun içindir ki, "Marksist-Leninistler ve **devrimciler** daha şimdiden bu oyuna dikkat çekmeli" (demokrasi sahtekarlığına) denilebilmektedir. Yani Marksist-Leninistlerin dışında devrimci olarak nitelendirdiğimiz oportünist ve revizyonistlerden bu sorunda doğru tavır takınmalarını talep ediyoruz; bu tamamen olanaksız değildir, ancak bu yazının yazıldığı donemde **var olan durum nedir?** Bütün revizyonistler ve oportünistler sözde 'devrimciliklerine' rağmen pratikte cuntaya karşı mücadele'yi esas alıyorlar. Birçoğu bizzat pratikte Batı Alman emperyalizminin siyasi partilerinden biri olan SPD'nin 'sol' kanadıyla ittifakı kendine temel alıyor. Bir kısmı Ecevit ile, CHP ile, vs. birleşmeye çalışıyorlar. Devrim için mücadeleyi esas halka olarak ele alan teşkilat yukarıda değindiğimiz temel sorunda, kendisi ile tüm oportunistler ve revizyonistler arasına net ve kesin ayrım çizgisini çekmek zorundadır. Ama bizim yazı bu ilkesel öneme sahip soruna hiç değinmemektedir. Bunun yerine "hakim sınıfların bir bölümünün" demokrasi sahtekarlığını dışındaki devrimcilerle teşhir etme gorevini ve gerçek kurtuluşun demokratik halk devrimiyle olacağının propagandasını yapma görevini önümüze koymaktadır. Biz bu tespiti BP 11/1'deki "esas halka faşist cuntayı teşhir ve tecrit etmektir" (şeklindeki) sağ oportünist anlayışın bir devamı olarak niteliyoruz.

KARDEŞLERİN ELEŞTİRİSİ VE ESASTA O TEMEL ÜZERİNDE YÜKSELEN "ÖZELEŞTİRİMİZ" ÜZERİNE

Kardeşler BP 11/1'deki ilgili bölümü aktardıktan sonra şöyle diyorlar:

> " Kitle çalışması için ortaya konan bu direktifin temel si

yası hatası, açıkça cuntanın teşhirinin esas ve doğrudan 'kavranacak halka' olarak görülmesinde ve ancak bundan sonra bu görevin çerçevesi içinde (bu yapılırken) gelecek sivil yönetimin teşhiri sorununun ele alınmasında yatmaktadır.

Oysa görüşümüze göre, **parti inşasının şimdiki aşamasındaki kitle çalışması sorununa bağlı olarak ele alındığında sorun aslında yukardakinin tam tersidir.** (açy)

Cuntaya karşı olanların saflarından proletaryanın öncüsünü kazanmak için -temel görev budur- Turkiye'deki komprador ların ve toprak ağalarının **her** yönetimine karşı herşeyden önce **devrimin** propagandası yapılmalı ve Ecevit dostlarının ve sözde Marksistlerin tuttukları 'cuntanın teşhiri' **oportünist yolu en sert bir şekilde ve öncelikle mahkum edilmelidir.**" (açy) (Çizgi eleştirisi, s.15)

Burada söylenenler **gerçeğin yalnızca bir parçasını temsil etmektedir,** o da işlenen sağ oportünist hatanın parti inşası ile bağının doğru bir şekilde gösterilmiş olmasıdır. Ama sorunu bu kadar **basit** bir şekilde 'çözmek' bize yanlış gelmektedir. Neden? Çünkü, faşist cuntanın teşhir ve tecritinin esas halka ilan edilmiş olması herşeyden önce **Leninizmin devrim için mücadele ile reform için mücadeleyi nasıl ele aldığının kavranılmamış olması, bu alanda Leninizmin** sahasının terkedilmiş olmasında yatmaktadır. Leninizm için sorun, partinin hangi aşamasında bulunurlarsa bulunsunlar, bundan **bağımsız olarak her dönemde ve her koşulda devrim perspektifi gözden kaçırılamaz.** Reformlar için mücadelenin devrim için mücadeleye **tabi** kılınması mutlaktır. İşte tam da bu sorunun bizim tarafımızdan kavranılmamış olması, bizim 1981 Mayısındaki yazımızda; faşist cuntanın teşhir ve tecritini kitle çalışmasının merkezine koymamıza temel olmuştur. İşte bunun içindir ki, sağ oportunist görev tespitinden yola çıkarak faşist cuntaya karşı geniş devrimci muhalefeti birleştirme görevini önemli bir görev olarak tespit ettik.

Sorunu bu şekilde koymayarak yapılan ilkesel hatanın kaynağının "**parti inşasının şimdiki aşamasındaki kitle çalışması sorununa bağlı olarak ele**" almamaktan kaynaklandığını tespit etmek bir başka açıdan daha tehlikeli ve yanıltıcı. Şöyle ki; bu anlayış, işlenen sağ oportünist hatanın parti inşasının **ikinci** aşamasında doğru olabileceği anlayışını içinde **barındırmaktadır.** Öyle ya, partinin birinci aşamasında kitlenin en ileri kesimini kazanmaya yönelmek, bu kesime öncelikle devrimin propagandasını taşımak temel bir görev olduğu için "faşist cuntayı teşhir ve tecrit etme" görevi sağ oportünisttir!!

Partinin ikinci aşamasında kitlenin en ileri kesimine yönelik çalışma **esas** olmayacağına göre öncelikle devrimin propagandası, cuntanın teşhir ve tecrit görevi merkeze konmak zorundadır. Bu temelde bir yaklaşımın siyasi sonucu, Leninizmin devrim ve reform sorununa parti inşasının aşamalarına göre tespit ettiği sonucuna varır. Böyle bir sonuç Leninizme saldırıdır.

Devam edelim: Diyelim ki, biz 1981 Mayısında ve Eylülünde çıkarttığımız yazılarda, kitle çalışmasında kitlenin en ileri kesimine hitap etmemiz gerektiğini, öncelikle bu kesimi kazanmamız gerektiğini tespit ettik. Bu görevin tespiti otomatikman "faşist cuntanın teşhir ve tecritinin" esas halka olması gerektiği yönünde bir tespiti dıştalar mı?

Bu soruya kardeşler ve Merkez Komitesi ve Merkez Komitesi ile bu konuda hemfikir olanlar evet cevabı vermek zorundadırlar. Ama biz bu soruyu değişik bir şekilde yanıtlıyoruz. Diyoruz ki, parti inşasının içinde bulunduğumuz aşamasında, kitle çalışmasında temel halka kavranılmış olsa da eğer cuntaya karşı mücadelenin demokratik halk devrimi mücadelesinin bir parçası olduğu anlayışı kafalarda berraklık kazanmamışsa, sağ oportünist tespit yine hortlardı. Kardeşlerin hatamız için gösterdiği ve Merkez Komitesinin de kabul ettiği gerekçenin tek ayak üzerinde durduğunu ispatlamak için bir noktaya daha değinelim.

GDS İbrahim Kaypakkaya yoldaşın "1971 cuntasından sonra bu konuda yaptığı açıklamaları **esas olarak** (silahlı devrim için bir yol önermesinin dışında) doğruydu." (abç) (*) diyor.

(*) GDS'ın yazısında alıntı yaptığımız yerde sorun doğru bir şekilde kavranılmış olsaydı ne yapılırdı sorusuna, "Silahlı devrim perspektifinin ortaya konması ve daha şimdiden ANTİFAŞİST MÜCADELENİN BÜTÜN OPORTÜNİST EYLEM BİRLİĞİ TASARILARININ teşhir edilmesi gerekirdi"(age, s.80) diye cevap veriyorlar.

Biz bu cevabın 1982 12 Eylülünde Çıkarken bildiri ile yerine getirilip getirilmediği, GDS'in bu bildiriye getirdiği

Tam da bu noktada bir soru soruyoruz. İbrahim yoldaş bir istisna harıç doğru tespitlerini "parti inşası görevini gerçekten ciddiye" aldığı, yani parti inşasının şimdiki aşamasındaki kitle çalışması sorununu doğru kavradığı için mi yapmıştır? Yoksa İbrahim yoldaşın 1971 cuntası sonrasındaki her turlu faalıyetı esas olarak devrim perspektifine tabi kılması gerektiğını kavramış olmasından mı kaynaklanmaktadır? Biz ıkincisinin geçerli olduğunu düşünüyoruz. Bu konuda yeni kanıtlar ve iddıalar ileri sürülürse tartışmarın seviyesi de yukselecektir.

Şimdi geçelim bizim "özeleştırı"ye. Bizim "özeleştiri"de bir dizi soruna değindikten sonra BP 11/1'deki hatalı tespitimizle ilgili bolüm alıntı olarak alınmakta ve şöyle denilmektedir:

" Bu soylediklerimiz kuşkusuz bir anlamda doğruydu. Gerçekten de cuntanın yüzu **geniş kitleler** içinde tam olarak tecrit olmamıştı. Ama burada **kitleye** yaklaşım, parti inşasının birinci aşamasının görevlerine bağımlı olarak ele alınan bir yaklaşım değildi. Burada sözü edilen **kitle,** kitlenin en ileri kesimi değildi, en ileri kesimi ... Biz eğer kitle sorununa, parti inşasının içinde bulunduğumuz aşaması ve buna uygun görev sorunundan yola çıkarak doğru yaklaşıp, bızım ulaşmamız gereken esas kitlenin; kitlenin en ileri kesimi olduğunu bilince çıkartsaydık, o zaman **komünistler açısından görevin cuntanın teşhiri değil, cuntа konusunda yanlış görüşlerin teşhiri olduğunu tespit ederdik.** (Burada komünistler açısından cuntanın teşhiri gerek sizdir sonucu çıkartılmamalıdır, tabii ki cuntanın teşhiri de bir görevdir. Sorun bu görevin nasıl ele alınacağı, neyin neye bağımlı kılınacağı sorunudur.)(açy)

Biz her ne kadar bu tespitin hemen ardından komünistlerin görevinin halka gerçek kurtuluş yolunun devrim **olduğunu tespit ettiysek de bu yeterli değildir.**" (BP2, s.6)

Alıntıyı özetlersek; birincisi, bu "özeleştiri"de temel olarak karşı olduğumuz şey, hatamızın sebebini kardeşlerin getirdiği gerekçe ile açıklamasıdır. Kardeşlere getirdiğimiz eleştirinin tamamı bu yazı için de geçerlidir. Biz **işte tam da** bu özsel birliğin, yani kardeşlerin gerekçesinin bu yazı tarafından da doğru bulunmasından hareketle, bu "özeleştiri" **nin esasta kardeşlerin eleştirisi temelinde yükseldiğini** söylüyoruz. İkincisi; "ozeleştirimiz" BP 11/1'deki eleştirilen bolumun içinde devrım sorununa değinildiğini, ancak bunun yeterli olmadığını tespit ediyor. Biz bu tespiti özeleştirici olmayan bir tavır olarak niteliyor ve reddediyoruz. Çünkü bu tespit birinci sayıdakı devrim perspektifini esasta koyduğumuzu, ancak buna rağmen eksik olduğu anlayışın bir ürünüdür. Birinci sayıdaki tespitin hiç de esasta doğru olmadığını yazımızın başında koyduk. Burada aynı şeyleri yinelemek istemiyoruz. Ancak şu kadarını belirtelim ki, bu tespit hatanın **ciddiyetini** düşuren, ağırlığını ve önemini kavramayan bir tespittir. Bu bile bize bu "özeleştiri"nin **gerçek** bir özeleştiri olmadığını kanıtlayan bir delildir. Üçüncüsü; "özeleştirimiz"de oportunist ve revizyonistlerle aramıza çekilen sınır, yine anlayış olarak "siz faşist cuntaya karşı mücadele **etmekle** yetiniyorsunuz" biz ise cunta sonrası gelecek olan yönetimi de teşhir ediyoruz, bununla da yetinmiyor, gerçek kurtuluşun demokratik halk devrimi ile olacağını soylüyoruz." Peki ama oportünistlerle aramıza çekilmesi gereken sınır bu mu olmalıdır? Bizim bu soruya vereceğimiz yanıt hayırdır. Çünkü oportlarla bizim aramızdaki kavganın esası cunta sonrası devletin alacağı biçimin teşhiri değil, tam tersi devrim sorununun mücadelenin merkezine alınıp alınmayacağı sorunu olmalıydı. Bütün bunlardan dolayı biz bu "özeleştiri"nin de BP 11/1 ve 13/3'deki anlayışın **esasta** bir devamı olduğunu söylüyoruz. (Parti inşasında yapılan özeleştiri hariç)

İSPATSIZ İDDİALAR İLERİ SÜRMEK MARKSİST-LENİNİST BİR YÖNTEM DEĞİLDİR!

"Özeleştiri" yazımızda **ispatsız iddialar ileri sürülmektedir.** Buna bir örnek verelim.

"Bu kesimin cevap beklediği sorular başka sorulardır. Bu kesim cuntanın sonrasında ne olabileceği, ne olacağı sorusuna cevap beklemektedir. **Her türden revizyonist ve oportünist grup ileri kesimin bu sorusuna cevap vermekten titizlikle** kaçınmakta; 'kitleyi korkutmama' adına komüniz min propagandasını yasaklamaya çalışmakta; en geniş eylem birliği, birleşik cephe" vs. deniyor. (BP2, s.6) (abç)

yandaki dipnotun devamı

eleştiriler hakkında ve Merkez Komitesinin yanıtları hakkındaki tavrımızı bu yazının devamı olan ikinci yazımızda ele alıp tavır takınacağız.

Burada söylenenler içinde bir dizi yanlışı barındırmaktadır. Birincisi; "her türden" oportünist, revizyonist komünizmin propagandasını yasaklamamaktadır. İkincisi, Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi de dahil, revizyonistlerin ve oportünistlerin çok büyük bir bölümü cunta sonrası gelecek olan yönetimin "demokrasi" olmayacağını sözde de olsa yayın organlarında vs. yazmaktadırlar. Yazıda konulduğu şekliyle "genelleme" yapılması ve yapılan tespitler için hiçbir kanıtın ileri sürülmemesi kesinlikle Marksist-Leninist olmayan bir yöntemdir. Bu yöntemin içimizde derin kökleri vardır. Bu köklerin geniş bir açıklamasına burada gerek duyulmamakla birlikte, en azından 1 Mayıs polemiği içinde Merkez Komitesinin de hata olarak kabul ettiği noktaları hatırlatalım. Yönteme ilişkin hatanın bizler tarafından bugüne kadar bu yazıdaki biçimi ile tespit edilmemiş olması da bizlerin kendi yayın organlarımıza ne denli ciddi ve eleştirici yaklaştığımızı gösterir. Daha da önemlısı Leninist yöntemi ne denli sığ kavradığımızı, bu yöntemi sınıf mücadelesinin her alanına uygulamadaki beceriksizliğimizi göstermektedir.

Şimdi gelelim yukarıda ileri sürülen iddiaların ne derece doğru olup olmadıklarına. Biz bu iddiaların yanlışlığını üç ayrı yayın organında göstereceğimiz alıntılarla ispatlayacağız.

Birinci kanıt: HK'cılar 1982 Ocak tarihli Emeğin Sesi'nin 17. sayısında "FAŞİST EVREN'IN YILBAŞI MESAJI VE GERÇEKLER" başlıklı yazılarında kurucu meclis güldürüsünün ve "demokrasiye" dönüş takviminin (takviminin??? —BP) Dünya ve ülkemiz emekçilerini aldatma taktiği olduğunu tespit ediyor ve devamla şöyle diyorlar:

> " Türkiye halkı cuntanın 'demokrasiye dönüş takvimi' açıklaması ile Türkiye'de demokrasinin kurulamayacağını çok iyi biliyor. Dünya halkları, demokrasinin azılı düşmanı faşistlerin 'demokrasiyi kurduklarına' hiçbir zaman tanık olmadı ve olmasına da imkan yoktur. Bir veya iki yıl sonra Türkiye'de yapılacak olan seçim, generallerin faşist diktatörlüğüne 'demokrasi' maskesi takmaktan başka bir işe yaramayacaktır.... Generallerin faşist diktatörlüğün yeni biçiminin kuruluşunun tarihinin açıklanması halkları aldatmaya, Avrupa hükümetlerinden yardım koparmaya yöneliktir." (age, s.2)

İkinci kanıt:KAWA'cıların "NEWROZ" isimli dergisinin Aralık 1981 tarihli sayısında "Kurucu meclis askeri faşist diktatörlüğün sembolik kurucusudur" başlıklı yazılarında şöyle diyorlar:

> "Onlar bugünkü askeri faşist diktatörlüğü resmileştirmeye, buna uygun yasalar oluşturmaya çalışmaktadırlar, partiler de kurulsa, seçimler de olsa, sendika ve dernekler de kurulsa, basın özgürlüğü vs. vardır da denilse bugünden pek farksız olacaktır" (abç) deniyor.

Üçüncü kanıt: Anti-Faşist Direniş Cephesi'nin platformunda:

> "Bu yönetim, ilerde yüzünü bazı sivil kurumlarla maskelemek istese de faşist niteliği devam edecek ve bu yönetim altında emekçi halklarımızın sömürülmesi ve ezilmesi artacak" deniyor.

Bütün bu alıntılar bize "her türden oportünistin ve revizyonistin ileri kesimin bu sorusuna cevap vermekten titizlikle kaçınıyor" şeklindeki tespitimizin ne denli ayakları havada bir tespit olduğunu göstermektedir. İkincisi; oportünist ve revizyonistlerin genelinin 'kitleyi korkutmama' adına komünizmin propagandasını yasaklamaya çalıştıkları yönlü bir iddiadır. Bu iddia ile oportünistlerin 'komünizm' lafını yasaklamaya çalıştıkları söylenmek isteniyorsa, bunun çocukça bir iddia olduğu oportların yayın organlarına bakıldığında görülür, yok ama oportlarda komünizmin içerik olarak propagandasını yapmaları bekleniyorsa -ki böyle olmadığını düşünüyoruz - bu tamamen saçma olur.

Yoldaşlar, bu yazımızda üzerinde durduğumuz; hata olarak niteleyerek eleştirdiğimiz sorunlar üzerinde ciddi olarak düşünülmesini, buna ciddi olarak eğilmenin ve incelemenin bütün yoldaşlara düşen bir görev olduğunu belirtirken, bizler hatalardaki paylarımızın da bilincinde olarak her geçen gün biraz daha ileriye doğru yürümeye, sorunlarla ciddi olarak ilgilenmeye çalışacağımızı belirtmek isteriz. Partimizin kardeşlerin eleştirilerimize kamuoyu önünde cevap vermelerini mumkün olan en kısa zamanda bu yazıyı cevabı ile -cevapsız da olabilir- yaymalarını talep ediyoruz.

Bolşevik selamlar
...
14.3.1983

%%

Baştarafı sf.8'de

ilişkilerini kopardığını açıklamasının "yalnızca mantıklı ve tutarlı" olduğunu söylüyor. Yukarıda "uzun yıllar süren ilkeli polemik"in GDS'li yazarın hayal ürünü bir masal olduğunu koyduk; yine yukarıda"TKP/ML(B)'nin revizyonist çizgisini ıs patlayan yazılı eleştiri"nin ne menem birşey olduğunu, bunun GDS'in kendi kendine ispatı olduğunu açıkladık. Geriye ne kalır? "Kamuoyu önündeki revizyonist trajedi"! Bunun da kardeşler açısından gerçekten böyle olduğunu anlattık.

Bütün bunlardan sonra Marksist-Leninist "mantık ve tutarlılık " açısından soruna yaklaşılsa, o zaman "kardeşlik ilişkilerinin koparıldığının bu toplantıda açıklanmasının" hiç de mantıklı ve tutarlı olmadığı görülür. Ama -eski- kardeşlerin mantığı açısından soruna yaklaşıldığında, -ki bu küçük burjuvazinin hatalarına kıskançlıkla sarılan, ve amacı ne pahasına olursa olsun tekkeyi kurtarmak! olan mantığıdır- rezillik lerinin teşhir olduğu bu toplantının "bardağı taşıran damla" görevini görmüş olması "mantıklı ve tutarlı"dır! Bu tutarlılık batağa gidenlerin, batağa giden yolda kararlı bir şekilde ilerlemeleri; geri dönün diyenlere kulak tıkamaları şeklinde bir "tutarlılık"tır!

Böyle "tutarlılar" hakkında bize ancak "Yolunuz açık olsun!" demek kalır.

Hayri
19.3.1983

Baştarafı sf.53'de

Kasım 1982:

Britanya ve Kanada partileri, Enver Hoca'nın Mehmet Şehu konusunda tavır takındığı konuşmayı yayınlayacaklarını bildirdiler.

Vanguardia Obrera'nın 26 Kasım 1982 tarihli 399. sayısında da Enver Hoca'nın sözü geçen konuşmasından söz edilmiyor. 28/29 Kasım'la ilgili olarak -her yıl olduğunun tersine- Enver Hoca ve AEP'ne kutlama mesajı yok.

GDS'in Info'da Enternasyonal Bülten'den özetlediği "kronoloji" özeti bu kadar.

Bütün bunlar AEP cephesinin hiç de sağlam olmadığının, bu ilkesiz cephenin parçalanacağının işaretidir.

%%%%%%%%%

ÇIKARKEN YAZISINA ELEŞTİRİ VE BU ELEŞTİRİ HAKKINDA TEZLER HALİNDE İLK TAVIR

Bolşevik Partizan ülkemizde yalnızca Bolşevik Partizan'da savunulan görüşleri doğru bulan ve onun etrafında örgütlenen yoldaşlar tarafından okunup incelenmiyor. Geçmişte çeşitli devrimci örgütler içinde çalışmış olan, bugün kendi aralarında çeşitli devrimci çevreler kurarak çalışmasına devam eden bir dizi grup var ülkemizde. Bunların bazıları Bolşevik Partizan'ı da okuyup, kendi aralarında tartışıyor ve tavır takınıyorlar. Aşağıda Bolşevik Partizan'ı tartışan devrimci bir grubun "Çıkarken" yazısına getirdiği eleştirisini yayınlıyoruz.

Ve bu eleştiri hakkında Bolşevik Partizan Yazı Kurulu olarak, tezler halinde bir ilk tavır koyuyoruz.

Ayrıca Lenin'in "Ne Yapmalı?" adlı eserinden; tartışılan konuda açıklık getirmesi açısından, Lenin'in devrimci teorinin, teorik çalışmanın olağanüstü önemini vurguladığı bölümünden uzunca bir alıntıyı yayınlıyoruz.

ÇIKARKEN YAZISINA ELEŞTİRİ

Ana konu Bolşevik Parti inşası. Tüm görevler, bu, kapsamlı uzun vadeli görevin içinde ve onun belirleyiciliğinde ele alınmalı. Pratik çalışmanın hedefleri, örgütleniş tarzı, propagandanın içeriği ve düzeyi, yayın organı ve/veya yayınların muhtevası hep bu görevin şekillendirmesi gereken faaliyetlerdir. Bolşevik Parti inşasının kendisi ise aşamalardan oluşan bir süreçtir. Bu süreçte tüm görevleri taşıyacak, sürükleyecek olan ise bir örgüt, kendini Proletarya Partisi olarak yadsıyıncaya kadar devam edecek olan bir Marksist Örgüt'tür. O halde önce bu Marksist Örgüt'ün ne olduğunun, Partiye ulaşmak için üstesinden gelmesi gereken görevlerinin neler olduğunun belirlenmesi gerekir. Belirlenecek olan Marksist Örgüt, bugünkü ülke Devrimci hareketinin ideolojik-siyasi ve örgütsel dağınıklık ve karışıklık durumunda devrimcilerin HEDEFİ olmak durumundadır.

Hedefin açık, net konabilmesi, bugünden ona yönelik faaliyetlerin, onun özelliklerini bağrında taşıyabilmesi için şarttır. Açıklıktan anlaşılması gereken onun ayırdedici, temel özelliklerinin konması ve kafalarda açıklığının sağlanmasıdır. Bu özellikleri önem sırası gözetmeden koymaya çalışalım:

- Ülkede Partileşme sürecinde açık siyasi mücadele içerisinde, işçi sınıfının kitlesel olarak siyasi bilincini yükseltme pratiğinde gerekli strateji ve taktikleri değişen siyasi koşullardaki çalışma tarzlarını doğru, net ve zamanında koyabilecek düzeyde bir ideolojik-siyasi çizgiye ulaşmış olmak;
- Ülkede mevcut olan farklı sınıf ve tabakaları ekonomik, sosyal durum ve hareketlilikleri ile çözümleyebilecekbir kollektif bilincin yaratılması;
- İşçi sınıfı adına çıkanlar da dahil ara sınıf ve tabakaların temsilcilerini kendi gerçek yerlerine itebilecek düzeyde proletaryanın bağımsız siyasi bilincine ve inisiyatifliliğine sahip olmak;
- Proletaryanın ülke çapındaki sorunları ve siyaseti ile kendi yerel koşulları arasındaki ilişki ve uyumu kurabilecek, en genel sorunlardan en özgül sorunlara kadar neyi nasıl çözebileceğini çıkarabilecek bağımsız inisiyatifliliğe sahip kadroların, ülke çapında bir pratik çalışmaya girebilecek kadar yetişmiş olması;
- Kadroların bu siyasi inisiyatifliliğinden öte komitelerıyle ihtisaslaşmış, açık siyasi mücadelenin gerektirdiği kapsamlı faaliyetleri kotarabilecek ölçüde fonksiyonlaşmış bir örgütsel yapının -ki bu, yukarıdaki faaliyetlerin tümünde gerekli kollektif bilincin örgüdür- yaratılmış olması. Bu özellik yumruklaşmış beyini ifade eder. Ancak böyle bir yapı ülkenin zor siyasi koşullarında, açık siyasi mücadelenin çok yönlü kapsamlı görevlerinin üstesinden gelebilir.
- O güne kadarki pratiğin içinde, kitle ile siyasi kalıcı bağlar kurmanın nasılını, pratik, teknik sorunlarıyla birlikte çözüp, ülkede genelde uygulanması gereken birimlerdeki çalışma anlayışını ve özel olarak fabrika ve işçi semtlerindeki çalışma tarzını açıklığa kavuşturmuş olmak.

Sıraladığım bu özelliklerin açıklığı tatmin edici olmayabilir. Üzerinde tartışma mümkündür ve gereklidir;

Çıkarken yazısında Bolşevik Parti inşasının iki aşamalı olmak zorunda olduğu ortaya konuyor. Bence önemli olan iki veya üç aşama değildir. Ülkedeki sınıf mücadelesinin gündeme getireceği yeni ve değişik durumlar nedeniyle farklı aşamalar yaşanabilir. Önemli olan Parti inşa sürecinde birbirinden mutlak olarak farklı örgütlerin yaşanmak zorunda olunduğudur. Marksist Örgüt bir üst aşama olan Partiyi kendisine hedef koyacak, onu gerçekleştirme mücadelesinde kendini yadsıyacaktır. Parti gerçekleştiğinde işçi sınıfının tüm öncü kesimini örgütlemeyi, işçi kitlelerini devrim mücadelesinde seferber etmeyi hedefleyecek, ardından aynı partı toplumun devrimci sınıfları ile birlikte, devrimi fiilen örgütleyebilecek yapıya gelmeyi hedefleyecektir. Bu farklı niteliklere sahip örgütler birbirlerinden tek tek faaliyetlerinin muhtevasında çok fazla farklılık göstermezler. Araştırma-inceleme, ajitasyon-propaganda, örgütlenme faaliyetleri tümü için geçerlidir. Farklılık bu faaliyetlerin talı, detayda gibi görünen farklılıklarından kaynaklanan bütünlerdeki ayırdedici özelliklerdedir. Her örgüt farklı faaliyetlerin organik birlikteliği ile oluşan bir bütün ise ilk elde hedeflemek durumunda olduğumuz Marksist örgüt veya Parti inşasının birinci aşaması'nın nasıl bir bütün olduğu nasıl açıklığa kavuşturulacaktır? Bu nasıl açıklığa kavuşturulacaktır sorusunun cevabı hedefin doğru veya yanlış, muğlak veya net olmasını belirleyeceği gibi, hedefe yönelik bu günden girilecek faaliyetlerin doğru veya yanlış, uyumlu bir bütün veya eklektik olmasında büyük ölçüde etki edecektir.

Çıkarken yazısının bu konudaki yöntemi Lenin ve Stalin'in yazılarından Partı inşa aşamaları ile ilgili sözlerini aramak olmuştur. SBKP'nın inşa sürecinde farklı aşamalardaki örgütsel niteliklerinin bu şekilde anlaşılması mümkün değildir. Bu örgütlerin ayırdedici özellikleri ancak, Rus devrim mücadelesinin hareketli siyasal arenada aldığı biçimleri, dönemlere göre değişen faaliyetlerinin muhtevalarındaki farklılıkları incelemekle anlaşılabilir. Bu inceleme gerekli olmakla birlikte Türkiye Devrimci hareketinin bugünkü anında hedefi açıklığa kavuşturmak için yapılacak tek iş değildir. Metodu belirleyen asıl iş Türkiye Devrimci Hareketinin yadsınması işidir. Marksizm adına çıkmış, devrimci denilebilecek hareketlerin her birinin araştırma-inceleme, ajitasyon-propaganda, örgütlenme anlayışları ıgdiş edilerek bu faaliyetlerinin oluşturduğu sistemlerinin açığa çıkarılması ve reddedilmesi gerekir. Bu irdeleme açıktırki incelemede Diyalektik Materyalist yöntem ile ve dünya devrimci hareketinin öğretilerinin ışığında yapıldığında yadsıma olabilir, analiz gerçekleri ortaya koyabilir. Rus devrim tarihini inceleme bu kapsamda fonksiyonludur. Böyle olmayıp Parti inşasında bir şekillenme aşamasının gerekirliliğini salt kitaplardan alıntılarla ortaya koymak, onun zorunluluğunu açıklamaktan uzak kalacağı gibi, onun nasıl birşey olduğunda da muğlaklığı, bulanıklığı getirir. Aşamalı partileşme sürecini başkalarında koydu ve koyuyor. Devrimci Yol bundan farklı şeyleri anlatıyor, Halkın Kurtulusu bunu isimlendirmelerle anlıyor. Tüm sistemleri ile yadsımadığınız için içerikte sizin ne anladığınız belli değil. yadsıma olmazsa hatalar Marksizm-Leninizmi kavramadık genç ve tecrübesizdik turunden gerekçelere bağlanır. Hatalarını düzelte düzelte doğruya varma anlayışı reformizmdir. Aynı özdeki görüşleri Çıkarken yazısı, kendi geçmişi ile ilgili ileri sürüyor. Geçmişte kendi sistemini ve ona hakim olan anlayışları açığa çıkarma, eleştirme çabası gözükmüyor. Bu durumda sözlerin açımasızlığının özdeki reformizmi engellemesi mümkün değildir. Çıkarken yazısı, ülke Devrimci Hareketini yadsımaya yönelmediği gibi yadsıma çabasının izlerinide taşımamaktadır. Sadece sonuçlardan hareketle, görüngüsel biçimde hareketlerin üstüne birer çarpı atmıştır. Sistemlerini açığa çıkarıp yadsımaya yönelmeme, kendine karşı özde reformist olmasıyla uyumludur.

" THKP-C kökenli örgütlerden MLSPB, Halkın Devrimci Öncüleri vb. örgütler; iyi silahlanmış küçük guruplarla "öncü" savaşı veriyorlar; Dev-Yol Dev-Sol gibi örgütlerde pra -

tikte emekçi kitleleri bilinçlendirme-örgutleme yerine kitleler adına eylemlerle "kurtarılmış bölgeler" yaratmaya çalışıyorlardı. Halkın Kurtuluşu, Devrimci Halkın Birliği gibi Arnavutluk Emek Partisi yanlısı guruplar, "Marksizm-Leninizm hiç bu kadar güçlü olmamıştı" nınnileri okuyup kendilerini ve çevrelerini avutuyorlardı. Kürdistanda Marksizm Leninizm adına Kurt Milliyetçiliği cırıt atıyor, feodal kan davaları, örgutler arası çatışmalar uzerinden hallediliyordu. Bize gelince: işçi sınıfı partisi olduğumuzu söylememize rağmen, işçi sınıfı içinde bilinçli, planlı bir çalışmamız yoktu. İşçi sınıfının bilimi olan Marksizm Leninizmin en temel ilkelerini kavrayışımız olağan üstü sığ idi; en önemli meselelerden birisini Bolşevik Partiin şaşının aşamaları sorununu henüz kavramamıştık.
Partimiz içinde Menşevik kanat, Partinin hatalarını aşmama yönünde ısrarla diretiyordu. Bu durumda bizim yaptığımız çalışmayla da işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin sosyalist bilinci alması ve doğru tarzda orgütlenmesi mumkun değildi." (B.P.sayı I, Çıkarken)

Hareketlere ilişkin sözlerinde ve kendi hataları ile ilişkili olarak neden sorusu hiç sorulmamıştır.

Çıkarken yazısında ortaya koyduğu I2 Eylül sonrası sonuçlardan ülkede Proleterya partisinin olmadığını veya Marksıst Hareketin yaratılmadığını soylemek mumkündür. Bu düzeyde bir tespiti ülke Devrimci Hareketleri içerisinde mucadele etmiş ve biraz duşünen çok kişi yapmaktadır. Ama bunların hepsinin Partiden, Marksizmden, proleteryanın bağımsız siyasetinden anladıkları farklıdır. Hepsi Parti inşası ile ilgili tum kitapları okusalar bile, yine farklı olacaktır. Yazıdan aktardığımız Bolşevik Parti inşasına ilişkin şu açıklamaya bu unsurların hemen hemen hepsi gonul rahatlığı ile katılır:

"BOLŞEVİK PARTİ İNŞASININ BİRİNCİ AŞAMASI M-L'İN İLKELERİNİN KAVRANARAK ÜLKE GERÇEKLİĞİNİN M-L'İN IŞIĞINDA AYDINLATILMASI, devrim teorisinin yaratılması; M-L'in silahı ile donatılmış kadroların yetiştirilmesi; ve Bolşevik tarzda orgütlenmiş, en zor şartlar altında bile işleyen, ÖRGÜT yaratılması görevini içerir. Bunlar tumuyle birbiri ile bağıntılı olan, hepsi Parti inşası esas görevinden turıyen görevlerdir." (B.P. sayı I, Çıkarken yazısı)

Bolşevik Parti inşası konusundaki bulanıklığın, bu gun için konan görevlere nasıl etki ettiğine bakalım:

"Bunlar içinde kavranacak esas halkanın hangisi olduğuna verilecek cevap açıktırki TEORİK çalışma halkası olmak zorundadır. Bugunku durumun doğru değerlendirmesi, gerek Marksizm-Leninizmin ilkelerini kavrayışımızın; gerekse ülkemiz gerçekliğini Marksizm-Leninizmin ışığında aydınlatmamızın ne kadar sığ ve ilkel olduğunu gosterir. "Devrimci teori olmadan, devrimci hareket olmaz" sözu bizim için gunceldir. O halde TEORİK çalışma halkasının kavranacak esas halka olduğu tartışma götürmez bir gerçektir. Teorik çalışmada da Marksizm-Leninizmin her türden revizyonizm ve opotunizm tarafından çarpıtılan ilkelerinin savunulması görevi, bu çalışmanın merkezine konulmak; ve ülke gerçekliğinin bu ilkeler ışığında aydınlatılması gorevi bu göreve bağımlı ele alınmak zorundadır.

Açıktırki TEORİ ancak PRATİĞE hizmet ettiği sürece Marksist Leninist bir anlam taşır. Bizim yapacağımız TEORİK çalışma, BOLŞEVİK BİR PARTİ İNŞASI PRATİĞİNE HİZMET ETMEK ZORUNDADIR. Bolşevik Partı inşasının birinci aşamasında da işçi sınıfının öncu kesimini kazanmak için PROPAGANDA ve Ajitasyon çalışması (propaganda esastır) yapılmak zorundadır. Bu çalışmada hedef öncelikle işçi sınıfının öncü kesimidir. Partı inşasının birinci aşaması ÖNCÜnün kazanıldığı aşamadır." (B.P sayı I, Çıkarken yazısı)

I. Ülkede Marksizm Leninizmin kavranmadığı, ülke gerçeklerini aydınlatmada sığlık bir gerçektir. Bu tespit ülke Devrimci Hareketinin kendiliğindenci karekterini, şimdiye kadar teorik çalışmayı önemsemediğini gösterir. Ama bunlardan hareketle önümüzdeki donemde esas halka teorik çalışmadır demek yanlıştır. Hiç bir dönemde esas halka teorik çalışmadır ya da esas halka pratik çalışmadır denemez. Esas olan araştırma-inceleme, propaganda ve örgütlenme faaliyetlerinin etkileşimli bütunlüğünu hedefine yönelik elde tutup tutmadığın dır. Bu yüzden önümüzdeki dönem itibariyle, hedefin özelliklerinden dolayı, örgütün komiteleriyle fonksiyonlaşması ile araştırma-inceleme, propaganda ve örgütleme faaliyetleri arasındaki uyumu sağlayıp sağlayamadığın ve surecte elde tutup tutmadığın, sorunun özünü (hedefin ister Marksist Örgut, ister Partinin birinci aşamasının şekillenmesi olsun) teşkil eder

2. "Esas halka teorik çalışmadır" görüşu mekanik bir anlayışı ifade eder ve teorik çalışmayı görevler bütünlüğünden koparıp amaçlaştırır. Ostelik bunu "teori ancak pratiğe hizmet ettiği surece Marksist Leninist bir anlam taşır." cumlesiyle ifade edilen iyi niyete rağmen yapar. Bu soylediğimiz kendini teorik çalışmanın muhtevasına ilişkin konularda kendini gostermektedir. İki cumle vardır: Teorik çalışmanın merkezine konulan ML ilkelerin savunulması (bir kaç kez tekrar edilmiştir) ve buna bağlı ele alınan bu ilkeler ışığında ulke gerçekliğinin aydınlatılması. Teorik çalışma ancak ülkedeki toplumsal hareketlilik içinde hakim sınıfların devletide dahil siyasi arenanın çözümlenmesini, bu çozumlemeler uzerinde uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının gösterilmesini, doğru taktik ve çalışma tarzlarının belirlenmesini kapsıyorsa pratiğe hizmet edebilir. Propaganda genelde, ama hedeften dolayı ozellikle onumuzdeki dönemde kitlelere ulkedeki ekonomik, siyasal sistemin bütununu ve onun içindeki siyasi iktidarın rolunu gostermek, böylelikle siyasi iktidarı hedef olarak koymaktır. Siyasi mücadelede proleteryanın bağımsız siyasetini uygulayabilme, farklı siyasi güçlerin ve çatışmalarının doğru ve surekli analizinden geçer. Tüm revizyonist ve oportünistler ML ilkeleri çarpıtmakla yetinmezler. Esas yaptıkları ve ilkeleride çarpıtmalarının nedeni işçi sınıfını turlu yontemlerle burjuvazinin kuyruğuna takmaya çalışmaktır. Onların ilkeleri tahrif etmeleri gerçekte sonuçtur. İdeolojik siyasi sistemlerinin sonucudur. Onların sistemlerine vurmak ancak sınıf mucadelesinde alınan tavırlar, ve kitlelere hedefler ve görevler zemininde mümkündür. ML ilkeleri savunmak bu kapsamda anlamlıdır. Aksı taktirde onların tahriflerine karşı ilkeleri savunacağım derken siyasi propaganda yapamazsınız, propaganda diye ajitasyon yaparsınız, siyasi arenayı elde tutamaz, donemlere göre taktik ve görevler belirleyemez, orgütsel gelişmenizi şartların belirlemesine bırakırsınız. Topluca söylersek proleteryanın bağımsız siyasetini geliştiremez, revizyonist ve oportunistlerin platformunda sınırlı kalırsınız. Aksiyoner değil reaksiyoner olursunuz. Onlara karşı ilkeleri savunma şeklinde bir teorik çalışma sizi Diyalektik ve Tarihi Materyalizme götürmez, onun ihtiyacını duymazsınız Oysa Marksizm siyasi mucadelede, geçmiş mücadelelerin sağladığı ilkelerden once, bir kılavuzdur. Lenin ilkelerle değil bu kılavuzla Proleterya öğretisini (ilkeleride) geliştirmiştir. Ben salt bir felsefe eğitiminden değil, Marksizmin kavranmasının nasıl bir teorik çalışma muhtevasında mümkün olduğundan soz ediyorum. Elimize geçmiş olan sayılarda (I, 2) hareketlerin platformunda kalınmış, onların çizdiği çerçevenin dışına çıkılamamıştır. Ekonomik, sosyal, siyasi hareketlilik içinde I2 Eylül'e zorunlu gelişi, ardından, ülkede nasıl bir devlet inşa edilmekte olduğu analiz edilememiş, önümüzdeki siyasal arenanın temelkarekteristikleri görülmemiştir. Görevler ancak çok genel onermelerle konmakta, o olçude soyut cansız kalmaktadır.

3. Sempatizan eğitimi, kadro yetiştirme konularında doğrudan açıklamalar olmasada, gerek faaliyetler butunluğunden kopuk ve açıklanan muhtevadaki teorik çalışma anlayışından, gerekse de işçi sınıfının ileri unsurları ile siyasi kalıcı bağlar kurma konusundaki boşluktan (propagandanın muhtevası nedir?) hareketle kadro yetiştirme konusunda farklılıklarımız olduğu kanaatine vardım. Kadro yetiştirmeye, tek tek kadroların eğitimi şeklinde değil, komitelerin eğitimi şeklinde bakılmalıdır. Bu, eğitimin, faaliyetlerin uyumlu butunluğunde bir eğitim olması gerektiğindendir. Diğer yanlarını soyutlayıp teorik eğitimle ilgili konuursak, bunun odağını ulkedeki siyasal mucadelenin sorunları teşkil etmelidir. Ülke proleteryasının devrim mucadelesindeki tum kilit sorunlarını komitelerin onune koymak, onları, çozümleri tartışmanın içerisine çekmek gerekir Komiteler, siyasi çözumleme ve görevler tartışmalarına, taktik ve çalışma tarzı tartışmalarına, kendileri araştırma yapmasalar dahi katılmalıdırlar. Bu, iki nedenden zorunludur: I) Siyasi düzeyden anlaşılması gereken, genel veya ozgul sorunları nasıl çozeceğini bilebilmektir. Bu tartışmalar ile ulke genelindeki sorunların nasıl çözüldüğünü kavrayacak, bunlarla yerel veya birimdeki sorun ve faaliyetlerin ilişkisini elde tutabilecektir. Siyasi propaganda ve siyasi kalıcı bağ kurmada bir aracı, bir memur olmaktan ote, kadrolar bağımsız inisiyatifliliğe sahip olacaklardır. 2) Örgütsel yapının komiteleri ile fonksiyonlulaşarak gelişmesi ve bu surecte kollektif bilincin gerçekleştirilmesi bu tür bir komite eğitiminden geçer. Komitelerin bu gelişimi ve bununla birlikte kollektif bilinç gerçekleşmezse onderler çok yetenekli de olsalar akıldaneler olmaktan ote geçemezler. Gerçek ideolojik-siyasi onderlik oluşturulamaz. Örgütsel yapı ise yumruklaşmış beyin olmak şoyle dursun, yukarıdan sadece direktif bekleyen hucreleri ile mekanik bir yapıya dönüşur.

Çıkarken yazısında yukarıdaki yanlışların varlığına dair bir kanıt yoktur. Ben sadece kadro eğitimi konusundaki muhtemel ya da bugune kadar ülke Devrimci Hareketinde nakım olan yanlışları getirebileceğini koymaya çalıştım. Devrimci Hareketlerin kitap listeleri ile eğitim verme anlayışları unutulmamalıdır.

Görüşümü şu noktalarda odaklaştırarak açıklamaya çalıştım:
- Ulaşılmak istenen hedefin nasıl belirlenmesi gerektiği ;

- Hedefin nasıl belirlendiği ile ilişkili olarak onun doğru ve net konması ile bugünkü görevler ve görevler bütünlüğünün önemi;
- Bu iki noktada yapılacak yanlışların sonucunda ya faaliyetlerde eklektizme düşülür ve ülke Devrimci Hareketinin kendiliğindencilik mirası devam ettirilir, ya da teorik çalışma esastır türünden önermeler daha da geliştirilip, propagandada ML ülkeler anlatılır, eğitimde ML ülkeler okutulur, sonunda ise dogmatik bir sistem oluşturulmuş olur. Bir uçtan diğer uca gitme tehlikesinin farkında olmak gerekir.

Bugün tüm proleter devrimcilerin, devrimci grupların, ulusal plandaki kargaşada ve uluslar arası planda proleterya hareketinin üzerine çöken sis perdesinin dağıtılmasında ihtiyaç duyduğu, mücadeleyi revizyonizmin ve oportunizmin belirlediği platformun ve onun ortaya koyduğu sorunların dışına çekmek proleteryanın hedefine yönelik tüm engellerin üstesinden gelmesinde kendi platformunu oluşturmasını sağlamaktır. Marksistler reaksiyoner platformun sınırlarını parçalayıp, aksiyoner olmak zorundadırlar. Bunun başka bir anlatımı her ülke proleter devrimcilerinin kendi ülkelerinde proleteryanın bağımsız siyasi çizgisini ve eylemini yaratmak zorunda olduklarıdır. Bu ise ulusal ve uluslar arası plandaki siyasal ve toplumsal koşulların somut analizinden geçer. Proleterya kendi tarihsel eylemini bu koşullardan, hedefine yöneltmek zorundadır. Bugün görev ise nitelikllerini ortaya koymaya çalıştığım Marksist Örgütün yaratılmasıdır. Bu görevin gerektirdiği çok yönlü faaliyetler içerisinde olmak şu veya bu gerekçeyle ertelenemez. Hedeflediğimiz örgütün nitelikleri, bugünkü faaliyetlerimizle yaratılacaksa; faaliyetlerimizin içeriğini yeniden gözden geçirmek, hedefle ilişkisini her an yeniden örgütlemek zorundayız.

Mücadelede başarılar

BU ELEŞTİRİ HAKKINDA TEZLER HALİNDE

İLK TAVIR

1. Hedef olarak belirlenen "Marksist Örgüt"ün özellikleri sıralanırken; bu "hedef"e varmada Marksizm-Leninizm bilimının öğrenilmesi, kavranılması görevinin önemi kavranmıyor. Teori Türkiye devriminin somut sorunlarına somut cevaplar verdiği ölçüde önemli kabul ediliyor. (Bu bizim Bolşeviklerin 1. Konferansının sonuçları başlıklı belgemizde yaptığımız hataya benzer bir hatadır.)

2. Marksizm-Leninizmin savunulmasında 'ulusal' görevlerle 'uluslararası' görevlerin bağı görülmüyor. Bugün Türkiye'de Marksist bir örgüt yaratma görevinin, uluslararası planda her türden oportunizm ve revizyonizme karşı mücadele içinde Marksizm-Leninizmin savunulması, uluslararası Marksist-Leninist hareketin programının yaratılması, birliğinin sağlanması mücadelesinden bağımsız, ondan kopuk olarak çözülemeyeceği görülmüyor.

3. Bolşevik Partı inşasının (devrim öncesinde) iki aşamadan geçeceği Marksist-Leninist öğretisi, genel bir kural, sosyalizm biliminin bir ilkesi olarak, genel geçerliliğe sahip bir öğreti olarak kavranıp savunulmuyor. Bu iki aşamayı yaşamada her ülkede görülecek somut farklılıklar, genelde iki aşama konusunda ilkesel olarak ortak noktaların reddine varan bir biçimde kullanılıyor.

4. Araştırma-inceleme, propaganda ve örgütleme faaliyetlerinin bütünlüğü, "hiçbir dönemde esas halka teorik çalışmadır, ya da esas halka pratik çalışmadır denemez" şeklindeki yanlış tezi haklı çıkarmak için kullanılıyor. Teorik çalışma, propaganda ve örgütleme faaliyetleri bütünlüğünün hiçbir şekilde içinde bulunulan anda bu faaliyetlerden birinin 'esas halka' olarak kavranması ile çelişmediği görülmüyor. Bugünkü durumda bu teorik çalışmanın olağanüstü önemini küçümsemek için bir araç oluyor.

5. Lenin ve Stalin bir görevler yumağı içinde; içinde bulunulan anda kavranacak esas halkayı bulup çıkarmanın gerekli olduğunu hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde ortaya koymuşlardır. Bütün oportünistleri belirleyen temel özelliklerden biri, esas olanla tali olan arasında, ya tercih yapmamaları, ya da bu tercihi genellikle yanlış yapmalarıdır.

"Esas halka teorik çalışmadır" şeklindeki bir tespitin "teorik çalışmayı görevler bütünlüğünden koparıp amaçlaştırdığı" şeklindeki bir tespit, "esas halka" tespiti yapmamaya çağırdır. Doğru yapılan ve uygulanan bir esas halka tespiti, hiç bir zaman esas halka denen şeyin mutlaklaştırılması, ve esas görülmeyen görevlerin yapılmaması anlamına gelmez.

6. Teorik çalışma içinde Marksizm-Leninizmin ilkelerinin (daha doğrusu sınıf mücadelesi, sosyalizm öğretisi ilkelerinin) savunulmasının merkezdeki görev olması gerçeği reddediliyor. Bu alanda bugün Marksizm-Leninizmin ilkelerinin kavranması ve savunulmasından bağımsız bir "gerçeklik" araştırmasının revizyonizme götüreceği, Marksizm-Leninizmin ilkelerinin savunulmasının olağanüstü önemi kavranmıyor.

7. Kadro yetiştirme konusunda aramızdaki fark, "tek tek kadroların mı, yoksa komitelerin eğitimi mi" şeklinde bir fark değildir. Kadro yetiştirme sorununda da esas fark; kadroların Marksizm-Leninizmin eğitiminde bugün merkeze ne konulacak? sorusuna verilecek cevaptır. Biz bu soruya en genel biçimi ile Marksizm-Leninizmin eğitimi; daha dar, daha özel olarak ise Marksizm-Leninizmin (sınıf mücadelesi öğretisi ile ilgili) ilkelerinin eğitimi cevabını veriyoruz. Çıkarken yazısına eleştiri getiren devrimci bir grup ise bu soruya "ülkedeki siyasal mücadelenin sorunları" konmalıdır cevabını veriyor. O Marksizm-Leninizm bilimi konusunda ülkemizde Marksist-Leninist geçinen grupların, kadroların, kişilerin bilgisizliğini lafta kabul etmesine rağmen, pratikte bunu ortadan kaldırmanın tek yolunu reddediyor. Sorun "devrimci bir grup" un ortaya koymaya çalıştığı gibi, bizim devrimci pratikten kopuk bir eğitim ve kadro yetiştirme, deyim yerindeyse 'saksıda çiçek yetiştirir gibi kadro yetiştirme'yi önermemiz, onun ise 'pratiğe' katılmayı önermesi değildir. Sorun Marksizm-Leninizmin bir bilim olarak kavranıp kavranmaması, ve bu bilimin öğrenilmesine verilen değerin farklı olmasıdır.

8. Bütün yazıda bir düşünce her noktada yeniden kendini göstermektedir: Marksizm-Leninizmin ilkelerinin öneminin ve bunların savunulmasının bugünkü özel öneminin küçümsenmesi.

"Dogmatizme" karşı mücadele somutun incelenmesi, pratikten kopulmaması gibi 'masum' terimler altında bugünün gerçek görevlerinin üstünün örtülmesi... Çıkarken yazısına getirilen bu eleştiri, bizi geriye çağıran bir eleştiridir. Bu, bu yazıyı yazan, bu yazıyı inceleyerek bizimle diyaloga ve tartışmaya giren "devrimci bir grup"un, bizim kuşku duymadığımız niyetinin iyiliğinden bağımsız objektif bir olgudur.

10 Nisan 1983

d) ENGELS VE TEORİK MÜCADELENİN ÖNEMİ

«Doğmacılık, doktrincilik», «partinin kemikleşmesi, fikrin zincire vurulmasını izleyen kaçınılmaz ceza», işte **Raboçeye Dyelo**'daki «eleştiri özgürlüğü»nü savunan şövalyelerin mücadele etmek için silâha sarıldıkları düşmanlar bunlardır. Bu sorunun gündeme alınmasına sevindik ve biz bir başka sorunun da gündeme eklenmesini öneriyoruz:

Peki karar verecek olan yargıçlar kimlerdir?

Önümüzde iki yayın ilânı var. Biri, (**Raboçeye Dyelo**'nun birinci sayısından alınıp yeniden basılan) «Yurtdışında Rus Sosyal - Demokratları Birliği'nin organı olan **Raboçeye Dyelo**'nun Programı». Diğeri de «Emeğin Kurtuluşu Grubu'nun yayınlarının yeniden başlayacağının ilânı. (35) Her ikisinin de tarihi 1899; «Marksizmin Buhranı»nın uzun zamandan beri tartışma konusu olduğu bir tarih. Peki bunlarda ne buluyoruz? Birinci ilânda, bu olaya değinen bir cümlecik ya da bu yeni organın söz konusu sorunda nasıl bir

tutumu benimseyeceğini belirten bir açıklama aramak boşunadır. Bu programda olsun, 1901'de, Yurtdışındaki birliğin üçüncü kongresinde kabul edilmiş olan ek kararlarda olsun, **(İki Kongre, s. 15-18)** teorik çalışma ve şu anda karşılaştığımız âcil görevler hakkında tek bir kelime sarfedilmemektedir. Bütün bu süre içinde **Raboçeye Dyelo**'nun yazı kurulu, bu teorik sorunların bütün dünyadaki Sosyal - demokratları ilgilendirmesine rağmen, onları görmezlikten geldiler.

Öteki ilân, ilkönce son yıllarda teoriye karşı ilginin azalmasına işaret ediyor, «proletaryanın devrimci hareketinin teorik yönüne uyanık bir dikkat» sarfedilmesini ısrarla istiyor ve hareketimiz içindeki «Bernştayncı ve öteki karşı - devrimci eğilimleri en sert biçimde eleştirmeye» çağırıyor. Bugüne kadar yayımlanan **Zarya** sayıları, bu programın nasıl uygulandığını göstermektedir.

Böylece, fikrin kemikleşmesine vb. karşı yukarı perdeden söylenmiş cümleleri, teorik düşüncenin gelişmesi konusunda ilgisizliğin ve zavallılığın izlediğini görmekteyiz. Rus Sosyal - demokratlarının durumu da, genel olarak Avrupa'ya özgü (Alman marksistleri tarafından uzun süreden beri belirtilmiş olan) bir olayı, çok övülen eleştiri özgürlüğünün bir teorinin yerine başka bir teorinin kabul edilmesi anlamını taşımadığını, tersine, her türlü tutarlı ve işlenmiş teoriden özgür olmayı, eklektisizmi ve ilke yoksunluğunu ifade ettiğini çarpıcı bir biçimde göstermektedir. Bizim hareketimizin gerçek durumunu azıcık bilenler, marksizmin geniş ölçüde yayılmasının, teorik seviyenin belli bir ölçüde düşmesine sebep olduğunu görmeden edemezler. Hareketin pratik öneminden ve pratik başarılarından ötürü, pek az teorik eğitimi olan, giderik teorik eğitimden yoksun bulunan birçok kimse harekete katılmışlardır. Bundan **Raboçeye Dyelo**'nun bir zafer edasıyle, Marx'ın «Pratik harekette her adım, bir düzine programdan daha önemlidir» (36) yolundaki sözlerini aktarmasının ne kadar yanlış bir tutum olduğunu anlayabiliriz. Teorik kargaşa döneminde Marx'ın bu sözlerini tekrarlamak, «bir cenazede yaslıları gözünüz aydın!» diye kutlamaya benzer. Üstelik Marx'ın bu sözleri, ilkeler bölümünde eklektisizmi **sert biçimde eleştirdiği** Gotha Programı'ndan (37) alınmıştır. Marx, parti liderlerine, eğer birleşmeniz bir zorunluluksa, o zaman hareketin pratik hedefleri yararına aranızda anlaşın, ama ilkeler üzerinde pazarlığa girişmeyin ve hiç ama hiç teorik «tavizlerde» bulunmayın diye yazmıştır. Marx'ın düşüncesi buydu, ama gene de aramızda onun adına teorinin önemini küçültmeye çalışanlar var!

Devrimci teori olmadan devrimci hareket olamaz. Oportünizmin propagandasının, pratik eylemin en dar biçimlerine gönül vermeyle elele gittiği bir zamanda bu fikir üzerinde ne kadar direnseк yeridir. Üstelik Rus Sosyal - Demokratları için teori, çok kere unutulan üç başka etkenden ötürü de önemlidir: birincisi, partimizin henüz kurulma süreci içinde bulunuşu, ayırdedici çizgilerinin henüz belirli bir hal almakta oluşu, hareketi doğru yoldan saptırmaya çalışan öteki devrimci fikir akımları ile henüz kozunu paylaşmamış oluşu. Son zamanlarda, tam tersine, (daha çok önceleri Akselrod'un Ekonomistlere bildirmiş olduğu gibi) (38) Sosyal - Demokrat olmayan devrimci eğilimlerin bir yükselişine tanık olmaktayız. Bu koşullarda ilk bakışta «önemsiz» gibi görünen bir yanılgı, bizi en kötü sonuçlara sürükleyebilir, ve hizipler arasındaki çatışmaları ve görüşlerdeki en küçük nüansların bile kesin olarak belirlenmesini lüzumsuz ve yersiz saymak için, insanın burnunun ucundan ötesini görmemesi gerekir. Şu ya da bu «nüans»ın güçlenmesi Rus Sosyal - Demokrasisini uzun yıllar, çok uzun yıllar etkileyebilir.

İkincisi, Sosyal - Demokrat hareket, aynı zamanda özü bakımından, uluslararası bir harekettir. Bu, sadece, ulusal şövenizmle mücadele etmemiz anlamına gelmez, aynı zamanda genç bir ülkede yeni başlayan hareketin, ancak öteki ülkelerin tecrübelerinden yararlanabildiği takdirde başarılı olabileceği anlamını da taşır. Oysa tecrübelerden yararlanabilmek için, bunları sadece bilmek ya da en son kararları kopya edivermek yetmez. Gereken şey, bu tecrübeleri eleştirici bir gözle inceleyebilmek ve bunları bağımsız olarak gözden geçirebilmektir. Çağdaş işçi sınıfı hareketinin ne muazzam ölçüde büyüdüğünü ve dallanıp budaklandığını gören kimse, bu görevi yerine getirebilmek için ne büyük teorik güce ve siyasî tecrübeye (aynı zamanda devrim tecrübesine) muhtaç olduğunu anlayacaktır.

Üçüncüsü, Rus Sosyal - Demokrasisinin öylesine ulusal görevleri vardır ki, dünyada hiç bir sosyalist parti böylesiyle karşılaşmamıştır. İlerde, bütün halkı, despotizmin boyunduruğundan kurtarma görevinin bize yüklediği siyasal ve örgütsel ödevler üzerinde durma fırsatını bulacağız. Bu noktada biz, açıkça, **öncü savaşçı rolünün, ancak en** ilerici teoriyi kendisine kılavuz edinmiş olan bir partinin **yol göstericiliğinde yerine getirilebileceğini** belirtmek istiyoruz. Bu söylenmek istenen şeyi bir parça somut bir biçimde ifade edebilmek için, okuyucu, Rus Sosyal - Demokrasisinin Herzen gibi, Belinski gibi, Çernişevski gibi ve 1870-1880 döneminin o parlak devrimcileri gibi seleflerimizi hatırlasın; Rus edebiyatının şu anda edinmekte olduğu dünya ölçüsündeki önem üzerinde dursun; ve bundan başka... ama bu kadar yeter!

Engels'in 1874'de, Sosyal - Demokrat harekette teorinin önemine ilişkin sözlerini buraya aktaralım. Engels, bugün aramızda moda olduğu gibi, Sosyal-Demokrasinin büyük mücadelesinin iki biçimini değil (yalnız siyasî ve ekonomik mücadeleyi değil), -bizde olduğu gibi- üç mücadele **biçimini tanıyor ve teorik mücadeleyi ilk ikisiyle aynı planda** ele alıyor. Engels'in, hem pratikte, hem de siyasî bakımdan güçlenmiş olan Alman işçi sınıfı hareketine öğütleri, bi-

zim bugünkü sorunlarımız ve çatışmalarımız bakımından o kadar eğiticidir ki, uzun zamandan beri zorlukla elde edilebilen Der deutsche Bauernkrig'in (*) önsözünden uzun bir bölümü buraya aktarmamızdan ötürü okuyucunun alınmayacağını umuyoruz:

«Alman işçilerinin, Avrupa'nın geri kalan ülkelerindeki işçilerden iki önemli üstünlüğü vardır. Birincisi, bu işçiler Avrupa'nın en teorici halkındandırlar, ve Alman işçileri, Almanya'nın «eğitim görmüş» denen sınıflarının hemen hemen tamamen yitirmiş oldukları o teori duygusunu koruyabilmişlerdir. Daha önce gelen Alman felsefesi ve özellikle Hegel'in felsefesi olmasaydı Alman bilimsel sosyalizmi - gelmiş geçmiş sosyalist akımların biricik bilimsel olanı - hiç bir zaman olmazdı. Eğer işçiler arasında bu teori duygusu olmasaydı, bilimsel sosyalizm, bugünkü gibi etiyle kemiğiyle canlı bir hale gelemezdi. Bunun ne büyük bir üstunlük olduğunu, bir yandan, İngiliz işçi hareketinin, ayrı ayrı mesleklerde örgütlerinin mükemmel olmasına rağmen, pek az bir ilerleme kaydetmiş olmasının başlıca sebeplerinden birinin teoriye karşı ilgisizlik olması kanıtlar, diğer yandan Prudoncu'luğun (Proudhon), ilk şekliyle Fransızlarda ve Belçikalılarda, Bakunin tarafından karikatürleştirilmiş sonraki biçiminin de İspanyollarda ve İtalyanlarda meydana getirdiği fikirkargaşalığı kanıtlar. İkinci üstünlük, Almanların, zaman bakımından, işçi hareketine hemen hemen en son katılmış olmalarıdır. Tıpkı Alman teorik sosyalizminin, Sen-Simon'un (Saint Simon), Furiye'nin (Fourier) ve Owen'in ütopyacılıklarına ve fantazilerine rağmen, bütün çağların en ünlü düşünürleri arasında yerleri olan ve doğrulukları şimdi bilimsel olarak tarafımızdan ispat edilmekte olan birçok şeyi dehalariyle önceden sezmiş olan bu üç adamın omuzları üzerinde yükselmiş olduğu gibi, aynı biçimde Almanya'da pratik işçi hareketinin de, İngiliz, Fransız işçi hareketlerinin omuzları üzerinde yükselip geliştiğini, onların nice fedakârlıklar pahasına elde etmiş oldukları tecrübelerden yararlandığını ve şimdi, onların çoğu eskiden kaçınılmaz olan hatalarından kaçınabildiğini unutmamalıdır. Eğer İngiliz sendikalarının ve Fransız işçilerinin siyasî mücadelelerinin örnekleri olmasaydı, özellikle Paris Komünü'nün işçi hareketine sağladığı o büyük itici güç olmasaydı, biz şu anda nerde olurduk?

Alman işçilerinin hakkını yememek için belirtilmelidir ki, onlar ender görülen bir anlayışla durumlarının üstünlüklerinden yararlanmayı bilmişlerdir. İşçi hareketleri olalıberi, ilk defa olarak mücadele üç yönden yürütülmektedir: teorik, politik ve pratik-ekonomik (kapitalistlere karşı direnme) ve bu üç mücadele biçimi arasındaki bağlarda ahenk gözetilmekte ve sistemli hareket edilmektedir. Alman hareketinin yenilmezliğini ve gücünü, bu ayrı ayrı kuvvetlerin tek merkeze yönelmiş uyumlu saldırısında aramalıdır.

Bir yandan bu elverişli durumdan ötürü, yani İngiliz işçi hareketinin bir ada içine hapsolmuş niteliği ve diğer yandan Fransız işçi hareketinin de şiddet yoluyla bastırılmış bulunması yüzünden, Alman işçileri, şu anda proletarya mücadelesinin başında bulunmaktadırlar. Olayların, onların bu şerefli yeri ne kadar süre elde tutmalarına izin vereceği hakkında şimdiden bir şey söylenemez. Ama umalım ki, bu yerde bulundukları sürece ona lâyık olsunlar. Bunun için de, mücadelenin ve ajitasyonun her alanında iki misli çaba sarfetmeleri gerekir. Teorik meseleleri derinliğine kavramak, eski dünya görüşünden miras kalan geleneksel ibarelerin etkisinden kendilerini gittikçe kurtarmak, ve sosyalizm bilim haline geldiğine göre, bir bilim gibi ele alınması gerektiğini, yani incelenmesi gerektiğini akılda tutmak özellikle önderlerin görevi olacaktır. Bundan sonraki görev, bu biçimde benimsenen ve her an daha büyük açıklığa kavuşan kavramların işçi yığınları arasında artan bir güçle yayılması, partinin ve sendikaların örgütlenmesinin sağlamlaştırılmasıdır...

... Eğer Alman işçileri, bu biçimde hareket etmeye devam ederlerse, hareketin başında yürüyeceklerdir demiyorum - tek bir ulusun işçilerinin başta yürümeleri hareketin yararına bir durum değildir -, ama, savaş hattı üzerinde şerefli bir yeri tutacaklardır; ve beklenilmeyen çetin sınavlar, ya da büyük tarihî olaylar kendilerinden daha fazla yiğitlik, daha fazla kararlılık ve enerji istediği zaman savaşa hazır olacaklardır.»

Engels'in dedikleri doğru çıktı. Birkaç yıl içinde, Alman işçileri, Sosyalistlere Karşı Özel Kanun biçiminde beklenilmeyen çetin sınavlara göğüs germek zorunda kaldılar. Ve onlar mücadeleye hazır olarak bu sınavları göğüslediler ve bu durumdan zaferle çıktılar.

Rus proletaryası çok çetin sınavları göğüslemek zorunda kalacaktır; onun savaşacağı canavara kıyasla meşrutî bir ülkedeki anti - sosyalist bir kanun ancak cüce sayılabilir. Tarih, bizi, herhangi bir ülkenin proletaryasının karşılaştığı **hemen yerine getirilmesi gereken** görevler içinde **en devrimcisi** olan âcil bir görevle karşı karşıya getirmiştir. Bu görevin yerine getirilmesi, sadece Avrupa gericiliğinin değil, ama (şimdi bunu da söyleyebiliriz) Asya gericiliğinin de en güçlü kalesinin yıkılması, Rus proletaryasını, uluslararası devrimci proletaryanın öncüsü durumuna getirir. Ve biz, bin defa daha geniş ve daha derin olan hareketimizi, aynı fedakârlık ve azimle, aynı sarsılmaz güçle canlandırmayı başarabilirsek, bizden önce gelenlerin, 1870-1880 devrimcilerinin kazanmış oldukları şerefli unvanı taşıyabileceğimizi ummaya hakkımız olacaktır.

KONFERANSLA İLGİLİ TARTIŞMA

Geçen sayımızda, TKP/ML(B)'in Üçüncü Konferansı hakkında bazı Parti üyelerinin yaptığı bir çağrıyı, ve TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bu çağrı hakkında tavrını belge olarak yayınlamıştık.

Bu sayımızda aynı konuda TKP/ML(B) içinde surdurulen tartışmayı belgelerle okuyucularımıza sunmaya devam ediyoruz. Aşağıda Konferansın gündeminin genişletilmesi konusunda bir çağrıyı; bu çağrı hakkında TKP/ML(B) Merkez Komitesinin tavrını ve TKP/ML(B) içinde tartışmaya sunduğu planını yayınlıyoruz.

...SEMPATİZAN KOMİTESİ VE FEHMİ'NİN ÇAĞRISI

Değerli yoldaşlar,

Elimize iki Parti üyesinin konferans çağrısı ve Merkez Komitesi'nin bu çağrıya 20.1.1983 tarihli cevabı geçti. Biz Merkez Komitesinin "bir Konferans" önerisini doğru bulmaktayız. Ancak Konferans gündemi hakkında önerimiz vardır. Biz Konferansta salt kardeşlerle polemiğin ele alınmasından yana değiliz. Önerimiz, bu Konferans gündemine "Bolşevik Parti inşası" sorununun eklenmesini talep ediyoruz. Çünkü kardeşlerin getirdiği eleştirilerin çok önemli bir bölümü Bolşevik Parti inşası sorunuyla ilgilidir (bunu polemikleri okuyan her yoldaş görebilir) ve biz bu konuda Konferansta tavır takınıp kararlar alacağız, ancak tavır alırken de bu sorun üzerine yeterli (kısa dönemde sınırlı yaptığımız temel eğitim hariç) kollektif bir çalışma yürütmedik, (Bolşevik Parti inşası sorunu üzerine) Marksist-Leninist klasiklerin özellikle bu sorun üzerine olan görüşlerini yeterli incelemedik. Mesela Lenin-Stalin "İki aşamalı Bolşevik Parti inşası" derleme broşür eğitimini programımızda olduğu halde hala yapamadık. Teşkilat olarak durumumuz bu iken Konferansta alacağımız tarihi kararların da ne derece sağlıklı olacağı şimdiden her yoldaşı düşündürmelidir. Şimdi Merkez Komitesi GDS'e cevap verirken, bu sorunla ilgili tavır alacaktır. Taslaklar sunacaktır, biz lerse bu konuda yeterli eğitimden yoksun yoldaşlar, bu konuda tavır takınacağız. Bu tavrın sağlıklı bir tavır olmayacağı bizim için açıktır. Eğer bir sorunu çözmek istiyorsak, içinde bulunduğumuz buhrandan, krizden mumkün olduğunca az zararla çıkmak istiyorsak, doğru bir yöntemi mutlaka izlememiz gerekir. Ustaların dediği gibi, doğru yöntem izlemeyen, doğruya olsa olsa tesadüfi ulaşabilir, yoksa batar gider. Şimdi bizim yöntemimizi bir inceleyelim.

İkinci Konferansa birçok konuda taslaklar sunuldu. Ancak ne oldu? Birçok taslak yanlış bulundu, geri alındı, ya da teşkilat olarak yeterli tartışma araştırma yapılmadığı için karar alınamadı ve geri çekildi. Peki bir Konferans ne için yapılır? Önceden sorunlar varsa bu sorunlar araştırılır incelenir, yoğun tartışmalar yürütülür vs. Teşkilat olarak belli bir sonuca varılacağı aşamada konferansa gidilir, karar alınır ki herkes (çoğunluk) alınan kararların sorumluluğunu taşıyabilsin ve sorunlar çözülmüş olsun. Peki biz ne yaptık ? Yüklü bir gündemle İkinci Konferansa gittik ama birçok konuyu gündemimize boşa, yani sorun ama geniş bir araştırma inceleme yapmadığımız için (bu anlamda boşa kürek çekildi.) Oysa doğru olan, ortaya karar tasarıları sunmak değil, teşkilatı bilinçli karar verecek duruma getirip karar tasarılarını ortaya sunmaktı. Mesela biz İkinci Konferansta İbrahim Kaypakkaya dönemini Bolşevik Parti inşasına yöneldi olarak değerlendirdik ama Bolşevik Parti inşası konusunda ne İbrahim Kaypakkaya'yı, ne geçmişin belgelerini yeniden incelemedik. Bunun yanında, en önemlisi Marksist-Leninist klasikleri incelemeyip, geniş detaylı, bugün bu konuda Marksist-Leninist ilke nedir, biz neyi kavrıyoruz, onun ışığında geçmişte ne oldu, geçmişimiz nedir değerlendirmesini yapabilirdik ama biz yetersiz bir şekilde tersinden başladık. Bugün Bolşevik Parti inşası sorununu araştırma inceleme ve görüşlerimizi Marksist-Leninist klasiklerin ışığında derleyip toplasak, belki birçok arkadaş için İkinci Konferansta yapılan değerlendirme yeniden sorun olacaktır. Burada sorun olacaktır derken özeleştiriden mi kaçmak istiyoruz? Hayır; burada göstermek istediğimiz yöntemimizin yanlışlığıdır. Bugün aynı yöntemle devam etmek mi istiyoruz?! Biz devam edilmesinden yana değiliz. Merkez Komitesinin planını gündemini açarsa daha açık görülür. Bugün bu konferans önerisinden anladığımız, bizim derli-toplu, Marksist-Leninist klasiklerin Bolşevik Parti inşa anlayışlarını kavramadan (yetersiz anlamında, eksik) GDS'in bu konuda birçok noktada eleştirilerine cevap vereceğiz, peki neden?

1- Marksist-Leninist klasiklerin bu konudaki görüşlerinin eğitimini yapalım.
2- Merkez Komitesi bu konuda derli toplu bir taslak sunsun teşkilata. Parti içi ve çevresinde bu konuda yazılar ...'da çıkanlar var, varsa başkaları yayınlansın.
3- Teşkilat yoğun bir tartışmaya girsin.
4- Eğilimler belli olunca, Parti ve Merkez Komitesinin görüşü de yerine oturur, derli toplu, bu temelde
5- GDS'in eleştirilerine cevap verilir.

Sağlıklı ve doğru olan yöntem budur. Bizi buhrandan kurtaracak yöntemdir. Tersi belli bir dönem kurtarır gibi gösterir ama kendi içinde çürümeye, erimeye götüren, sorunu esas olarak çözmeyen bir yöntemdir. Sorunları arka arkaya yığan bir yöntemdir. GDS'e bugün verilecek Bolşevik Parti inşası konusunda, ama daha sonra Bolşevik Parti inşası konusunda geniş derli toplu araştırma yapacağız. Bu yöntem Marksist-Leninist yöntem olamaz. Bu red ve mahkum edilmesi gereken bir yöntemdir.

Bazı yoldaşlar bu önerimize şu gerekçelerle karşı çıkabilirler:

1- Bizim GDS'in eleştirilerine cevap verirken görüşlerimiz ortaya çıkacaktır. Evet çıkacaktır, yeterli kollektif tartışmanın ürünü olmayacaktır ve ayrıca bölük pörçük birşey olacaktır.

2- Bu öneri Konferansın daha geç yapılmasını beraberinde getirecektir, bu anlamda da bu ortamda zararlı bir öneridir denebilir. Bu tavrın da doğru olmadığını düşünüyoruz. Çünkü Merkez Komitesinin yazısında bugün özellikle 1 Mayıs konusunda hemen hemen herkesin tavrının belli olduğunu soylemektedir. Geriye önemli olan belli eleştiriler ve kardeşlerle ilişkimiz hangi düzeyde olacağı kalmaktadır. Bizim bu önerimiz Merkez Komitesinin ve Partinin hangi ayda konferans yapmayı düşünüyorsa, o tarihi en fazla 3 ay aşar (...) bu zaman da çok uzun bir zaman olduğunu sanmıyoruz. Bu zaman goze alınarak daha sağlıklı bir tavır almamız için mutlaka gerekli dir.

3- Bolşevik Parti inşası sorununu derli toplu yapabilmek için geçmişle de hesaplaşmamız gerekir denecektir. Evet, geçmişle mutlaka hesaplaşmamız gerekir, bunu da 2-3 ayda yapılamayacağının bilincindeyiz ama şunu yapabiliriz. Bu çalışmanın sonucu derli toplu bugün ne düşünüyoruz, bu adımı attıktan konferans sonrasında ikinciyi atabiliriz, geçmişimizle hesaplaşmayı yaparız. Sorun bir adım ileri gitmek mıdır, yoksa yerimizde "saymak" mıdır? Biz her fırsatta bir adım ileri atılmasını istiyoruz. Yarın çok geç olabilir.

4- Şu iddia da gelebilir. Bolşevik Parti insasının birinci aşaması konusunda görüşümüz vardır, bu anlamda da gereksiz bir öneridir, denebilir. Biz bu gerekçenin de doğru olmadığı ve zararlı bir öneri olduğunu düşünüyoruz. Çünkü gelişmemize baktığımızda Bolşevik Parti inşası konusundaki goruşlerimiz derli toplu değildir, derli toplu olmadığı için de her yoldaş değişik değerlendirmeler ve yorumlar yapmakta. Bu durum ideolojik birliğe ağır zararlar vermekte. Bunun en açık şekli, birinci aşamada hangi kesime, kime, neye, ne için, nasıl yoneleceğiz; eylemlerimizin biçimi, yönelimi, hedefi ne olmalı. İkinci Konferanstan sonra 1 Mayıs ve 12 Eylul konusundaki tavrımızdır. Bir bölüm yoldaş DGB'yle yürumekle, bir bolum yoldaş herkesin birleştiği 12 Eylül'de herkesle beraber yuruyelim tavrındadır. Bu eylemler sorununda özellikle 12 Eylul sorununda Merkez Komitesinde de birlik yok. Bu çelişmelerin kaynağı önemli ideolojik ayrılıklardır, bize göre. Bolşevik Parti inşası konusunda yetersizlik ve bu yetersizliğe onemli ölçüde yol açan, görüşlerimizin bölük pörçük olmasıdır; kafada bir sistem yaratamamasıdır. Bu durum da önemli ideolojik farklılıklar yaratmaktadır; zararı ilerde daha da büyük olacaktır ve bunun sorumluları bugün yanlış yöntem izleyenler olacaktır.

Bu gerekçelerden dolayı Üçüncü Konferans gündemine Bolşevik Parti inşasının birinci gündem maddesi olarak alınmasını istiyoruz.(*) Bu yapılırsa, bu buhrandan daha sağlıklı bir yapıyla çıkmamız mümkün olacaktır. Bu önerimizin tüm partiye tartışmaya sunulmasını öneriyoruz.

Bolşevik Parti İnşası Yolunda Doğru Adım İçin İleri!

... Sempatizan Komitesi
ve Fehmi

(*) Bu sonuca bağlı olarak GDS'e cevap verilmelidir.

TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİNİN PARTİ İÇİNDE TARTIŞMAYA SUNDUĞU PLAN

Yoldaşlar,

elimize Fehmi yoldaşın ve bir sempatizan komitesinin Üçüncü Konferansın gündeminin genişletilmesi ve "Bolşevik Parti inşası" sorununun birinci gündem maddesi olarak alınması talebini ve bu talebinin gerekçesini içeren, ekteki yazısı geçti.

Merkez Komitemiz bu talep üzerine görüşerek şu sonuçlara vardı:

Talep getiren yoldaşların "gündemin genişletilmesi" ve Bolşevik Parti inşası sorununun tartışılmasının gündemin birinci maddesi olarak konferans gündemine alınması önerisi, doğru ve haklıdır. Gerçekten de tam da parti inşasının birinci aşaması içinde bulunduğumuz, ve kardeş örgütlerle ve içimizdeki tartışmanın bu aşamanın nasıl kavranması gerektiği noktasında yoğunlaştığı bir ortamda; kardeş örgütlerle polemik noktalarında doğru bir tavır takınabilmek için de Bolşevik Parti inşası konusunda Marksist-Leninist klasiklerin görüşlerinin partimiz içinde Konferans öncesinde eğitiminin yapılması; bu konuda görüşlerimizin tartışmalar temelinde ortaya çıkarılması, ve konferansa bu önhazırlık temelinde gidilmesi doğrudur. Merkez Komitemiz bizzat kendisi bu konuyu gündem içine almayı önermemekle hatalı davranmıştır. Talep getiren yoldaşların önerisi yerindedir. Ve bize doğru olanı göstermektedir.

Görüşümüze göre bu haklı talep doğrultusunda Bolşevik Parti inşası sorunu gündemin 1. maddesi olarak, Konferans gündemine alınmalıdır. Bu maddenin gündem içine alınması demek, Parti içinde kardeş örgütlerin İkinci Konferansta getirdiği eleştiriler, ve buna Merkez Komitesinin verdiği ilk taslak cevaplar üzerine tartışmaya geçmeden önce, Lenin ve Stalin'in iki aşamalı parti inşası konusundaki görüşlerinin eğitiminin yapılması demektir.

Açıktır ki bu, Konferansın yapılmasını belli bir süre geciktirecektir. Ama Konferansta doğru sonuçlara varabilmek için bu Merkez Komitemize mutlak zorunluluk olarak görünmektedir.

Bizim yapacağımız bu eğitim temelinde Bolşevik Parti inşası; inşanın birinci aşaması konusunda görüşlerimizi olumlu olarak ortaya koymamız; gerek bu konuda geçmişimizin değerlendirilmesi açısından bir başlangıç ve temel oluşturması açısından; gerekse kardeşlerle aramızda olan polemikte doğru tavır takınma açısından gerekli bir önşarttır.

Açıktır ki, bu Konferansta tüm geçmişimizi parti inşası konusunda özeleştirel bir biçimde değerlendirmemiz mümkün olmayacaktır. Bu çok daha uzun zamanı ve hazırlığı gerektiren, kollektif çabayı gerektiren bir görev olarak Konferans sonrasında da önümüzde duracaktır. Tabii ki, geçmişle ilgili en azından kardeş örgütlerin getirdiği eleştiri noktalarında; parti inşası konusunda tavır takınabileceğiz, ama bu geçmişin tümünün tam bir değerlendirmesi olmayacak. Bunun bir başlangıcı, çıkış noktası ve temeli olacak.

(Merkez Komitesi içindeki azınlık, Konferans gündemi konusunda, 1. gündem maddesinde, Bolşevik Parti inşası öğretisi konusunda görüşlerimizi olumlu olarak ortaya koymakla kalmamak gerektiği, tüm geçmişimizin bu konuda özeleştirel bir şekilde değerlendirilmesinin de bu konferans gündemine alınması gerektiğini; bunun Konferansın daha da geri atılması pahasına yapılması gerektiğini savunmaktadır. Merkez Komitesi çoğunluğu, bunun bu Konferans için gereksiz olduğunu; bütün geçmişin bu konuda da tam bir değerlendirilmesinin yoğun bir kollektif çaba gerektirdiğini, bunu aceleye getirmemek gerektiğini, bu yüzden de bu Konferansta bu konuda görüşlerimizin olumlu konmasının ve kardeşlerin eleştirdiği noktalarda tavır takınılmasının yeterli olacağını savunmaktadır.

Merkez Komitemiz Konferans gündeminin talep getiren yoldaşların önerisi doğrultusunda genişletilmesinden başka; Konferans gündemine Yeni Merkez Komitesi seçiminin de eklenmesinden yanadır.

Merkez Komitemiz daha önce böyle bir öneri getirmemişti. Bu öneriyi şimdi getirmesinde iki unsur rol oynamaktadır:

- Daha önce yanlış bir şekilde Konferansı oldukça kısa bir süre içinde yapma şeklinde, ve Konferansın hazırlığını yeteriz bir şekilde planlayan bir tavrımız vardı. Yaptığımız plana göre oldukça kısa bir süre içinde yapılacak bir Konferansta, ve sadece kardeşlerle ilişki sorununu çözmek için yapılacak bir Konferansta Merkez Komitesi seçimini gündeme getirmek gereksizdi. Şimdi ise Konferansın gündemine Bolşevik Parti inşası sorununun alınması gerekliliği ve zorunluluğunu görüyoruz. Bu Konferansın hazırlık süresini uzatacaktır. Konferans yapıldığında Merkez Komitemiz oldukça uzun bir süre iş başında olmuş bir Merkez Komitesi olarak, Partinin en yüksek organı olan Konferansa hesap vermelidir. Konferans Merkez Komitesi seçimini de gündeme alarak, Merkez Komitesini denetleme görevini, seçim ilkesini kullanarak da yerine getirmelidir.

- Konferansımız bilindiği gibi öncelikle kardeş örgütlerin partimize getirdiği -özellikle İkinci Konferansla ilgili — eleştiriler hakkında tartışmak ve bu konuda karar almak ; bozulan kardeşlik ilişkilerinin durumu hakkında karar almak için planlanmıştı. Kardeş örgütlerimizle yapılan ortak toplantıda onlar adına konuşan birisi, kendilerinin "Merkez Komitemizi bir kardeş örgütün Merkez Komitesi olarak değerlendirmediklerini, ve bu Merkez Komitesi ile kardeşlik ilişkileri olmadığı"nı resmen ilan etti. Parti ile, onun seçilmiş, meşru yönetici kademesi olan Merkez Komitemizin böyle provokatörce karşı karşıya konması konusunda Parti Konferansının kesin bir tavır takınması görüşümüzce mutlaka gereklidir. Merkez Komitesinin "revizyonizmin maddi üreticisi" ilan edildiği bir ortamda toplanan partinin en yüksek organı, bu konuda tavrını Merkez Komitesinin seçimini gündeme alarak kesin bir şekilde takınmalı, Parti ile Merkez Komitesinin karşı karşıya konması demagojisini yerle bir etmelidir. Seçim, Partinin iradesinin demokratik bir şekilde dile getirilmesinin en sağlam yoludur. Bunun için Merkez Komitemiz Merkez Komitesi seçiminin de bu Konferansın gündemine alınması gerektiği görüşündedir.

Bu durumda Merkez Komitesinin önerisi III. Konferans gündeminin şu şekilde olması yönündedir:

1- Bolşevik Parti inşası öğretisi
Bolşevik Partinin I. inşa aşaması, ve bununla ilgili olarak bugünkü görevlerimiz hakkında görüşlerimiz

2- Kardeş örgütlerimizin getirdiği eleştiriler hakkındaki tavrımız

3- Kardeşlik ilişkilerinin durumu hakkında tavrımız

4- "Muhalefet" hakkında tavrınız

5- Merkez Komitesi Raporu

6- Merkez Komitesi seçimi

Konferansın hazırlığı için, bütün Parti hücreleri önümüzdeki dönemde çalışmalarını yeniden planlamalıdır.

Sürdürdüğümüz temel eğitimde Parti hücreleri ortalama olarak SBKP(B) Tarihi ikinci bölüme gelmişlerdir.

İkinci bölümün eğitimi içinde, Konferans hazırlığı için doğrudan gerekli olan "Ne Yapmalı?" ve "Bir Adım İleri, İki Adım Geri"nin eğitimi de yer almaktadır.

Bütün Parti hücrelerinde temel eğitimde Konferansa dek ikinci bölümün tamamlanması minimum olmalıdır.

Temel eğitime paralel olarak; "Diğer teorik çalışma" bölümünde önce İki Aşamalı Parti İnşası broşürünün eğitimi yapılacaktır. Merkez Komitemiz her hücrenin en fazla dört toplantıda bu broşürün tamamlanmasını önüne hedef olarak koyup bunu gerçekleştirebileceği görüşündedir.

Ardından bu temelde kardeş örgütlerin getirdiği eleştirilerin tartışılıp değerlendirilmesine geçilecektir. Kardeş örgütlerin İkinci Konferans öncesi ve sırasında getirdiği eleştiriler Merkez Komitesinin ilk cevap taslakları ile birlikte yayınlanmıştır. Bu eleştiriler değerlendirilirken, yoldaşlar aynı zamanda İkinci Konferans söz tutanaklarını; kardeşlerin eleştirdiği belgelerin aslını (Bolşevik 3)(Bolşevik Partizan daki yazılar), I. Merkez Komitesi 7. toplantı raporu, YDBK raporunu da kaynak belgeler olarak incelemelidir.

Toplam altı hücre toplantısının "Diğer teorik çalışma" bölümünün bu eleştirilere ayrılması Merkez Komitemizin önerisidir.

Bu arada Kardeşler bilindiği gibi bizim geçmişimizle ilgili yeni bir genel değerlendirme; proleter enternasyonalizmi, reform/devrim, ve parti inşası ile ilgili görüşlerimizin genel bir değerlendirmesini yapmışlar, bu konudaki görüşlerini derli-toplu broşürler halinde ortaya koymuşlardır. Bunlardan geçmişimiz ve gelişmemizle ilgili bölüm, onlar tarafından Türkçe olarak da çıkarılmıştır. Merkez Komitemiz bu konudaki

görüşlerini önümüzdeki dönem içinde taslak olarak - bu broşürdeki görüşlerle polemik içinde ortaya koyacaktır. Bunun dışında diğer üç konudaki görüşleri, yapılan ortak toplantıda kardeş örgütler savunmuşlardır. Onların bu toplantıda yaptıkları ve Türkçesi de olan konuşmalar, bu konudaki temel görüşlerini ve bize eleştirilerini içermektedir. Bu yüzden Merkez Komitemiz onların bu konulardaki broşürlerinin ayrıca bizim tarafımızdan çevrilmesini gerekli görmemektedir. Toplantıdaki konuşmaları, broşürlerde aynı konuda söyledikleri de dikkate alınarak, önümüzdeki dönemde Merkez Komitesi tarafından ilk taslak cevap şeklinde genişçe cevaplandırılacaktır.

Bunlar dışında Merkez Komitemiz Konferansın takriben üç ay öncesinde Partiye bir de yaptığı iki yıllık çalışmanın her alanda genel bir muhasebesini içeren bir de Merkez Komitesi Raporu sunacaktır.

Bunun dışında, Konferansta alınması istenen diğer karar tasarıları da Konferansın en geç üç ay öncesinde Partiye sunulacaktır.

Bütün bunların tartışılması için Merkez Komitemiz toplam dört hücre toplantısı planlamaktadır. Bunların son ikisinin tümü, temel eğitim bölümü de yapılmadan, yalnızca Konferans hazırlığı için yapılan hücre toplantıları olacaktır.

Bu durumda Konferansın hazırlığı için Merkez Komitesi planının uygulanması halinde, bu planın kabulünden itibaren her hücrenin 14 toplantı içinde Konferans hazırlığını tamamlayacak şekilde bir planlama ve çalışma içine girmesi gerekmektedir.

Merkez Komitemiz bu planı hakkında bütün Parti hücrelerini ve örgütlü sempatizan hücreleri ilk toplantılarında tartışmaya, ve görüşlerini yazılı halde bildirmeye çağırır. Bu plan konusunda kesin karar Mayıs ayı içinde Parti hücrelerine duyurulacaktır.

* * *

Merkez Komitesinin bundan önce Konferansla ilgili olarak ortaya koyduğu görüşler hakkında yapılan tartışmalar içinde ortaya çıkan bir başka öneri; Parti içinde olan, Merkez Komitesinin ve Partinin disiplinini tanıyan, ve fakat görüşleri itibarı ile kardeş örgütlere ve "muhalefet"e yakın olan yoldaşların, seçilmemeleri halinde de Konferansa -oy hakkına sahip olmayan bir delege göndermeleri imkanının sağlanması yönündedir.

Merkez Komitemiz bu öneri üzerine de görüşmüş, içinde bulunduğumuz olağanüstü şartlarda -seçilmeyen bir kişinin Konferansa delege olarak gelmesi hak olmadığı halde- önerilen yönde bir uygulamanın Parti içinde azınlık görüşlerini savunan yoldaşların görüşlerinin doğrudan temsilciler aracılığı ile Konferansta savunulması; ve görüşlerin doğrudan çatıştırılmasının Partinin gelişmesi açısından yararlı olacağı sonucuna varılmıştır.

Yani Merkez Komitemiz III. Konferansta, eğer Parti içinde bugün Parti dışına çıkmış "muhalefet"in görüşlerine yakın görüşler savunan yoldaşlar varsa, ve bunlar Konferansa delege olarak seçilemezlerse, bunların bir temsilcisinin, görüşlerini doğrudan savunmak üzere, oy hakkına sahip olmayan bir delege olarak Konferansa katılmasını önermektedir.

Bu konuda da bütün Parti hücreleri ilk toplantılarında tartışmalı, görüşlerini yazılı olarak bildirmelidir.

Bolşevik Parti inşası yolunda, III. Konferans için ileri!

15 Nisan 1983

YAYIN SİYASETİ ÜZERİNE

Yoldaşlar;

Elimize BOLŞEVIK yayın organının ilk iki sayısı geçti. Birinci sayısında kardeşlerin "TKP/ML(B) çizgisine eleştiri"leri yayınlanmıştır. Yine aynı sayıda; "TKP/ML(B) Merkez Komitesi"nin sözkonusu"eleştiriler hakkında tartışmaya sunduğu ilk tavrı" bulunmaktadır.

Bizler, kardeş örgütlerin eleştirileri ve Merkez Komitesinin tartışmaya sunduğu ilk tavrı hakkında, kendi tavrımızı aramızda tartışarak ortaya koyduk. (...) Tavrımız kısaca; Merkez Komitesinin esas itibariyle doğru bir tutum içinde olduğu yönündedir.

Fakat sözkonusu belgelerin yayınlanması yöntemiyle ilgili kafamızda şu soru belirmiştir:

GDS, konuyla ilgili olarak 17.8.1982 tarihli mektubunda, "Canlı bir tartışma, gerçek bir polemik planlanmamasını" eleştirmiş, alternatif olarak da, "Diyelim ki her dört hafta içinde bir taraf cevap verir, ondan sonra diğer taraf cevap verir, böylece ortaya polemik çıkar" diye sebeplendirmiştir.

Merkez Komitesi ise 25.9.1982 tarihli cevabi mektubunda, GDS'in "bir o, bir o" istemini, haklı olarak geri çevirmiş, bunu da "Geçici cevap verme konusunda: Merkez Komitemiz cabii ki eleştirilere cevap verme konusunda, Parti içinde taslaklar sunacaktır. Ama bu taslaklar çıkmadan önce de bir süre Parti içinde tartışma ihtiyacı duymaktadır.... Sizin yönlendirmeden anladığınız .. bir yanda GDS, diğer yanda Merkez Komitesi; Parti de seyirci." diye gerekçelendirmişti.

Aynı mektupta Merkez Komitesi şunları da belirtiyordu:".. Açıktır ki; böyle konular da vardır ("bir o, bir o" şeklinde —BN) Merkez Komitemiz, Partimizin görüşünün açık olduğu her konuda, sizin eleştiri getirdiğiniz noktalarda tavır takınabilir, takınacaktır. Eleştirilerinize karşı kamuoyu önünde polemik yürütecektir. Bu onun görevidir. Ama bütün Parti tartışma sorunu olan konularda cevap vermeden önce Parti içinde tartışma, görüşümüze göre tek doğru yoldur." (Bkz. BP, 3/4 'ün eki, s.III, IV, V)

Yoldaşlar, yukarıda da ortaya koymaya çalıştığımız gibi, tartışma konusu olan sorunların dışa yayınlanması hakkında, Parti içinde bilince çıkartılan, "yayınlanmadan önce Parti içinde tartışmanın tek doğru yol olduğu" idi.

Fakat, BOLŞEVIK'in çıkmasıyla görüyoruz ki, halen Parti içinde bir tur dahi tartışmaya sunulmayan konular, kamu oyuna açık tartışmaya sunuluyor. BOLŞEVIK'in ÇIKARKEN bölümünde belirtilen şu: "Bolşevik, başlığının altında yer alan 'Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz' şiarına uygun olarak dunya ve Türkiye Marksist-Leninist hareketinin sorunlarının üzerine tartışılan teorik bir yayın organı olacak." (BOLŞEVIK 1, s.1)

BOLŞEVIK'in çıkmasıyla birlikte kafamızda beliren, "Acaba bundan sonra bir o, bir o mu uygulanacak?" sorusunu makul göreceğinizi umuyoruz. Ve siz yoldaşlardan çekişmeli konuların bundan sonra nasıl yurutüleceğinin (once parti içinde tartışılıp sonra yayınlanması mı, yoksa bir o, bir o şeklinde mi?) açıklanmasını talep ediyoruz.

Yoldaşça selamlar,
8.2.83
... SK

SEMPATİZAN KOMİTENİN SORUSU ÜZERİNE

Yoldaşlar,

Yazınızda; birçok yoldaşımızı meşgul eden önemli bir soruna değiniyorsunuz. Sorun "kamuoyu önünde" tartışmadan ne anlaşıldığı; Parti içindeki çelişmelerin kamuoyuna nasıl yansıtılacağı ile ilgilidir. Biz bu konuda geçmişte hem MK hizibi ile polemik içinde; hem kardeş örgütlerimizle polemik içinde; ve hem de kraldan kralcı kardeş örgüt savunucusu "Parti kurtaran Şaban"larla polemik içinde çeşitli görüşler savunduk. Şimdiye dek bu konuda verdiğimiz mücadelenin tam bir değerlendirmesini yapmadık; geçmişte bu konuda savunduklarımızın tam bir muhasebesini yapmadık. Aşağıda bu bağıntıda ortaya koyacağımız görüşler bu anlamda Merkez Komitesinin bu konudaki ilk tartışmasının kaba sonuçları olarak kavranmalıdır.

Yoldaşlar,

Biz GDS ile girdiğimiz polemikte ;GDS'in önerdiği biçimde bir "Bir o - bir o" şeklindeki tartışmayı reddeden bir tavır takındık. GDS'in önerdiği esasında bizim "Bir yanda GDS, diğer yanda Merkez Komitesi; Parti de seyirci" şeklinde ifade ettiğimiz; Parti henüz GDS'in belgelerini, Merkez Komitesi'nin tavır takındığı GDS belgelerini bile tanımadan sürdürülmesi istenen bir polemikti.

Biz buna karşı

" Merkez Komitemiz Parti görüşlerinin açık olduğu her konuda, sizin eleştiri getirdiğiniz noktalarda tavır takınabilir, takınacaktır. Eleştirilerinize karşı kamuoyu önünde polemik yürütecektir. Bu onun görevidir. Ama bütün Parti içinde tartışma sorunu olan konularda cevap vermeden önce Parti içinde tartışma görüşümüze göre tek doğru yol -dur"

şeklinde tavır takındık. Tartışma konusu olan sorunların da dışa yayınlanması hakkında "yayınlanmadan önce Parti içinde tartışma" şeklinde bir tavır takındık.

Bizim bu tavrımız, a) Parti içinde tartışma konusu olan sorunlarda, Merkez Komitesinin tartışmadan önce tavır takınmasının da mümkün olduğunu, ve bunun tartışmanın engeli olmadığını ortaya koymadığı; b) Parti içinde yürütülen tartışmanın belli şartlarda daha başından itibaren kamuoyu önünde de -aynı anda- yürütülebileceğini ortaya koymadığı; kamuoyu önünde aynı anda yürütülen bir tartışmanın Parti içindeki tartışmanın engeli olmadığı gerçeğini ortaya koymadığı için eksik ve yanlıştı.

Tavrımızda doğru olan şey; Parti içindeki tartışmanın tayin edici olduğunun, kamuoyuna çelişmelerin yansıtılmasında görüşlerin belli ölçüde berraklığa kavuşmuş olmasının doğru olduğunun; Merkez Komitesinin tartışılan sorunlarda —Merkez Komitesi olarak da— tavır takınmadan, taslak sunmadan önce, Parti içinde tartışılan ve tavır takınılan belgelerin tanınmış olması, ve belli bir ön tartışma temelinde tavır takınmanın doğru olduğunun vurgulanması idi. GDS'in üç hafta içinde cevap talep eden somut "bir o - bir o" şeklindeki önerisinin bizim şartlarımızda Partiyi seyirci bırakma önerisi olduğunun, demagojik bir öneri olduğunun teşhiri idi.

Bizim açımızdan; 1 Mayıs konusundaki tartışmanın en geç GDS'ın 8.6. tarihli mektubu ile birlikte kamuoyu önünde yürütülmeye başlanması (ki bu mektubun GDS parti içinde bile derhal yayınlanmasına karşı çıkmıştı!!!) doğru olurdu. Bizim bunu yapmamızda çelişmelerin derinliğinin yeterince kavranmaması önemli rol oynadı.

Şimdi biz yayın siyasetimizde daha önce yaptığımız hataları pratikte aşmaya çalışıyoruz. Bolşevik'te; Merkez Komitesi'nin ilk taslaklarının Partiye açıldığı anda, kamuoyuna da açılması, içte ve dışta tartışmanın birbirinin engeli olmadığının kavranmasının bir ifadesidir. Ve bugünkü şartlarda (aramızdaki çelişmeler belirleyici çelişmelerdir, ayrılıklar ilkesel ayrılıklardır, bu ayrılıklar temelinde Parti bölünme noktasına gelmiştir...) bu uygulama bütünü ile doğrudur. Açıktır ki, bu uygulamanın ifrat derecesine vardırılması, Parti içinde önemli-önemsiz ayrımı yapmadan, her çelişmenin üzerine yürütülen tartışmanın aynı zamanda kamuoyuna yansıtılması yanlıştır. Aynı şekilde; her şart altında Merkez Komitesinin Parti içine tartışmaya sunduğu görüşlerinin aynı anda dışa da açılması da yanlıştır. Sorun bu uygulamanın bugünkü şartlarda doğru olup olmadığı sorunudur. Kardeş örgütlerle olan polemiğimizde, bu polemik konusunda belli bir dönüm noktasını teşkil etmesini düşündüğümüz III. Konferansa kadar , Merkez Komitesi bugünkü uygulamayı sürdürmeyi doğru bulmaktadır.

Somut olarak sorulan soruya verecek cevabımız şudur:

- GDS'in önerdiği biçimde "bir o - bir o" (yani onlar yazacak, biz üç-dört hafta sonra cevap vereceğiz...) bugün de uygulanmamaktadır. Bu bizim açımızdan mümkün değildir. (Onlar açısından da... Mesela bizim onların eleştirilerine tavır takındığımız çizgi eleştirisi konusunda tavrımız şimdi üç aya yakın süredir basılmış olarak vardır. Ama onların buna tavrı yoktur!)

- Ama, Merkez Komitesinin Parti içinde bir tur bile tartışmadan, kendi görüşlerini Partiye taslak olarak sunması ve bunları aynı anda dışa yayınlaması anlamında bir "bir o - bir o" bugünkü uygulamamızda sözkonusudur. Bu uygulama bugünkü şartlarda doğru bulduğumuz bir uygulamadır. Her tartışma konusunda ve her zaman yapmayı düşünmediğimiz bir uygulamadır. Kural olarak görmediğimiz bir uygulamadır.

- "Parti içindeki çekişmeli" konuların önce Parti içinde tartışılıp sonra mı yayınlanacağı, yoksa "bir o - bir o" şeklinde mi sorusuna da bu genellikle evet ya da hayır diye cevap vermek mümkün değildir.

Sorun bu 'çekişmeli' konuların nasıl 'çekişmeli' konular olduğu sorunudur. Eğer bu çekişmeli konular, ilkesel konulara ilişkinse, ve bugün olduğu gibi, bunlar Parti içinde bir bölünmeyi gündeme getiriyorsa, o zaman bunların yayınlanması -nın beklenmesi Partiye yarar değil zarar verir. Yani bu konuda neyin, nasıl yayınlanacağına somut karar verilmek zorundadır.

****

****

Teslimiyet, pişmanlık ve ihanet küçük-burjuva sınıf niteliğinin göstergesidir!

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları ellerindeki bütün araçları kullanarak devrimcilere, Komünistlere kara çalıyor;Marksizm-Leninizmin, Komünizm davasının "çıkar yol" olmadığını ispatlamak için; ideolojik alanda çeşitli imkanları kullanarak saldırıyorlar. Faşistlerin bu ideolojik saldırılarında en "elverişli araçlar"dan biri de, geçmişte devrimci hareket için de yer almış; işkence altında dayanamayıp çözülmüş; pişmanlık getirmiş, ihanet etmiş döneklerdir. Son dönemde özellikle Tercuman gazetesinde yayınlanan "Nasıl anarşist oldum", "Metris gerçeği" gibi dizilerde bu yeni tip "edebiyat"ın Marksizm-Leninizme, Komünizme karşı ideolojik saldırının örnekleri sergilendi. Gelecek sayımızda bu konuda geniş bir yazı yayınlayacağız.

Al birini vur ötekine...

Aşağıda, TKP/ML(B)'nin bir sempatizan komitesinin Halkın Kurtuluşu ile Partizan arasındaki polemikte, bunların ikisinin de aynı özü savunduğunu ispatlamaya çalıştığı bir yazısını birkaç küçük değişiklikle yayınlıyoruz. Yazı, sözü geçen polemikte önemli olan ve tavır takınılması gereken bir dizi önemli sorunda bir değerlendirmeyi içermiyor.

Yazı Kurulu olarak onumuzdeki donemde, bu yazıda Halkın Kurtuluşu-Partizan polemiği ile ilgili eksik bırakılmış olan bazı diğer önemli noktalarda da tavır takınmaya çalışacağız.

Emeğin Sesi son üç sayısında, Partizan'a "esaslı" ve "ilkeli" eleştiriler getirdi. Gerçekten de insan Emeğin Sesi'nin bu eleştirilerini okuduğu zaman, ilk planda, hele hele Halkın Kurtuluşu revizyonistlerini tanımıyorsa, oldukça tutarlı eleştiriler olduğu sanısına varır.

Ama biz Emeğin Sesi'ni ve Halkın Kurtuluşu'nu iyi tanırız. Onların hangi kumaştan biçilmiş olduğunu iyi biliriz. Bunun için bize düşen görev, kendini unutmuş bir şekilde Partizan'ı eleştiren Emeğin Sesi revizyonistlerinin gerçek yüzünü açığa çıkarmak, "ilkeli" ve "esaslı" bir şekilde eleştirdiği Partizan'la ve akrabaları Aydınlık'la ortak yanlarını ortaya sermektir. Emeğin Sesi revizyonistleri birçok konuyu iç içe alıp yarım yamalak, öyle karman çorman edip bırakmışlar ki, bu yazımızda ancak en kaba çarpıtmaları ele alabildik.

AL BİRİNİ (EMEĞİN SESİ) VUR ÖTEKİNE (PARTİZAN)

Emegin Sesi sayı 43-44-45'te Partizan'a yönelen eleştirilerin yazarları oportünizmin belkemiksizliğini, "dün dündür, bugün bugündür" anlayışını bir dizi örnekleriyle sergilemektedirler. Emeğin Sesi'nin yazarları almışlar kalemi ellerine, geçmişler masanın başına, eski "Marksist" pozisyonlarından fersah fersah uzaklaştıklarını akıllarına bile getirmeden, bir zamanlar "revizyonist" dedikleri tezlere bile çekinmeden sarılmaktadırlar. Nedir Emeğin Sesi'nin fersah fersah uzaklaştığı eski "Marksist" pozisyonları ve yüzü kızarmadan, ardamarı çatlamış insanların fütursuzluğuyla sarıldığı revizyonist tezler?

Buna cevabı, Emeğin Sesi'nin Partizan'a yönelttiği "ilkeli" eleştirileri inceleme içerisinde verelim.

> "Birçok teşhir ettiğimiz taktikleriyle Partizan revizyonistleri yine ortalıkta görünmeye başladılar" diye eleştirilerine giriş yapıyor Emeğin Sesi revizyonistleri ve devam ediyorlar:
>
> "Onlar hakim sınıflardan devraldıkları, iç çelişkileri baştırabilmek için dış çelişkileri öne çıkarma taktiğini uygulamaya çalışarak, esas saldırılarını Halkın Kurtuluşu ve AEP'ne karşı yoğunlaştırmaktalar." (ES, S.43, s.6)

Emeğin Sesi revizyonistleri burada birden fazla sorun ortaya atmaktadırlar. Sorunun birinci yanı şudur: Bolşevik Partizan ve Partizan ayrışmasından önce iç çelişkilere yaklaşım konusunda iki eğilim vardı. Birinci eğilim, bugün biz Bolşeviklerin savunduğu iç çelişkileri kamuoyuna taşıma, Marksizm Leninizmin açık tartışma ilkelerini uygulama idi. İkinci eğilim ise iç çelişkilere yaklaşım konusunda sizden hiç mi hiç farkı olmayan, bugün Partizan'ın başına çöreklenmiş ikibuçuk küçük burjuvanın savunduğu, gıdasını Kruşçev modern revizyonistlerinin damgasını bastığı 57 deklarasyonlarından alan, iç çelişkileri içte tutma, dışa yansıtmama anlayışından alan eğilimdir. "Çok tahlilci" Emeğin Sesi revizyonistleri bu iki eğilimi "aynılaştırma" taktiği ile öcü gibi korktuğu Bolşevik Partizan'ın siyasetini gözlerden ırak tutmaya, hasıraltı etmeye çalışmaktadır.

Sorunun ikinci yanı: yukarıda da kısa olarak belirttiğimiz iç çelişkilere yaklaşım konusunda, Emeğin Sesi ve Partizan revizyonistlerinin özde aynılığı sorunudur. Burada uzun söze gerek yok, Emeğin Sesi ve Partizan ağızlarıyla kuş tutsalar dahi alınlarındaki (ve halen pratiklerine yansıyan) şu kara lekeyi temizleyemeyeceklerdir. Hem Emeğin Sesi revizyonistlerinin hem de Partizan revizyonistlerinin adeta bir parsayı kapışırcasına "Marksist-Leninist" olarak savundukları, Kruşçev'in revizyonist 57 deklarasyonunda, Marksist-Leninist hareket içerisindeki çelişkilerle ilgili aynen şu denmektedir:

> "Bu toplantıya katılan partiler; mevcut koşullarda liderler arası ikili toplantılar ve karşılıklı bilgi edinmelerinin yanısıra, ... gerek duyulduğunda, daha çok sayıda temsilcilerin katıldığı Komünist ve İşçi Partileri konferanslarının toplanmasının uygun olacağı sonucuna varmışlardır." (Aktaran BP Belgesel Yayınları, "TKP/ML içindeki iki çizgi mücadelesinin bazı belgeleri II", s.279; ayrıca "Dunya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri"; s.28, Bilim ve Sosyalizm Yayınları)

Görüldüğü gibi, ilke konularındaki ayrılıkların açık ve kamuoyu önünde tartışılması yerine esas olarak liderler arası ikili görüşmeler geçirilmektedir. Bu anlayışa gore, iç çelişkileri içte bastırırsın, bunun için birçok taktiklere gidebilirsin. AEP'ne, Halkın Kurtuluşu'na saldırırsın veya hiç başka taktik bulamamışsan (özeleştiri de ne demek oluyor?) Mao Zedung'un Marksist-Leninist tezlerine (çünkü Mao'nun bazı hatalarını bugün AEP ve çanak yalayıcıları Marksist-Leninist diye savunuyorlar) saldırırsın vs. Yok biz yanılıyorsak Emeğin Sesi revizyonistleri ortaya çıkışlarından şimdiye kadar iç çelişkileriyle ilgili hangi konuda açık mücadele yürüttüklerini ispatlamalıdırlar.

Al birini (Emeğin Sesi) vur ötekine (Partizan). Emeğin Sesi, Marksizm-Leninizmin "ilkeli" savunucuları sozde Stalin'i savunma pozisyonlarında Partizan'ı eleştiriyorlar(!):

> "Son zamanlarda yine gazete sayfalarını Devrimci Komunistlere ayırmaya ve seminerlere başlamışlardır. Ama onların bunu yaptıkları dönemde, kendi içlerinde esas olarak "Stalin sorunu", "Üçüncü Enternasyonal'in hataları", "Stalin'in Hitler faşizmine karşı taktiği" vb. (Bkz. Komünist sayı 10) tartışmaktadırlar." (ES, S.43, s.6)

Doğru, tüm modern revizyonistlerin yaptığı gibi Partizan da Stalin dolayısıyla Marksizm-Leninizme saldırmaktadır. Ama sorun, bu konu ile ilgili Emeğin Sesi revizyonistlerinin nasıl yaklaştığını eleştirmek olduğu için Partizan'ın bu konu ile ilgili tutumunu konu dışı bırakıyoruz.

Emeğin Sesi revizyonistleri, Stalin'i dolayısıyla Marksizm-Leninizmi savunuyorlar mı? Kuskusuz hayır. Her konuda olduğu gibi Stalin sorununda da Emeğin Sesi Marksizm'den fersah fersah uzaktır. İşte Emeğin Sesi ve Halkın Kurtuluşu revizyonistlerinin Stalin'e karşı laftaki tutumu:

> "Bu kararla geçici Merkez Komitesi, bütün orgütu Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in olumsüz fikirlerinin, Marksizm-Leninizmin ışığında .... daima Marksizm-Leninizm yolunda,
>
> Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in olumsuz oğretilerinin.." (Kongre belgeleri, s.71- 2)

Görüldüğü gibi Stalin'e Marks, Engels, Lenin'ın yanında yer verilmekte. Ne derece ciddi Emeğin Sesi revizyonistleri acaba? Gerçekten de onlar Stalin'i savunuyorlar mı?

Emeğin Sesi revizyonistlerinin "Marksist-Leninist" olarak değerlendirdikleri 57 deklarasyonlarında SBKP 20. Parti Kongresi şöyle değerlendiriliyor.

> "SBKP XX. Kongresinde alınan tarihsel kararlar, yalnızca SBKP ve Sovyetler Birliği'nde komünizmin kurulması için olağanüstü bir önem taşımakla kalmamış, aynı zamanda dunyâ komünist hareketinde yeni bir çığır açmış, hareketin Marksist-Leninist çizgide ileriye doğru gelişmesini kolaylaştırmıştır." (Aktaran BP Belgesel Yayınları 2, s.276; ayrıca Dünya Komünist Hareketinin Ortak Belgeleri, s.28, BSY)

SBKP 20. Parti Kongresinde ise Stalin'e açıkça saldırılmaktadır.

> "Stalin, yönetimde ve yaptığı işte hiç dostluk tanımazdı. Yalnızca kendine direnenlere karşı değil, despotik ve keyfi görüşlerine karşı çıktığı zehabına kapıldığı kişilere

karşı da şiddet uygulardı.

"Stalin, kişileri ikna etme diye bir sorun tanımazdı...Bu kendini özellikle 17. Parti Kongresinden sonra gösterdi. Bu dönemde, komünizm davasına bağlı birçok ünlü parti yöneticisi ve basit parti üyeleri Stalin'in despotizminin kurbanı oldular." (age, s.258; SBKP XX. Parti Kongresi ve Sonuçları, Suhrkamp Verlag, s.491)

"Bu dönemde, bütün hukuk kurallarının tersine, suçlanan kişiler fiziki baskı, işkence altında verdikleri ifadeler le mahkum edildiler." (age, s.492; BPBY 2, s.258)

"Stalin Lenin'in tersine, şiddete, sosyalist üretim ilişkilerinin kurulduğu, sömüren sınıfların ortadan kaldırıldığı bir ortamda başvurdu."

"Onun birçok somut durumda hoşgörüsüz ve gayet sert davrandığı, ve iktidarını kötüye kullandığı açıktır." (age, s.495; BPBY 2, s.258)

"Stalin savaş çıktığında paniğe kapıldı. Morali bozuldu." (age, s.497)

" Stalin çok çabuk kızan, ve hastalık derecesinde güvensiz olan bir insandı. Biz bunu onunla ortak çalışmamızdan biliriz. Mesela o durup dururken 'Söyle bakalım, neden gözlerini kırpıştırıp duruyorsun, neden bugün gözlerimin içine bakmıyorsun' derdi. Hastalık derecesinde güvensizlik, onda herkese karşı, yıllardan beri tanıdığı parti fonksiyonerlerine karşı da güvensizliğe itiyordu. Herşeyde, her keste 'düşmanlar', 'casuslar' görüyordu. Sınırsız iktidarını despotça kullanıyor, herkesi manevi ve maddi olarak ezebiliyordu. Böylece, kişinin düşündüğünü açıkça ifade edemediği bir ortam doğuyordu.

Stalin, birşey şöyle olacaktır diye buyurdu muydu, o şey öyle olurdu." (age, s.512; BPBY 2, s.259)

Vs. denmektedir.

57-60 Moskova toplantılarına katılan ve deklarasyonların altına imza atan AEP'in aynı deklarasyonlar hakkındaki tutumu şudur.

"Devrimci Marksist-Leninist güçlerin bir zaferidir. Komünist ve İşçi Partilerinin Emperyalizm ve Revizyonizme karşı mucadelelerinin ortak programıdır." (Aktaran BPBY 2,s. 225; AEP Tarihi, s.464, Almanca)

"AEP birliği korumak için fazla önemli olmayan konularda bazı tavizler verdi; ama Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri konusunda kesinlikle hiçbir tavız vermedi." (age, s. 226) (abç)

Aynı deklarasyonlar hakkında Çin KP'nin tavrı ise şöyledir:

" 1957 ve 1960 Moskova toplantılarında, 1957 ve 1960 bildirileri tam bir görüş birliğine varma ilkesine uygun olarak kabul edilmiştir. Bu iki belge ... Komünist ve İşçi partilerinin ortak çizgisini ortaya koymaktadır. Bu iki bildiri uluslararası komunist hareketin ortak programıdır." (BPBY 2, s.224; "Uluslararası Komunist Hareketin Genel Çizgisi Hakkında Öneri", Aydınlık Yayınları, s.12)

O donemde SBKP yönetimi sözü geçen belgeler üzerine su değerlendirmeleri yapıyordu:

"Marksist-Leninist partiler ortaklaşa 1957 ve 1960 Moskova toplantılarının belgeleri gibi program belgeleri hazırladılar. Bu belgelere duydukları bağlılığı daima vurguluyorlar.

.....

Moskova toplantılarının belgelerine sıkı sıkıya bağlı kalındığı sürece, var olan ayrılıkları şiddetlendirecek hiç bir önemli neden yoktur, çunkü bütün ayrılıklara doğru bir çözüm yolu bulunabilir." (Aktaran BPBY 2, s.226; age, s. 63/64/65) (abç)

Şimdi Stalin 'savunuculuğu'nu Partizan'a bırakmak istemeyen Emeğin Sesi revizyonistlerinin, bu konuda Partizan'la hangi ayrılıkları var acaba? Bugün Stalin 'savunuculuğu'nu kimseye bırakmak istemeyen Emeğin Sesi revizyonistleri, Çin devriminin öğretileri ve tecrübelerine saldırırken, esasında Stalin ve Komintern'in bu konudaki Marksist-Leninist görüşlerine azgınca saldırıyorlar. Onlar AEP'in izinde, Komintern tarafından 1921'de kurulan ve yönlendirilen Çin KP'nin hiçbir zaman Marksist-Leninist olmadığını ve Çin devrimine önderlik eden, Stalin'in ölümünden sonra SBKP'yi ele geçiren Kruşçev modern revizyonistlerine karşı mücadelede (belli hatalarına rağmen) önderlik eden büyük Marksist-Leninist Mao Zedung'un anti-Marksist-Leninist bir köylü devrimcisi olduğunu iddia etmekte, utanmazca gerçekleri tersyüz etmeye çabalamaktadırlar.

Emeğin Sesi revizyonistleri bu tavırlarıyla Marksızm-Leninizmin eleştiri-özeleştiri silahını bayağılaştırmakta, geçmişte savunduğu görüşlerinin özeleştirisini yapmadan 180 derecelik ani bir donüşle bugün tam zıttını savunmaktadırlar.

Birkaç alıntıyla AEP'nin ve onun izinde giden Emeğin Sesi revizyonistlerinin geçmişte ve bugün Çin KP'ne ve Mao Zedung'a nasıl yaklaştıklarını görelim.

" Mao Zedung - diyordu Enver Hoca yoldaş - Çin Komünist Partisinin sevilen önderi ve öğretmeni, Marksizm-Leninizmi yaratıcı bir tarzda geliştirip zenginleştirmekle Marksizmin-Leninizmin mükemmel bir teorisyeni olarak, büyük devrim stratejisyeni ve emperyalizme ve revizyonizme karşı, devrim, sosyalizm ve komünizmin zaferi uğruna eğilmez bir savaşçı olarak bugün dünyada parlak bir simadır. Daha toplumsal siyasi faaliyetinin başlangıcından itibaren ve tüm yaşamı boyunca bir devrimci olarak Mao Zedung yoldaş Marks, Engels, Lenin ve Stalin'in düşüncelerini kendisine rehber edinmiş, bunları savunup geliştirmiş ve böylelikle Marksizmin-Leninizmin hazinesine parlak bir katkıda bulunmuştur." (26 Aralık 1973, Hüsnü Kapo yoldaşın konuşması, Bugünkü Arnavutluk 6/73, Almancadan çeviri)

Devamla:

"Kardeş Çin halkının Komünist Partisi önderliğinde devrim, sosyalist inşa ve uluslararası arenada elde ettiği parlak zaferler - demişti Enver Hoca yoldaş - büyük ve denenmiş önder Mao Zedung yoldaşın doğru Marksist-Leninist çizgisinin canlı bir simgesidir." ("Mao Zedung'un Parlak Eseri Ölümsüzdür", Zeri i Popullit, 10 Eylül 1976)

Devamla:

"Çin Komünist Partisini daha kuvvetli savunmalısınız. Çünkü esas saldırı onlara yapılmaktadır ve esas toplar onları hedef almaktadır... Çünkü onlar isabetli olarak, kendileri için en büyük tehlike kaynağının Çin KP olduğunu düşünüyorlar.... Çin tarafını tuttuğumuz için bizi 'dogmatiklik'le suçlayacaklar." (Enver Hoca, "Sovyet Revizyonizmine Karşı Mücadele", Günce Yayınları, s.151)

Devamla:

" Şanlı Çin KP ve Başkan Mao Zedung'un sekizyüz milyonluk Halk Çinini çıkardığı zirveyi gördüğümüzde yüreklerimiz daha fazla atmakta ve kardeş Çin halkının gelecekte de daha büyük zaferler kazanmasını yürekten arzulamaktayız." (30 Eylül 1976, E.Hoca, Hacı Leşi ve Mehmet Şehu yoldaşların Çin HC'ne 27. kuruluş yıldönümü vesilesiyle Hua Guo Feng'e gönderdikleri telgraf)

Lenin'in 100. doğum yıldönümü dolayısıyla düzenlenen toplantıda yapılan konuşmada (Tiran 1970) Çin KP şöyle övülmekte:

"Gerçek uluslararası komünist hareket, Marksizm-Leninizmin teorisine sadık kalan işçi sınıfı partilerinden ÇKP, AEP ve öteki devrimci partilerden ve revizyonizme karşı mücadele içinde kurulan yeni Marksist-Leninist partilerden oluşmaktadır." ("Mücadele ve Zafer Bayrağı Leninizm" broşürü, s.22)

Büyük Proleter Kültür Devrimi ise şöyle değerlendirilir:

"Bizzat Başkan Mao Zedung tarafından yönlendirilen ve yol gösterilen Büyük Proleter Kultür Devrimi'nin zaferi, büyük Çin halkını daha da çelikleştirdi, Çin'de proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizm davasını daha da sağlamlaştırdı.

Onun zaferi, emperyalistlerin ve Sovyet gericiliğinin Çin'e karşı besledikleri emellere ve planlarına, Çin'de kapitalizmin geri getirilmesi umitlerine ezici bir darbe indirdi. Büyük Proleter Kültür Devrimi, bütün dünya işçi sınıfına ve halklarına kapitalizmi ve revizyonizmi alaşağı etme mücadelelerinde zengin bir deney kazandırdı." ("Sosyal emperyalizm üzerine" Zeri i Popullit, s.132, Gunce Yayınları)

Çin KP'ni şimdiki yaklaşıma gelince:

"Ama şunu da belirtmeliyiz ki Çinli önderlerle olan buluşmalarımız dostça geçmesine karşın bu buluşmalarda Çin,Mao Zedung ve ÇKP bazı yönlerden bizim için bir bilmece olarak kaldılar." (Enver Hoca, "Emperyalizm ve Devrim", s. 276, Yıldız Yayınevi)

"Çinli önderler kimi zaman kararlı, kimi zaman kararsız

görünüyorlardı, ara sıra doğru bir tutum içine giriyorlardı ama özellikle, oportünist tavırları göze çarpıyordu. Mao'nun hayatta olduğu tüm dönem boyunca Çin siyaseti; içinde bulunulan durum ve koşullara göre değişiyordu;Marksist-Leninist omurilliği yoktu." (age, s.276-277)

"Olayların akışı gösterdi ki Büyük Proleter Kültür Devrimi ne bir devrimdi, ne büyüktü, ne de kültüreldi ve özellikle zerre kadar proleter değildi. İktidarı ele geçirmiş olan bir avuç gericiyi tasfiye etmek amacıyla yapılan tüm Çin çapında bir saray darbesiydi." (age, s.281)

"'Mao Zedung düşüncesi' revizyonizmin, daha II. Dünya Savaşından önce, özellikle de 1935'ten sonra Mao Zedung'un parti yönetimine gelmesiyle şekillenmeye başlamış bir türüdür. O dönemde Mao Zedung ve taraftarları 'dogmatizme', 'hazır şemalar'a, 'yabancı kalıplara' vb. karşı mücadele sloganı altında 'teorik' bir kampanya başlattılar ve Mao Zedung, ulusal Marksizmin geliştirilmesi sorununu ortaya attı ve böylece Marksizm-Leninizmin evrensel niteliğini inkar etti." (age, s.283) Vs. diyor.

Bir de Halkın Kurtuluşu revizyonistlerinin geçmişte dedikl erine bakalım:

"Mao Zedung sosyalizmin tarihi döneminin derin bir tahlilini yaptı, devrimin proletarya diktatörlüğü teorisini derinleştirdi ve zenginleştirdi. Mao Zedung'un hayali aynı zamanda Modern Revizyonizme karşı mücadelenin taribidir. Mao Zedung'un düşünceleri bütün ülkelerin işçilerinin ve ezilen halkların her zaman yolunu aydınlatmaktadır. Mao Zedung uluslararası proletaryanın en büyük beş öğretmenin den biridir." (Halkın Kurtuluşu S.22, 13 Eylül 1976)(abç)

Devamla:

"Modern revizyonistler dün en azgın bir biçimde Stalin'e, 'Stalinizm'e saldırıyorlardı. Bugün ise gene en azgın bir biçimde Mao Zedung'a ve 'Maoizm'e saldırmaktadırlar. Onlar bu saldırılarını Marksizm kisvesi altında saklamaya çalışmakta, fakat aşağılık yalanlarla en seviyesiz iftiralarla sürdürmektedirler." (aynı yerde, s.8)

Bir alıntı daha:

"Mao Zedung yoldaş bizim de yolumuzu aydınlatıyor. Bu yoldan saparsak bize lanet olsun (iyi lanet olsun —YN). Yaşasın Marksizm-Leninizm ve Mao Zedung'un fikirleri." (HK, S.23, s.2)

Bir de Emeğin Sesi revizyonistlerinin bugün Çin KP ve Mao Zedung hakkında nasıl saçmaladıklarına bakalım:

'Mao Zedung düşüncesi (Siz Mao Zedung anlayın —YN) revizyonist kuçuk burjuva bir teori ve pratiktir."

"Mao ve ÇKP, dış görünüşte kullandıkları Marksist-Leninist terim ve formülasyonlara karşın, esas olarak Marksizm Leninizmi savunmamışlardır." (Kongre belgeleri, s.70)

"Tersine, ideolojik-siyasi hattımız, ona karşı mücadelede kuvvetli bir silahtır." (age, s.71)

"Mao Zedung düşüncesi (Kastedilen Mao Zedung'dur —YN) anti-Marksisttir."

"Mao Zedung düşüncesi (Kastedilen Mao'dur —YN), Marksizm Leninizmden odünç alınmış fikirler ve formülasyonlarla; her türden kuçük-burjuva oportünist, pragmacı (yararcı) revizyonist, idealist düşünce ve tezlerin eklektik bir karmaşasıdır." (age, s.70)

Yukarıda aktardığımız alıntılardan da görüleceği gibi,hiç bir Marksist-Leninistin temel bir konuda böyle 180 derecelik bir dönüş yapacağı beklenemez. Tabii ilk etapta insana böyle gelir. Fakat dönüp tarihe baktığımızda, böylesi olaylara defalarca rastlanmaktadır. Sınıf mücadelesinde, sınıflar varoldukları sürece böylesi olaylar kaçınılmazdır. Görev bu tür olaylardan ders çıkarmak, Marksizm-Leninizme sımsıkı sarılmak,bu tür akımlara karşı içte ve dışta acımasızca mücadele etmek, ta ki yok edilinceye kadar. Görüşümüzce Lenin ve Stalin'in kişileri değerlendirirken takındıkları tavır herkese örnek olmalıdır. Örnek olarak Lenin'in Rosa Lüksemburg değerlendirmesini verebiliriz. Lenin için Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht "3. Enternasyonalin en iyi temsilcileri"dir. (Lenin , 3. Enternasyonal Konuşmaları, Koral Yayınları, s.11)

Ama "Rosa Lüksemburg, Polonya'nın bağımsızlığı konusunda yanıldı. 1903'te Menşevizmin değerlendirmesinde yanıldı. 1914'de Plehanov, Vandervelde ve Kautsky'nın yanında Bolşeviklerle Menşeviklerin birleşmesini savunduğunda yanıldı. 1918'de hapisteyken yazdığı yazılarda yanıldı (1918 sonu 1919 başında hapisten çıktıktan sonra bu hatalarını önemli ölçüde duzeltti). Ama bütün bu hatalarına rağmen o bir kartaldı ve kartal olarak kalacaktır. Yalnızca onun anısı değil; biyografisi ve tüm eserleri (Bunların çıkarılmasının geciktirilmesi Alman Komunistleri için, ancak verdikleri buyük kayıpların affettirdiği bir hatadır) bütün dunyada birçok kuşak komünistin yetişmesi için büyük yarar sağlayacaktır. 'Alman sosyal-demokrasisi kokuşmuş bir leştir'. Rosa Lüksemburg bu sözleriyle dünya işçi sınıfı tarihinde yerini alacaktır." (Lenin, TE, c.33, s.195)(Bir Gazetecinin Notları, 1922 sonu)

İşte Lenin'in tavrı budur. Lenin, Rosa Lüksemburg'un bütün hatalarını zamanında en ağır bir şekilde eleştiren kişidir. Ama Lenin, genel değerlendirme yaptığında Rosa Lüksemburg 'u bir komunist, "Komünist Enternasyonal'in en iyi temsilcilerinden biri" olarak değerlendirir.

İkincisi SBKP/B Tarihinde Plehanov'a nasıl yaklaşıldığı sorunudur. Bilindiği gibi Plehanov RSDİP'de suren mücadelede genel olarak Bolşeviklere karşı, Menşeviklerin safında yer tutmuştur. Ekim Devriminden sonra yaşadığı kısa sürede Bolşeviklere karşı karalama kampanyasına girmiştir, vb. Bütün bunlara rağmen SBKP/B Tarihinde Plehanov'un Rusya'da Marksizmin yayılması konusundaki tarihi katkıları hiçbir şekilde küçültülmeden ortaya konmakta; onun kazanımlarından övgüyle bahsedilmektedir. Onun kazanımları ortaya konarken, daha sonra sistemleştirdiği hataların kokleri de ortaya konmaktadır. (Bkz. SBKP/B Tarihi, s.33, Aydınlık Yayınları)

İşte Bolşeviklerin örnek alınması gereken tavırları böyledir. Onlar kişilerin hatalarını ve kazanımlarını beraber ortaya koyarak genel bir değerlendirme yapmaktadırlar. Ama AEP ve kuyrukçusu Emeğin Sesi revizyonistleri ise Mao ve Çin KP'ne yaklaşırken, tam tersini yapmakta, bazı hataları alt alta dizip doğrularını ise reddederek inkarcı bir sonuca varmaktadırlar. Partizan oportünistleri ise sadece kazanımlarını öne çıkarmakta, hatalarını ise her türlu yola başvurarak Marksizm-Leninizme 'katkı' olarak göstermeye çabalamaktadırlar. Açıktır ki bu iki tavrın da Marksizm-Leninizm ile kesinlikle ilgisi yoktur.

İşte böylesi durumlarda, bir parti ya da kişi eski savunduğu birşeyin yanlışlığını görüp ve anlayınca ne yapmalıdır? Leninizmin ilkelerinden biri olan eleştiri-özeleştiri silahına sarılmalıdır. Lenin bu konuda şunu der:

"Siyasal bir partinin yanılgılarına karşı tutumu, bir partinin ciddiyetinin ve sınıfına ve emekçi kitlelere karşı sorumluluklarını GERÇEKTEN yerine getirişinin en önemli ve en güvenilir ölçütlerinden biridir. BİR YANILGIYI AÇIKÇA KABUL ETME; NEDENLERİNİ ORTAYA KOYMA; ONU YARATAN KOŞULLARI TİTİZLİKLE ÇÖZÜMLEME; YANILGIYI ORTADAN KALDIRMA YOLLARINI DİKKATLE ARAŞTIRMA — bu ciddi bir partinin özelliğidir. Bu sorumlulukların yerine getirilmesi, sınıfın ve sonra da kitlenin eğitimi ve yetiştirilmesidir." (Leninizm nedir?, s.108)

İşte ne AEP'si ne de onun tek tek önderleri Leninizmin eleştiri-özeleştiri ilkesini uygulamamakta, tersine onu hasıraltı etmektedirler. Bugün AEP'nin izinde giden Emeğin Sesi revizyonistleri vs. de eskiden Mao Zedung ve Çin KP hakkındaki saçmalıklarının özeleştirisini yapmadan, (ya da daha doğrusu özeleştiri adına rezilce bir kıvırtma yaparak) 180 derecelik bir dönüş yapmışlardır. Bu zaten oportünizmin karakteridir.

Utanmazca Stalin 'savunucusu' pozlarına bürünen AEP ve onun kuyrukçusu Emeğin Sesi revizyonistlerinin Çin devrimi, ÇKP ve Mao Zedung konusundaki saçmalıklarını çürütmek için Stalin ve Komintern'den birkaç alıntı yapalım.

"Çin Komünist Partisi(abç) sağcı Guomindangcıların gerici ve hain siyaseti konusunda sessiz kalmamalı, sağcıların maskesini düşürmek için kitleleri Guomindang ve Çin Komunist Partisi etrafında seferber etmelidir." (Stalın, Milli Demokratik Devrim, s.45, 31 Mart 1927, Aydınlık Yay.)

"Muhalefet, Komünist Partisinin Guomındang'a katılmasını yararsız birşey olarak görüyor." (age, s.50)

"Eğer Guomindang emperyalist bir küçük burjuva partisi olsaydı o zaman elbette Çin komünistleri onunla bir blok kurmazlar, tam tersine onu mahkum ederlerdi. Ama Guomindang emperyalistlere ve onların Çin'deki ajanlarına karşı devrimci bir savaş veren anti-emperyalist bir partidir." (age, s.66)

"Muhalefet tarafından işlenen buyük yanlışlıklardan sonra, Çin Komünist Partisinin, eğer muhalefet tarafından örgütlenen anti-Leninist siyasayı, seruven siyasasını benimsemiş bulunsaydı, kesinlikle bir çıkmaza girmiş olacağını

tanıtlamaya pek gerek yok. Eğer Çin Komünist Partisi,kısa zamanda iki bin üyeli küçük bir grup olmaktan çıkıp 60 000 üyeli bir yığın partisi durumuna gelmişse; eğer Çin Komünist Partisi, bu dönem içinde, üç milyon dolaylarında proleteri sendikalar içinde örgütlemeyi başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, milyonlarca köylüyü uyuşukluklarından kurtarmayı ve onlarca milyon köylüyü devrimci köylü birlikleri içine çekmeyi başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, bu donem içinde, ulusal ordunun birçok alay ve tümenlerini kendine kazanmayı başarmışsa; eğer Çin Komünist Partisi, bu dönem içinde, proletarya hegemonyası düşüncesini, bir istek olmaktan çıkarıp bir gerçek durumuna dönüştürmeyi başarmışsa, eğer Çin Komünist Partisi, kısa süre içinde, butun bu başarıları gerçekleştirmeyi başarmışsa,bu durum, başka şeyler arasında, onun, Lenin tarafından çizilmiş yolu, Komünist Enternasyonal tarafından gösterilmiş yolu izlemiş bulunmasıyla da açıklanabilir.(abç)

Muhalefetin siyasası ile, muhalefetin yanılgıları ile, muhalefetin sömürgesel devrim sorunlarındaki anti-Leninist yönelimi ile, Çin devriminin bu başarılarının ya hiç bulunmayacağını, ya da en aza indirgenmiş bulunacağını söylemek gereksiz.

Bundan sadece aşırı-sol dönekler ile serüvenciler kuşku duyabilirler." (J. Stalin, "Ulusal Sorun ve Sömürgeler Sorunu", s.191-192, Sol Yayınları) (abç)

1935'de yapılan Komintern 7. Kongresinde Komünist Enternasyonal Yürütme Kurulu (KEYK)'nun raporunu sunan W. Pieck şunları söylüyordu:

"Çin sovyetlerinin başarıları Lenin ve Stalin'in sömürge sorunu uzerine öğretileri temelinde yukselen Komintern çizgisinin doğruluğunun mukemmel bir ıspatıdır. (abç)...

Dünya tarihinde ilk defa Çın'de milli devrımcı bır kurtuluş hareketı, işçilerin koylülerın devrımcı diktatörlüğü hedefine yoneliyor. Dünya tarıhinde ilk defa olarak ya rı-somurge bır ülkenin anti-emperyalist toprak devrimi Sovyet kurma mucadelesi seklıne bürünüyor." (Aktaran BPBY 2, s.79; 7. Kongre Belgeleri, c.1, s.64, Almanca)

Mao Zedung sorunu öyle küçük bir sorun değildir. Mao Zedung, Çın KP ve Çin Devrımi değerlendirmeleri Dunya Komünist Hareketını birleştiren temel ilkesel konulardan biridir. Marksizm-Leninizm, devrim, sosyalizm ve komünizmle ilgilenen herkes bilir ki Kruşçev modern revizyonistleri ve yandaşlarına karşı Marksizm-Leninizmi, sosyalizmı ve proletarya diktatörlüğünü savunma mücadelesı (tam olmasa da) başta Mao Zedung , Enver Hoca ve Çin KP, Arnavutluk Emek Partisi tarafından yürütülmüş ve bunların etrafında bır birlık oluşturulmuştu. Mao Zedung'un olumunden kısa bir sure sonra inkarcı Enver Hoca ve AEP yöneticilerının ispatsız bir şekilde Çin devrimine Buyük Proleter Kultür Devrımine, Çin KP'ne, Mao Zedung'un ML eserlerine ve Çin devrımının kazanımlarına revizyonistçe saldırması sonucu bu birlik bozuldu ve Dünya Komünist Hareketin de yeni bir parçalanma gündeme geldi.

Bu bölünmede AEP onderlığındeki güçler Mao Zedung ve ÇKP' nin hiçbir zaman Marksizm-Leninizmın yolunu tutmadıklarını ve ve revizyonist olduğunu savundular. İkinci bır akım ise AEP' nin bu tavrına karşı, aynı AEP gibi inkarcı bir şekılde AEP' yi revizyonist ve Arnavutluk SHC'ni de sosyalızme ıhanet etmiş karşı-devrimin kalesi olarak nitelendirdiler. Bu revizyonist akım Mao Zedung ve ÇKP'nin hatasız olduğunu savundu.

Üçüncü bir akım ise Mao Zedung'u ve ÇKP'yi 1956'lardan sonra revizyonist olarak değerlendirdi.

Marksist-Leninist akım ise tüm bu inkarcılara karşı, Mao Zedung'un ve ÇKP'nın ilkelere ilişkin hatalarını tespit edip bu hataların özeleştıriyle aşılmadığını, Mao Zedung'un hata ve sapmalarına rağmen büyük Marksist-Leninist olduğunu, AEP' nin ise bugun revizyonizmin yolunda hızla ilerlediğini, Arnavutluk SHC'nin de sosyalizm yolunda değil revizyonizm yolunda hızla ilerlediğini bilimsel olarak tespit ederek kendi geçmişlerini özeleştıriyle aşmaya çalışan Marksist-Leninist partiler ve gruplardır.

Durum bu iken hala bu akımlar birbirleriyle tam olarak hesaplaşmış değillerdir. Yalnız herkes kendi safını tuttu, bu tutma donemınde belli mucadeleler oldu. AEP ve çevresi, Mao Zedung düşüncecileri, vs.ler eğer kendi görüşlerinin doğruluklarına inanıyorlarsa, sessizliklerini bozup Bolşeviklerin ÇKP ve Mao konusundakı görüşlerine tavır takınmalıdırlar.

Bugün kim kendine Marksist-Leninistim diyorsa, onun gorevi Marksizm-Leninizmi savunmak ve her turden revizyonızm, oportünizm, troçkizmle kesin olarak hesaplaşmaktır.

Bugün "Stalin'i savunuyorum, o yolumuzu aydınlatıyor, o Marksizm-Leninizmin bir klasiğidir" diyen AEP ve kuyrukçuları eğer gerçekten de söylediklerine sadık kalmak istiyorlarsa, Stalin ve Komintern'in Çin Devrimi, ÇKP ve Mao Zedung hakkındaki değerlendirmelerini savunmak mecburiyetindedirler. Ama gerçekte ise ÇKP ve Mao Zedung'un hiçbir zaman Marksist-Leninist olmadığını vs. savunmaktadırlar. O zaman bu baylar Stalin ve Komintern'i Çin devrimi ve Mao Zedung konusunda açıkça eleştırmelidirler, eğer dediklerine kendileri inanıyorlarsa. Stalin'i savunmak ona övgüler düzmekle, onu şakşaklamakla değil, onun eserlerini kavrayarak ona gelen her türlü saldırıyı bertaraf etmekle olur.

Bütün bunları toparlarsak, AEP ve çevresi bu konularda özellikle Stalin ve KEYK değerlendirmelerinin ve geçmişlerinin nasıl olduğunu, eleştiri-özeleştirilerini açık dünya kamuoyuna tarihsel belgelere dayalı olarak sermek mecburiyetindedirler, sermezlerse adi ve sahtekardırlar.

Aynı zamanda ulusal ve uluslararası alanda bu konularda canlı polemik yürütülmeli ki, sempatizanlar da kendi teşkilatlarının hangi pozisyonda durduklarını tanıyabilsin.

Bir de Emeğin Sesi revizyonistleri 'Cuntayı değerlendirmesinde' Partizan'ı "üç dünyacı" olarak eleştirmektedir. Doğru, doğru ama bu konuda da her iki revizyonistlerin de aynı olan ozlerini açığa çıkarmak gereklidir.

Bu konuda da Partizan'la Emeğin Sesi revizyonistlerinin 'ayrılıklarına' bakalım.

Partizan CHP'yi faşist bir parti, Batı Avrupa emperyalistlerinin bir uşağı, özellikle Batı Alman emperyalistlerinin temsilcisi olarak değerlendirmektedir.

Bu konuda Partizan'ın 'samımiyetine' ancak Emeğin Sesi gibi revizyonıstler inanabilir. Nasıl olsa birbirlerinin ayıbını birbirine karşı söylemek yok, kıyıdan köşeden biraz dokunma, iki keskin laf oldu bitti. Aslında hem Emeğin Sesi revizyonistleri için Batı emperyalizmi kavramı pürüzlü bir kavramdır. Sorun gunlük siyasi sorunlarda genel doğruları geveleмek değil, bataklığı bulup yok etmektir.

Önce tum oportunist ve revizyonistlerin ideolojik gıdasını aldığı, SBKP XX. Parti Kongresinde, 57-60 deklarasyonlarında, Batı Avrupa emperyalizmi ile ilgili söylenenlere bakalım:

"Avrupa'da ortak güvenlik sistemi yaratma, silahsızlanma, Atom silahlarının yasaklanması, Almanya sorunu gibi sorunların çözümü için yeni yollar arama" (Aktaran BPBY 2, s. 246; 20. PK Raporu, s.19, Almanca)

"Fransa ve Büyuk Brıtanya ile ilişkilerimizi daha da iyileştirme amacını güdüyoruz. Avrupa'da bulunan ülkelerimizin bir dızı ortak çıkarı vardır. Herşeyden önce ülkelerimiz yeni bir dunya savaşının çıkmasını istememektedir.... Görüşümüze gore, Avrupa'daki büyük güçler olan Sovyetler Birliği, Fransa ve Büyuk Britanya, barış denen mutluluğu kutsal birşey olarak korumak ve yeni bir savaşı engellemek için herşeyi yapmalıdır." (Rapor, s.22)

"Barış güçleri, dünya arenasında, bloklarda yer almamayı prensip haline getiren, Avrupa-Asya'nın barışsever devletleri grubunun ortaya çıkması ile önemli ölçüde güçlendi... Boylece dunya arenasında geniş bır barış bölgesi doğdu. Bu bolge Asya ve Avrupa'nın hem sosyalist hem de sosyalist olmayan barışsever devletlerini kapsamaktadır." (Rapor, s.21-22)

Görulduğu gıbı bu belgede, ABD emperyalistleri barıştan yana bir güç olarak gorulmemekte, Batı Avrupa emperyalistleriyle ilişkiler gelıştirmeye çalışılmakta, onlara barışı koruma çağrısı yapılmakta ve emperyalist nitelikleri gözardı edilmektedir. Bizim, Emeğin Sesi olsun, Partizan olsun, TKP olsun, bilumum oportunist ve revizyonistlerimizin "Marksist-Leninist" olarak değerlendirdikleri 57-60 deklarasyonlarında , SBKP XX. Parti Kongresinde kabul edilen Kruşçev'in bu konuyla ılgili anlayışı olduğu gıbı kabul edilmiştir.

"Birleşık Amerika'daki saldırgan çevrelerin bu polıtikası kapitalist dünyanın bütün gerici güçlerini kendi safların da toplamayı amaçlamaktadır. Böyle davranmakla onlar, dünya gericiliğinin merkezi ve halkların can düşmanı durumuna gelmektedirler."
(Aktaran BPBY 2, s.268; UKH'in Ortak Belgeleri, s.14)

Görüldüğü gibi deklarasyonda ABD emperyalizmi "dünya gericiliğinin merkezi ve halkların can düşmanı" tespitleri yapılmaktadır. ABD emperyalizmine, sadece ABD emperyalizmine karşı değil emperyalizme karşı, mücadele önerilmektedir. Bunlar

doğru tespitlerdir. Daha sonra 'ABD emperyalizmi halkların can düşmanıdır" şeklindeki görüşün, baş düşman anlayışına doğru gelişmesi, 1957'de yapılan tespitlerin doğru olmadığı anlamına gelmez.

Deklarasyondaki anlayışın esas yanlışı; ABD ve diğer emperyalist ülkelerde, emperyalist burjuvaziyi savaş isteyenler - savaşa karşı olanlar şeklinde ayırmasıdır. Bu ayrımın hiçbir haklı yanı yoktur. Deklarasyon ABD emperyalizminin ve diğer emperyalist büyük güçlerin izlediği savaş siyasetini, emperyalizmin tümünün değil; 'belli saldırgan çevrelerin siyaseti' olarak görmektedir. Deklarasyon bu konuda ABD başkanını "sağduyu sahibi olmayan bazı çevrelere" karşı koruyan XX. Parti Kongresi ile aynı anlayışta birleşmektedir.

XX. Parti Kongresinin "sağduyu sahibi olmayan çevreleri" ile deklarasyonun "savaş delisi emperyalist manyaklar" (BPBY 2, s.268; UKH'in Ortak Belgeleri, s.16) aynı paralelde anlayışlardır.

"Savaş sonrası yılları içerisinde Birleşik Amerika, İngiltere, Fransa ve öteki emperyalist ülkeler ve onların kuklaları Hint Çininde, Mısır'da, Endonezya'da, Umman'da, Malaya'da, Kenya'da, Guatemala'da, Kore'de, Cezayir'de ve Yemen'de savaşlar tezgahlamışlar ya da halen savaşlar sürdürmektedirler." (age, s.14)

Burada sözü geçen ülkelerde, ezilen halklar, ulusal kurtuluş mücadelesi yürütmekte; emperyalizme karşı savaşmakta.Bunların bir bölümu hatta (Hint Çini ve Kore'de olduğu gibi) komünistlerin önderliğinde idi. Görüldüğü gibi her iki toplantının da belgelerinde emperyalist güç olarak ABD gorulmekte, Batı Avrupa emperyalistlerine dil ucuyla yaklaşılarak, emperyalist nitelikleri gözardı edilmektedir.

Peki 'bu Marksist belgelerin' günümüzdeki savunucuları,B. Avrupa emperyalistleri konusunda ne düşünmektedirler!!?

"Bu ülkelerin hükümetleri, Avrupa'da ekonomik ve askeri alanlarda Leadership (önderliği) yükümlenen Amerika Birleşik Devletlerinden çok korkuyorlar. Bu nedenle Avrupa'nın sanayileşmiş kapitalist ülkeleri, durmadan ve artarak gelen Amerikan sermayesinin istilasını zorlaştırmak için çaba harcıyorlar." ("Emperyalizm ve Devrim", s.73, E.Hoca)

"Avrupa sermayelerinin Birleşik Devletlere yatırımları esasen kıymetli evrak, hisse senetleri, tahviller, mevduatlar, vb. biçimindedir. Oysa Avrupa'daki Amerikan yatırımları, Avrupa ekonomisinin önemli kollarında egemen konum sağlamıştır." (age, s.73)

"Arnavutluk Emek Partisi, Amerikan emperyalizminin ve Rus sosyal emperyalizminin dünyayı, yeni bir dunya savaşına sürüklediklerine ve böyle bir savaşın patlama tehlikesinin hayali değil, gerçek bir tehlike olduğuna birçok kez dikkatleri çekmişti. Bu tehlike, tüm dünyadaki halklar,geniş emekçi kitleler, barışsever güçler ve ülkeler (abç) (Sız Batı Avrupa emperyalistleri anlayın —YN) Marksist - Leninistler ve ilerici insanlar için kuşkusuz sürekli bir kaygıdır ve onlar bu tehlike karşısında pasif bir şekilde eli kolu bağlı duramazlar." (age, s.264-265)

"Bu tür ilişkilerin, yalnızca iki süper devletle ve faşist devletlerle surdürülmesine karşıdır." (age, s.219)

Batı Avrupa emperyalistlerini, dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına dost ve şirin göstermede Kruşçev'e pabuç bırakmayan Enver Hoca, yukarıda yaptığımız alıntılarda, ABD'ne bağımlı gösteren anlayışını giderek daha utanmaz bir hale getirerek:

"Ama gerçek şu ki İspanyol, İtalyan, Portekiz halkı ve diğerleri (!!?) eziliyor ve sömürülüyor, ülkelerinde burjuva demokrasisi var ama (İspanya ve Portekiz'deki faşist diktatörlüklerin kulakları çınlasın —YN) orada devlet (İtalya'da mı? —YN) baştan aşağı sermayeye bağlıdır..."

"Onlar özgür değiller, çunkü herşey yabancı sermaye tarafından belirlenmiştir." (E. Hoca, ES, S.25, s.7)

Açık olarak görüleceği gibi Kruşçev revizyonistlerinin, her türden üç dünyacıların (bu arada Doğu Perinçek'in de kulağı çınlasın) SBKP XX. Parti Kongresi, revizyonist 57-60 deklarasyonları, üç dünya teorisi, Mao Zedung düşüncecilerinin (Mao Zedung'un değil) savunucularının aynı iplikten dokunduklarının, terzisinin de Kruşçev revizyonistleri olduğunun belgeleri, Emeğin Sesi'nin Partizan'ı veya Partizan'ın Emeğin Sesi revizyonistleriyle birbirlerini ne temelde eleştirdikleri ortada değil mi? Yukarıda her türden oportünist ve revizyonistlerin, emperyalizmi sadece Rus sosyal emperyalizmi ve ABD emperyalizminden ibaret gördüklerini, onlara göre her türden sömürünün ve savaş kışkırtıcılığının "her iki süper güç" tarafından yapıldığını, hatta Batı Avrupa emperyalistlerinin emperyalistliği bir çırpıda ortadan kaldırılarak bağımlı ülkeler halıne getirildiklerini gördük. Bundan sonra Emeğin Sesi'nin Partizan'a yönelttiği eleştirilerin temelini yıkmak daha kolay olacaktır.

DEVLET VE CUNTA SORUNU

12 Eylül cuntasının gelmesiyle birlikte, Türkiye'de emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devletinin özünde herhangi bir değişiklik olmamıştır.

12 Eylül'den önce önemli ölçüde işlemez hale gelen parlamento maskeli faşist devlet mekanizması, bir operasyon sonucu tekrar işler hale getirilmiş, devlete belirli bir şekilde çeki-düzen verilmiştir. Yoğunlaştırılan baskı ve sömürü,daha düzenli daha örgütlü yapılmaya başlanmıştır. Hakim sınıfların ordusuyla girişilen bu operasyon hareketi, istisnasız tüm emperyalistler tarafından desteklenmiştir. Sorun, hakım sınıfların arasındaki çelişkide ABD'nin 'göbekçi' kanadının,diğer hakim sınıf kesimleri üzerindeki 'baskısı' değildir.

Emeğin Sesi revizyonistleri, Partizan'a bu yollu eleştiriler getirirken, Partizan'la göbek bağını yine unutuyor.

Partizan'a karşı derin devlet tahlillerine girişen, Partizan'a "Türkiye'deki devlet yapısının komprador burjuvazi ve toprak ağalarının devleti... Devletin bir sınıfın devleti olduğu..." gerçeklerini görmediği yollu eleştiriler getiren Emeğin Sesi'nin o derin devlet tahlili nedir acaba?

Emeğin Sesi böyle yüksek pe eden atarak, Marksist-Leninistleri ve devrimci kamuoyunu aldatacağını sanıyorsa yanılıyor. Emeğin Sesi de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bir başka siyasi temsilcisi olan CHP'yi "reformist ... milli burjuvazinin temsilcisi" olarak gösterip, onu devlet iktidarı dışına çıkararak Partizan'la özde birleşiyor. Onları birleştiren öz, hakim sınıfların bir bölümünü iktidar dışında ve muhtemel bir müttefik olarak göstermektir.

Peki, Emeğin Sesi revizyonistleri bu konuda Partizan'dan aşağı kalır mı, hatta ondan daha ileri giderek "CHP'ye yapılan baskılar halka yönelen baskılardır" dememiş midir?

AEP'ne (ve bu arada Halkın Kurtuluşu'na) göre " Amerikan emperyalistleri ve Sovyet sosyal emperyalistleri dünyanınbir çok ülkesinde askeri darbeler aracılığıyla kendi hizmetlerindeki gerici klikleri devletin başına geçirdiler." (Aktaran Emeğin Sesi, S.27, s.7)

Buyurun anlayışa bakın, ABD ve Rus sosyal emperyalistleri dünyanın birçok ülkesinde kendi hizmetindekileri devletin başına geçirirler. Bu arada Batı Avrupa emperyalistleri armut toplarlar. Peki bundan önceki sözkonusu ülkelerde devletin yapısı ne?

İşte bu anlayışladır ki Emeğin Sesi revizyonistleri, Türkiye'de Batı Avrupa emperyalistlerinin uşağı olan CHP'ne birleşme çağrıları yapacak kadar gericileşiyorlar. Partizan'a göre cunta ABD'nin göbekçi kanadınındır. Emeğin Sesi'ne göre ise ABD ve Rus sosyal emperyalistlerinin hizmetkarı gericilerinindir. Bu konuda da Partizan ve Emeğin Sesi revizyonistleri Marksizm-Leninizmin devlet teorisini çarpıtma noktasında birleşmektedirler.

Oportünizme ve revizyonizme karşı mücadele edilmeden, Emperyalizme, Faşizme karşı mücadele edilemez.

Kahrolsun her türden oportünizm ve revizyonizm.

Bolşevizm mutlaka yenecektir.

... SK

Kardeş örgütlerden

Daha önceki sayılarımızdan izlenebileceği gibi, TKP/ML(B) ile kardeş örgütleri olan AMLP, GDS, WBK arasındaki polemik giderek sertleşen, ve kardeşlik ilişkilerini buhran içine sürükleyen boyutlara varmıştır. Kardeşlik ilişkilerinin sürdürülmesi ciddi bir şekilde tehlikededir. Böyle bir durumda, devrimci kamuoyunun polemiğin çeşitli alanlarda büründüğü şekilleri de görmesi kaçınılmaz bir gerekliliktir. Bolşevik Partizan yazı kurulu olarak bu yüzden TKP/ML(B) Merkez Komitesinin; kardeş örgütlerin çeşitli yayınları konusunda bilgi veren ve aynı zamanda bu yazıların TKP/ML(B)'i doğrudan ilgilendiren bölümlerine bir ilk tavrı takınan yazılarını yayınlıyoruz.

AMLP, GDS, WBK'nın ortak legal broşürü üzerine

AMLP, GDS ve WBK:

"AMLP, GDS, WBK ile TKP/ML(B) arasındaki tartışmanın belgeleri II"

başlığı altında Almanca bir broşür yayınladılar. (Elimize 6 Aralık'ta geçti.)

Bu broşürde yer alan yazılar şunlar:

I. Şubat 1983'te kamuoyu önünde tartışmaya davet

(Bu 22.11. tarihli ve TKP/ML(B) Merkez Komitesine, TKP/ML(B)'ın bütün Parti üyelerine ve sempatizanlarına çağrı başlığını taşıyan mektuptur.BP özel sayıda yayınlanmış; cevaplandırılmıştır.)

II. AMLP, GDS ve WBK'nın 30.9. tarihli mektubu

(Bu mektubu biz BP 3/4'ün ekinde kardeş örgütlerimizden önce Türkçe olarak kamuoyuna cevabı ile birlikte sunduk.)

III. Bizim bu mektuba 20.10. tarihli cevabımız

(Bu belgeyi de onlardan önce BP 3/4'ün ekinde kamuoyuna sunduk.)

IV. Bizim bu mektubumuza onların ortak cevabı

(Bu mektuba cevabı (tarihi yok) kardeş örgütlerimiz bize göndermeye zahmetine katlanmadılar. Bu mektup bizim elimize kamuoyuna yayınlandığı zaman, broşürde yayınlanmış şekli ile geçti. İşte kardeş örgütlerimizin çok Marksist-Leninist(!) bir tavrı daha. Biz kesinlikle ve hiçbir şekilde mektuplaşmaların yayınlanmasına karşı değiliz. Yalnızca mektupların yazıldığı adrese önceden ulaştırılması gerektiğini düşünüyoruz.

Şimdi böyle davranan kardeş örgütlerimizden GDS'ın bundan çok değil 6 ay önce; 8.6. tarihli mektubunun kamuoyuna değil(!), Parti içinde GDS'ın kapsamlı 1 Mayıs yazısından bağımsız olarak (sözü geçen yazı henüz elimizde yoktu!) yayınlanmasına karşı çıkması olgusu hatırlandığında, bu tavır bütün bütün ilginçleşmektedir.)

Kardeş örgütlerimizin "ortak" cevabı şöyle:

* * *

" TKP/ML(B) Merkez Komitesine; Parti üyelerine ve sempatizanlara

Erkek ve kadın yoldaşlar,

Biz TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bizim 30.9. tarihli mektubumuza cevap mektubunu aldık.

Bizim mektubumuz herkese TKP/ML(B) kurulduğundan bu yana üç kardeş örgütün, her şeyden önce TKP/ML(B)'in ağır hatalarına yönelen gerçekten çok sayıda eleştiri getirdiğini gösteriyordu. Bizim mektubumuz bunun yanında herkese, TKP/ML(B) tarafından bu eleştiriler üzerine derinlemesine ve özeleştirici bir mücadele, ve kardeş örgütlerle bu hatalar, onların kaynakları ve ortamı üzerine tartışmanın cezalandırıcı bir şekilde kaçınılmasından sendiğini, ciddiye alınmadığını, —eğer fiilî anlamda boğulduğu söylenmek istenmezse— pazar konuşmalarında, açıklamalarda, makalelerde, başka bir şey propaganda edilse de, (bunun böyle olduğunu —ÇN) gösterdi. Eğer böyle değilse, TKP/ML(B) kurulduğundan bu yana bu kadar cevap verilmemiş eleştirinin toplanması nasıl açıklanabilir?

Bu ağır hatanın hâlâ aşılıp aşılamayacağı; dümenin geri döndürülüp döndürülemeyeceği, ya da ama bu hatanın daha da sağlamlaşıp derinleşeceği mi konusunda TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bizim 30.9. tarihli mektubumuza nasıl cevap verdiği ölçü olabilir. Lenin'in talep ettiği gibi, hatayı açıkça ortaya koymak, onun sebeplerini bulup çıkarmak, onu ortaya çıkaran ortamı incelemek ve bu hatayı ortadan kaldırmak için araçları titizlikle araştırmak işine en azından başlanıyor mu, başlanmıyor mu? En azından bu hataya ağırlığına uygun olarak, onu düzeltmek için yaklaşılıyor mu, yoksa değil mi? Bu belirleyici bir kıstastır!

Biz TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bütün bunları yapmadığını tespit etmek zorundayız. (TKP/ML(B) MK —ÇN) açık ve dayanışma içinde tartışma, eleştiri ve özeleştiriyi yalnızca ağzında gevelemeyen, aynı zamanda buna uygun davranan Marksist-Leninistlerden beklenmesi gereken (bütün bunları —ÇN) yerine getirmiyor. Tersine, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bize 20.10. tarihli cevabında sunduğu,

ÖZELEŞTİRİ VE KARDEŞ ÖRGÜTLERLE AÇIK POLEMİK KONUSUNDA BİR KARİKATÜR'dür!

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin görüşüne göre aslında hata nedir?

Girişteki notunda TKP/ML(B) Merkez Komitesi, yazılı eleştirilere yazılı cevap vermemiş olmasının 'önemli bir hata' olarak görülduğunu söyluyor. Ama TKP/ML(B) Merkez Komitesi gerçekte hiç Marksist-Leninist bir özeleştiriyi düşünmüyor. Onun için sözkonusu olan, 'sizin tarafınızdan yaratılan, size cevap vermekten kaçındığımız hayaleti'ni ortadan kaldırmaktır.

Bu tip bir 'özeleştiri' ve biz eğer yazılı eleştirilerimize yazılı cevap talep edersek, sorunu şekil sorunu olarak gören anlayışta, kardeş örgütler ile dayanışma içinde ve açık tartışma ve parti-içi demokrasi konusundaki Marksist-Leninist ilkelere du

KARDEŞ ÖRGÜTLERDEN

yulan derın küçümseme dile gelmektedir.

Kardeş örgütlerin tekrarlayarak TKP/ML(B) yönetımınden yazılı tavır talep etmeleri ne yalnızca bir şekil sorunudur, ne de kardeş örgütlerın bir kötülüğüdür. (Burası baskıda tam çıkmamış, cümlenin gelişinden çıkarabıldığımiz kadar çevırdik. —ÇN)(*) Çekırdek şudur ki, yalnızca sözlü bılgi, ya da yönetıcı bir yoldaşın ağzından verilen resmı olmayan bilgi, derın temellı bır p a r t ı tartışmasını (ve partı çerçevesinin dışında tartışmayı) dışta - lar. (Kı böyle bir parti tartışmasında —ÇN) bu süreç içinde önemli olmayan, tesadüfi olan, kolay düzeltilebilir hatalar; önemli olan, derin olan, ve partının çızgisının temel sorunları ile bağıntı içinde bulunan hatalar birbirinden ayrılabılır; bu süreç içinde gerçekten derinlemesine sebepler ve ortam ve düzeltmenın yöntemlerı tespit edılebilir.

Evet, biz eleştırilerimızı çoğu zaman noktalar halınde getirdık, ve TKP/ML(B) Merkez Komitesının bızim işaretlerimizi kendisinin ele alıp değerlendıreceğine ve kapsamlı bır şekılde kendısının ıspatlayarak hatalarını ortaya çıkaracağına — bır Merkez Komitesının bu en tabii görevini nerdeyse kardeş örgütün görev sahası ıçine aktaracak yerde — güvendik.

TKP/ML(B) Merkez Komitesının ideolojik temel hatası, açık ve mumkünse kamuoyu önündeki getırılen eleştiriler üzerine tartışmayı, mümkün olan hatalar üzerıne kendi saflarında ve kardeş örgütlerle açık tartışmayı kendi davası olarak; TKP/ML(B) için zorunlu, kaçınılmaz bir gereklilik olarak kavramaması, tersine böyle bir talebi kardeş örgütlerın bır zorlaması olarak görmesi; kardeş örgütlerın dayanışma ıçinde eleştırı yaptığını değil, hayalet yarattığını düşünmesidir.

Partının, bu arada TKP/ML(B)'ın de yalnızca kendi hataları temelınde kendı deneylerinden derınlemesine öğrenebıleceği açıktır. Bir kardeş örgütün eleştirilerinin —hele hele bunlar doğru eleştırılerse— kapsamlı bir şekilde propaganda edilmesi, cevaplandırılması, ve bunların derinleştirilmesının, Parti ve taraftarlarına hataları açıklamak, bunların nasıl düzeltildiğini açıklamak —ki bunlar bir daha tekrarlanmasın— için gereklılığı açıktır.

Kardeş örgütlerin tam da bu sebeple eleştiri getirmiş oldukları, ve bizim eleştırilerimızın cevaplandırılması talebimizde derdımizin önce formal bir hak sorunu olmadığı da açıktır. Kardeş örgütlerın TKP/ML(B) Merkez Komitesı cevap vermeden yaşayamayacağını düşünmek, ve onların bu "kendı dar" çıkarları ıçin bu cevapları talep ettiklerini düşünmek bütünü ile yanlış olurdu.

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bize cevap verip vermemesi, kuşkusuz bizim ıçin varlık sorunu değildir. Cevaplar dünya komünist nareketının birlığı ve TKP/ML(B)'ın Marksist-Leninist ılerlemesi ıçin mücadelede gereklidir.

Böyle ya da benzeri ılkesel düşünceleri ortaya koymaktan bütünüyle uzakta, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin cevap mektubunda yalnızca, şimdiye dek bir çok sözlü ve resmi olmayan cevaplar verilmiş olmasına rağmen, 'göz korkutmaya' ve kardeş orgütlerin 'hayalet yaratmasına' karşı mücadelede taktik nedenlerle onların eleştırılerıne yazılı cevap verılmemiş olması hatadır düşüncesine yer verıliyor.

(*) Bütün üye ve sempatızanlardan, tabandan yazılı eleştırı, tavır, düzeltme, özeleştırı, vs. beklemek; ve fakat kendilerinden hemen hemen aynı kapsamda tavır ıstendiği, yazılı tavır almaları talep edildiği, ve buna zorlandıkları zaman bozulmak, ve ekşi bir suratla kendilerine "güven duyulmadığı"nı söylemek, ve hatta bu talebi "bürokratik" olarak karalamak, bürokratların tipık bir özellığidir.

Biz TKP/ML(B) Merkez Komitesinin böyle bır bürokratizmın yabancısı olmadığını düşünüyoruz.

Çürük bir alış-verış deneyı: Onay

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bızim eleştırılerımize yazılı resmi tavır talebımızın TKP/ML(B)'ın en temel çıkarı olduğunu; ve sorunun 'soylenen' kardeş örgütlerı memnun etmek olmadığını kavramadığı, onun bizim mektubumuzun 4. noktasına takındığı tavırda çok açık ortaya çıkmaktadır.

Bız orada, TKP/ML(B) Merkez Komitesının bu konuda söz vermiş olmasına rağmen 1981'de ıkı İF bildırısine getırdiğimiz eleştıriye henüz toparlayan bır cevap vermediğini tespit ettik. Bızım özellıkle 12 Eylül 1981 ıle ılgılı eleştırımiz içerık açısından çok önemlidir —getırılen eleştiri kısa olsa da—, çünkü bu bildiride ılk defa kamuoyu önünde 'esas halka cuntanın teşhırı' yanlış pozisyonu ortaya çıktı, ve bizim bu bıldırıye getirdığimiz eleştırı ıkincil önemde bir sorunla ılgili bir eleştiri değil, Türkiye'de devrımin genel çizgısı sorunu ıle ılgılı bir eleştiri ıdi.

Tam da o dönemden şimdiye dek bu konuda sertçe sürdurdüğümüz ve halâ da bıtmeyen polemikte, (Bkz. BP'ın 12 Eylül 1982'deki bıldırısının eleştırısı, ve TKP/ML(B)'nin çızgisine eleştırı, II. Bölum) bu İF bildirisine dönme çok önemlıdır. Tabıı eğer bu sorun üzerıne derinlemesine tartışmadan, benzer hataların bağlarını incelemeden, ve boyle hataların koklerini aramaktan yana ısek.

Bütün bunların TKP/ML(B) Merkez Komitesinin ışıne gelmediği, onun cevabında sorunu; bırçok kez soylenmesine, bu eleştırının kabul edildığının bıldırılmesına rağmen kardeşlere yetmedığı, ve bunun ıçın bır kez de 'resmen' eleştırıyı kabul ettığını bıldırmek —ki boylece eleştırı meraklıları rahat versın— şeklınde koymasından gorülmektedir.

Son söylenenler, bu onaydan amaçlananın ne olduğunu açıkça gösteriyor. TKP/ML(B) Merkez Komitesi şöyle dıyor:

"Bu konuda daha fazla tartışmayacağız. Bu sen tavrımızdır."

Yanı TKP/ML(B) Merkez Komitesi eleştırımızi yalnızca bir 'onaylama' ıle dosyalara kaldırmayı amaçlamakta; ve bu eleştırının bugünkü tartışmada bağıntı içinde kullanılmasını engellemek istemektedir. Sen haklısın, beni rahat bırak, dövızı o zamankı hatayı onaylama, bizim bu konudaki susmamızın eş değeri olacak!

Bızim böyle bir alış-verışe yanaşmayacağımız açıktır. Çünkü burada sözkonusu olan tek, tesadufi ve kolaylıkla duzeltılebılen bır hata değil; uzerınde yanlış bır platform ınşa edılen ve bugune dek yenı bıçımlerde ortaya çıkan bır hatadır.

Tam da bu nedenle bugünku tartışma, gıya 'duzeltilmiş' olan bu hata ile bağıntı ıçınde yurutulmelidir.

Kardeş örgütlerle tartışma şeklındekı rahatsız edıcı sorun soğuk yoldan ortadan kaldırılmak ıstenıyor

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin partı üyeleri ıçın cevap taslaklarının çevırısı konusunda mektupta yer alan bunların bize çevrılmeyeceği ışaretı, hıç bır şekılde yan bir sorun değıldir, tersine çok ozeldir.

Bızım için burada teknik bır karar değıl, temel ideolojik bir karar alındığı, bu kararın kardeş orgütlerle bırlikte tartışmama (partının kesin tavrı çıkmadan), yani kardeş örgütlerin partı tartışmasına katılmasına izin verilmediği yönünde bır karar olduğu açıktır.

Bız, bize verilen cevaplardan hepsinin en azından bır sure çevrilmemesini kabul edebılırdık; hatta başlangıçta en önemli iki-uç cevabın —on-onıkı cevabın değıl— çevrilmesi de düşunulebılırdı. Bu konuda işbolumu konusunda görüşülebilirdi.

Eğer TKP/ML(B) Merkez Komitesi kardeş örgütlerın eleştırılerıne ılgı duysa ıdı, eğer kardeş orgütlerle açık tartışmaya ilgi duysa idi (II.Partı Konferansı döneminde olduğu gıbı — o zaman bıze tüm taslaklar çevrıldı), o zaman mutlaka bır yol bulunurdu.

Tayin edıcı olan nokta, TKP/ML(B) Merkez Komitesının pratikte canlı bır tartışmaya ilgi duymamasıdır; kardeş orgütlerle tartışmadan —daha bu tartışma henüz başlamadan— sıkılmış olmasıdır. Canlı bır tartışma yerine bize, bizim eleştırılerimize karşı yer yer 1 yıl gecikme ıle, partının bıtmiş

KARDEŞ ÖRGÜTLERDEN

tartışma sonuçlarını içeren belgeler verilecek.

Bu korkunç tavır, yani kardeş örgütlerle ideolojik tartışmayı soğuk turla, çeviriyı durdurarak imkânsız hale getirmek, TKP/ML(B) sempatizanlarının direnişine çarptı. TKP/ML(B) Merkez Komitesine gönderilen bir yazıda bu tavır açıkça 'kardeş örgütlerin örgütümüzle tartışma imkânını ortadan kaldırmak' olarak adlandırılmakta ve mahkûm edilmektedir. Bu tavrın 'sadece bizimle kardeş örgütler arasında değil, örgütümüzde de sağlıklı bir tartışmayı sabote ettiği' söylenmektedir.

Biz bu tavrı açıkça selamlıyor, ve parti-içi mücadelenin yayınlanması ve aynı zamanda kardeşlerle tartışmanın yayınlanması konusunda talebi TKP/ML(B) in genel bir kötü gelişmesi ortamında cesaret verici bir işaret olarak değerlendiriyoruz.(*)

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bu arada çeviriyi durdurma kararının tersine, bize yine cevap taslaklarını —en ince biçiminde— çevirmeyi önermesi, TKP/ML(B) sempatizanlarının insiyatifi dışında görülemez.

Dörtlü toplantı hakkında

TKP/ML(B) Merkez Komitesinin önce ufak-tefek sorunların çözülmesi, daha sonra büyük sorunların çözülebileceği düşüncesi temelden yanlıştır, ve bizim tarafımızdan reddedilmektedir. Bizim aramızda çelişmelerin sertleşmesi büyük temel çelişmelerin sonucudur; bu temel çelişmeler kendilerini, normal kardeşlik ilişkilerinde kolayca çözülecek alanlarda ve küçük sorunlarda da yansıtmaktadır.

Eğer büyük temel sorunlar derinlemesine çözülürse, o zaman küçük çelişmeler ve şu ya da bu anda kuşkusuz var olan gereksiz küçük şeyler de fazla sorun olmadan çözülür. Tersi bir gidiş bize bütünüyle ilkesiz görünüyor.

Devrimci selamlarla
AMLP, GDS, WBK

Küçük şeyler ve görünürde gerekli olan açıklamalar

Aşağıda, ancak bizim 30.9. tarihli mektubumuz ve TKP/ML(B) Merkez Komitesinin 20.10. tarihli mektubu ile bağıntı içinde anlaşılabilir olan bir şekilde, TKP/ML(B) Merkez Komitesinin cevabını nokta nokta yorumlamak istiyoruz:

1. ile ilgili: Burada sözü geçen mektup üç redaksiyonun eline 30.9. tarihli mektubu kaleme aldıktan sonra geçti.

2. Biz orijinalde 'klasik tasfiyeci' değil,'açık tasfiyeci' olduğunu kabul ediyoruz. (Otorize edilmiş çeviri bizzat Enternasyonal İlişkiler Sorumlusu tarafından yapılmıştı) Bundan bağımsız olarak Merkez Komitesince yine de 'klasik tasfiyeci' kavramının boyle dar anlaşılmasının yanlış olduğu tespit ediliyor. Yani çelişme vardır. (I. Parti Konferansının belgesi ile olmasa da.)

Bu çelişme esasında küçük, ikincil bir çelişmedir. Ama klasiklerin acayip bir şekilde aktarıldığı bir dizi yerle bağıntı içinde, bu Merkez Komitesinin Marksist-Leninist teorinin saflığı sorununu "dar" değil çok geniş yüreklı yorumladığını göstermektedir.

3. ile ilgili: Enternasyonal İlişkiler Sekreterinin GDS'in 17.10.1981 tarihli resmi mektubuna geçici tavır takındığı doğru değildir. Getirilen alıntı bu mektuba ait değildir, bunun yerine bizim iki Almanca broşüre getirdiğimiz kısa eleştirilere verdiği geçici cevaptandır. (Listenin 5. sırasına bakın) Bizim 17.10.1981 tarihli mektubumuzla ilgili olarak,

"17.10 tarihli ikinci mektuba biz Aralık ayı içinde resmen cevap vereceğiz" denmektedir.

Ne Aralık'ta, ne de daha sonra bu resmi cevap yerine getirildi.

6. nokta: Yeşillerin yürüyüşüne katılma ile ilgili olarak verilecek cevap konusunda tarih yok. Bu TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bu konuda bizim bir sapmamızdan yola çıktığı ve bu konuda onayın içi boş bir laf olduğu için büsbütün ağırdır. 'Kendi yürüyüşünü yapmama' ve böyle bir yürüyüşte kendi blokunla yurümeyi 'kendi yürüyüşü' olarak açıklama, bir kez daha bu konuda TKP/ML(B) Merkez Komitesiyle bizim aramızda bu konudaki derin çelişmeyi göstermektedir.

7. nokta: Kısa tezler gerçekten de kısadır. Bizim kapsamlı eleştirimize cevap verdikten sonra TKP/ML(B) Merkez Komitesinin tezler halinde de cevap vermesinin uygun olacağını düşünüyoruz. Çünkü şeyleri uzun lafla boğmak, esas sorun üzerine yoğunlaşmamak, herşeyi kağıt denizi içinde boğmak eğilimi, ilerletilmemeli, tersine buna karşı mücadele edilmelidir.

Enternasyonal İlişkiler Sekreteri ile ilgili ek, 3-6. noktalar:

EİS hakkında burada değinilen eleştiriler hiçbir şekilde hallolmamıştır. En azından bütün değinilen sorunlarda her üç kardeş örgüt de yer aldığından, ve bu tartışma bir örgütle yürütulduğu zaman hal olmayacağı için, hallolmamıştır. 6. nokta ile ilgili olarak: (Wang Ming sorununda tavır) çok onemli bir soru sözkonusudur. Bu hata bize karşı değil,yapıldığı forum önünde duzeltilmelidir. Bu bu bağıntıda II. Parti Konferansı için YD'da yapılan konferansa katılan tüm Parti üyelerini ilgilendirmektedir. Biz II. Parti Konferansı ile ilgili olarak bu sorunu yazılı olarak öne çıkarmıştık.

7. ile ilgili: G/K seminerleri hakkında, Merkez Yönetimi tarafından Parti hucrelerinin tasfiye edildiği ve Parti üyelerinin öncelikle temel eğitimden geçirilmesinin reddedildiği dönemde; getirilen 'kulaktan dolma Marksizm' eleştirisi konusunda birlik sağlanmadı. Bu tartışma daha büyük bir bağıntıya sahiptir. Bu bağıntıda, partinin yeniden kurulması ve temel eğitimin başlatılması ile, aynı zamanda ne yazık ki, bizim düşüncemizin tersine, sureklı, duzenli açık tartışma yasaklanmış ve kaldırılmıştır."

* * *

AMLP, GDS, WBK'NIN TARİHSİZ; VE BİZE GÖNDERMEYE ZAHMET ETMEYİP, DOĞRUDAN BİR BROŞÜRDE LEGAL BASTIĞI MEKTUBUNA CEVAP

AMLP, GDS ve WBK yönetimine

Yoldaşlar,

20.10. tarihli —sizin 30.9. tarihli mektubunuza cevaben yazdığımız— mektubumuza cevabınızı 6.12. tarihinde Merkez Komitesi içinde Almanca bilen yoldaşlar, bu mektubu yayınladığınız legal broşürde gördüler.

Biz bu tavrı — bize verilen bir cevabı önce bize göndermeden yayınlama — ve bize gondermeye zahmet etmeme— tavrını, bırakalım kardeşlik ilişkilerini, Marksizm-Leninizmi, vs. bir yana, devrimci ilişkilerde bile acayip bir tavır olarak değerlendiriyoruz. Açıktır ki, bize yazdığınız mektupları,ve

(*) Sempatizanlar, isteyen okuyuculara severek gonderebileceğimiz bir kararda, yalnızca çeviri durdurmasını eleştirmiyorlar, bunun dışında Merkez Komitesinin Ocak 83 için planladığı tartışmaların yalnızca K çevresi ile yapılmasını da eleştiriyorlar. Bunun parti içindeki tartışmayı 'devrimci kamuoyundan gizlemek' anlamına geldiğini belirtiyorlar.

Bu arada C. işçi derneğinde 31.10'da yapılan bir toplantıda alınan bir karar da elimize geçti. Bunun içinde BP yönetiminin 'ilkesel görüş ayrılıklarını —kardeşlerle olan— yalnızca orgütlü sempatizan çerçevesi içinde tutması, ve özellikle ilkesel görüş ayrılıklarının belgelerini yayınlamaması' eleştiriliyor.

Bize karşı da TKP/ML(B) Merkez Komitesi böyle planlardan sözetti. O bize yazdığı bir mektupta, Parti içinde yürütulen tartışmadan sonra katılacak olanların K'yı alanlardan oluşacağını belirtti.(25.9.1982 tarihli mektuptan)

KARDEŞ ÖRGÜTLERDEN

bizim size yazdığımız mektupları yayınlayabilirsiniz. Bu konuda bizim bir sorunumuz yoktur. Ama eğer gerçekten bizimle tartışmak, vs. diye bir sorunu - nuz varsa, o zaman bize yazdığınız bir mektubu yayınlamadan önce bize göndermeniz, ve bize cevap verme fırsatı vermeniz herhalde —Marksist-Leninistliğı bir yana bırakalım— devrımcı bir tavır olurdu. Bız sizin bu pratiğinizi, çevrenizi tek yanlı olarak bilgilendirme tavrının, ve gerçekten karşılıklı polemikten duyulan korkunun bir ifadesi olarak değerlendiriyoruz.

Şımdı gelelim kısaca mektubunuzda söyledıklerinize:

1. TKP/ML(B) kurulduğundan bu yana bunca cevap verılmemiş eleştırının toplanması nasıl açıklanabılir?

Sizin için bu sorunun cevabı açıktır: Bunlar küçümseniyor, ciddiye alınmıyor, fıliz halinde boğuluyor, vs. vs.

Bizim ıçin de cevap açıktır: Bız bu eleştırıleri gerçekten ciddiye aldığımızdan, gerçekten bu eleştıriler üzerine Parti içinde tartışmak istediğimizden; ve araya bır dizi yeni sorun gırdığinden, cevaplar geciktı.

Bu cevapların gecikmesinde ne yazık kı bizim yoldaşlarımızın tümünün Almanca bılmemesı; bu yazıların Türkçeye çevrılme zorunluluğunun olması; birtakım örgütsel zorluklar, vs. de önemlı rol oynadı. Ama gecıkmenin esas sebebi, bizim Merkez Komitesi olarak bu eleştırılere cevap vermiş olmak için cevap vermek ısteğinde olmamamız, bunları gerçekten inceleyerek, tartışarak cevap vermek ıstememızdir. Bizzat Merkez Komitesi kendısi bu eleştiriler üzerinde tartışmak için zamana, incelemeye ıhtıyaç duymuştur. Sorun budur. Ama Merkez Komitesinin bu ısteği, gerek Parti ıçinde ve çevresinde az sayıda kendini bılmez unsur tarafından; gerekse sızler tarafından adice sömürülmeye, demagoji malzemesi olarak kullanılmaya çalışılmıştır.

Sizin mektubunuzda bizım hakkımızda söylediğiniz, bizim hataları açıkça ortaya koymak, sebeplerini bulup çıkarmak, vs. konusunda adım atmadığımızı söylemeniz, kötü bir demagoji, boş bir blöftür. İspatlanamaz bır ıddıadır. Zaten ıspatlama çabanız da yok. İddia ediyorsunuz. Bıtiyor! Bir deneyin ispatlamayı.

2. Mektubunuzun en temel özellıklerinden bırı: Genel doğruların ardına gizlenip, somut tartışma bağıntısını çarpıtmak.

Sız mektubunuzda, bizım size verilecek cevapları bir yük olarak gördüğümüzü, hataları aşmak ıçin bir araç olarak kullanmak istemediğimizi, vs. iddia ediyorsunuz. Ve gelen eleştiriler, ve kendi hataları konusunda nasıl davranılması gerektiği konusunda doğru güzel laflar ediyorsunuz. Bu çokça yaptığınız bır iş. Somut bır tartışma içinde bağıntıyı koparıp, genel doğruları sayıp, ardından bağı gözlerden kaçırıp; genel doğrunun ardına gizlenerek kendi yanlışlarınızın üstünü örtmeye çalışmak!

Bu bağıntıda durum ne? Siz bize 30.9. tarihinde bir mektup yazdınız. Bu mektubunuzda hiç de genel olarak eleştiriler karşısında nasıl tavır takınılır; hatalar nasıl aşılır, vs. sorununu tartışmadınız bizimle. Hayır, yaptığınız, şimdiye dek cevap vermediğimiz eleştırileri alt alta dizmekti. O kadar! Bız işte sizin bu listenize cevap verdik. 20.10. tarihli mektubumuz bizım genel olarak eleştiriler karşısında tavır ne olmalıdır sorununu tartıştığımız, ve tartışmak ıstedığımız bir mektup değildi. Sizin SOMUT çetelenize, somut cevap vermekti amacımız — bunu yaptık. Biz karşılıklı olarak genel doğruları birbirimize anlatma döneminin geçtiğini; genelde anlaşmış gibi göründüğümüz konularda bile, somut olarak tartışılınca aramızda farklılıklar olduğunu, ve aramızdakı birçok konuda var gibi görünen ideolojik birliğin gerçekte olmadığını gördük. Bu yüzden de sizlerle genel laf yarıştırmaktansa, somut tartışmayı tercih ediyoruz.

İkinci olarak, sizin 30.9. tarihli mektubunuzun tenörü ne idi? Mektubu bir kez daha okuyan herkes, bu mektubun 'gördünüz mü, biz bunca eleştiri getirdik, cevap vermediler, vermiyorlar' şeklinde bir tenör olduğunu görür. Biz cevabi mektubumuzda tam da bunu tespit ettik. Ve bu yaptığımız doğru idi. Zaten esasında buna karşı bunca gocunur bır tavır takınmanız da epeyce ağır bir yaranız olduğunu gösteriyor.

Bız size verdığımiz cevapta şunu soyledık:

"Bugüne dek bızım bırçok konuda sızınle resmi temaslarda sözlü görüşmelerle yetınmiş olmamızı — özellıkle bu tavrın bugunkü sonuçlarını gorunce — onemlı bir hata olarak değerlendırıyoruz. Onumüzdekı dönemde bu hatayı mümkun olan en kısa zamanda telafi etmeye, sızın açık bır şekılde yaratmaya çalıştığınız bızım size yazılı cevap vermekten kaçındığımız ve belkı de vermeyeceğimiz şeklındekı hayaletı yıkmaya çalışacağız."

Siz mektubunuzda sizin bizim bu hatayı, yalnızca 'taktik' nedenlerle, vs. hata olarak gördüğümüzü iddia ediyorsunuz. Hayır, bugünkü hayaletler olsa da, olmasa da biz bunu önemli bir hata olarak görüyoruz. Yukarıda syölediklerimizde bu açıktır. Ama bugünkü durum bu hatayı bize çok daha açık bir şekılde göstermış, kavratmıştır. Deyim yerındeyse, kafamıza dank etmiştir. Sorun budur. Söyledığımız budur. Biz size cevap vermeyi, yalnızca ya da esas olarak sizin demagojınizi yıkmak ıçin gerekli görmüyoruz. Hayır, kendi hatalarımızı aşmak; ve çok küçük bir umut da olsa, belkı size de hatalarınızı gostermeye çalışmak için gerekli görüyoruz. Bu cevapları vermemiz, ve mümkün olan en kısa zamanda vermemız, bugün sızin demagojinizi yıkmak; yarattığınız şatoları devirmek ıçın de gereklidir. Biz mektubumuzda bu sorunu öne çıkardık. Çünkü 20.10. tarihli mektubumuz tam da bu demagoji ıçin bir araç olan 30.9. tarihlı mektubunuza bir cevaptı.

3. Bizim sızinle çürük alış-verişe nıyetımız yok!

Sizler bizım mektubumuzda sıze ıkı bildırı konusunda yazılı ve resmi tavır takınıp cevap vermemızi; ve bu konuda artık tartışmayacağımızı, bunun kesın tavrımız olduğunu söylemiş olmamızdan, hemen bizim size pazarlık ve alış-verış onerdığımız sonucunu çıkarıyorsunuz.

Kusura bakmayın ama, bızım dedıklerimizden boyle bir sonuç çıkarmak ıçın Marksist-Leninist bir ruha değil; bir bakkal ruhuna sahip olmak gerekir.

Bız hıç kımseye şımdıye dek sızın bize maletmeye çalıştığınız böyle aptalca pazarlıklar teklif etmedik; bundan boyle de nıyetımız yok! Ama siz boyle bır pazarlık üzerine düşündüğünüze göre, herhalde bu konuda böyle pazarlıklara alışık olmanız gerek! Öyle ya, yazınızda böyle bir pazarlığı ancak sızce pazarlık konusu olan şey 'önemlı hata' olduğu ıçın reddediyorsunuz. Bız size söyleyelım: Bız yalnızca önemlı konularda değıl, hıçbır konuda boyle 'pazarlıklara' yokuz.

Şunu hiçbir yanlış anlamaya meydan vermemek ıçın söyleyelım:

"Bu konuda artık tartışmayacağız, kesin tavrımız budur" demek, bizim açımızdan şımdıkı tartışmada bağıntıyı kurmamak anlamına gelmez. Bız sadece ıkı bıldırı konusunda değerlendırmemizin Merkez Komitesi olarak kesin olduğunu belırttık; ama artık bağıntıları, vs. tartışmayacağız demedık.

Bir de onay meselesi var. Bu bağıntıda: Gerçekten öyle "onaylar" vardır kı; bunlar en baştan bır tartışmayı engellemeye, eleştırıcıleri susturmaya yararlar. Sorun bunun somutta boyle olduğunun ıspatlanmasıdır. Siz bızım hakkımızda bu "ışaret"ı borçlusunuz. Herhalde sız, sızın getırdığınız eleştırıleri doğru bulduğumuz zaman, bunu doğru bulduğumuzu söylememizden gocunuyorsunuz. Bız sızın bundan neden gocunduğunuzu anlamıyoruz. Bız doğru bulduğumuz bırşeyi doğru bulduğumuzu söylemenin en normal bırşey olduğunu, bunun kımseyı rahatsız etmemesi gerektiğini düşünüyoruz. Sız, bızım sızın getirdiğiniz bır eleştırıye "doğrudur" dememizi 'Sız haklısınız, bızı rahat bırakın' pazarlığının bır parçası olarak gördüğünüze göre, bu sizin eleştırı ve ozeleştırı sorununa sakat, Marksist-Leninist olmayan bır yaklaşımınız olduğundan başka bırşey gostermez. Hayır, bızım onayımız eşittir pazarlık değıldır. Acaba sız bir eleştırıyı onayladığınız zaman amacınız sizin rahat bırakılmanız mı oluyor?? Bu konuda gerçekten kafanız karıştı!

KARDEŞ ÖRGÜTLERDEN

4. Çevirı sorunu üzerine ınşa edilen demagojı

Size yazdığımız 20.10. tarihlı mektupta gerçek - ten de yanlış bır ifade kullandık ve ortaya sankı Partının görüşu çıkana dek size hıçbir şey çevrilmeyecekmiş gibı bir durum çıktı. Bız bunu 10.11. tarihli mektubumuzda somut olarak nasıl düşündüğümüzü açıkladık. Bizim açımızdan hiçbir zaman çeviri işini durdurmak dıye bır sorun yoktu. Ve bız size gönderdiğimiz somut çeviri planı görev olarak verdiğimizde, daha sızin selamladığınız sempatizan komitelerin tavrı filan da ortada yoktu! Bunlar olgudur.

Ama esas mesele sizin bızim 30.11. tarihinde yanlış bır ıfademizden yola çıkarak hangi ciddi! sonuçlara, dehşetengız demagojilere vardığınız sonucudur.

Bız 20.10'da size bir mektup yazıyoruz. Ve çevirinin kesın görüşler çıktıktan sonra yapılacağını bıldırıyoruz.

(Bu arada ne olacağını bildirmememiz size demagoji fırsatı veren bızim hatamız) 10.11'de bu arada somut olarak ne yapılacağını bildiriyoruz. Sız en geç 12.11'den itibaren ne yapmak istediğimizı somut olarak bılıyorsunuz. Hiç ses çıkarmıyor, biz bunu doğru buluyor, ya da bulmuyoruz; çeviri konusunu şöyle şoyle yapalım, vs. demeyi gerekli görmüyorsunuz. Bız soru sorduğumuz halde!!! Ardından Aralık başında veryansın edıyorsunuz: Vay efendim , sıze bıtmış tartışma sonuçları verilecek! Hayır, sıze bıtmış tartışma sonuçları verılmeyecek. Ondan önce de bırtakım şeyler verilecek. Somut olarak bılıyorsunuz. O halde yalan neden? Demagojısız olmuyor mu? Demagojısız yaşayamaz hale mı geldınız? Ne oluyor?

Aralık başında yaygara koparılıyor: Merkez Komitesı bızımle tartışmak istemiyor!

Aralık'ın 18'inde buyrun! Tartışıyoruz! Partiyle, Partının yakın çevresı ıle!

Ocak'ın 16'sında buyrun! Tartışıyoruz! Kamuoyunda!

Sız, sızınle tartışmak ıstemedığımızı söylediğınızde, sizinle Partı ıçınde ve çevresinde tartışma toplantıları düzenlemeyı planladığımızdan haberdarsınız! Olgu! O halde neden bu yaygara?

Acaba tartışma toplantılarında sıze çevırı yapmayacağımızı mı duşunuyorsunuz?

Sıze bır kez daha söyluyoruz: Gıttığınız yolun sonu batak! Bu yoldan geri dönün!

5. Sempatızan komıtelerın tavrı hakkında tavrınız

Sempatizan komıtelerının tavrını en küçuk eleştırısız desteklediğinize göre; onların ültimatom tavrı da desteklediğınız bır tavırdır; onların Merkez Komitesı ıle menşevıkleri eşitleyen tavrı da desteklediğınız bır tavırdır; onların Merkez Komitesının 'gızlemek ıstedığı', vb. tespitlerı de desteklediğinız bır tavırdır, vs. Butun bunları biz Marksızm-Leninizmin ruhuna aykırı tavırlar olarak değerlendırıyoruz. Sızın bu tavırları desteklemeniz, açıktır kı, içimızdekı ve çevremizdeki "muhalefet" ıle ıdeolojık bırlığınızin bir göstergesidir. Ama sorun yalnızca ıdeolojık bırlık sorunu değil. Sızin ıçin bu "muhalefet" Merkez Komitesine karşı mücadelenizde kullandığınız "yararlı aptallar" rolünü de oynuyor. Onlara hiçbır eleştiri getirmeden destek tavrınız, faydacılığın ve ılkesizliğin de ıfadesıdır aynı zamanda.

6. Dörtlü toplantı hakkında

Çok derin! tahlıllerınız hakkında bilgilendık. Biz gerçekten de sorunların asıl kaynağının temel çelışmeler olduğunu bılmiyorduk. Öğrenmış olduk! Sağ olasınız! Sız olmasanız gerçekten halimız çok kötü olacak!

Yalnız anlamadığımız bır nokta var: Bizimkı ne bıçim bır kardeşlik ılışkısidir ki, yan yana gelıp tartışmak bile yarar getirmiyor? Bu konuda da bizi aydınlatırsanız çok memnun olacağız, ılkelı yoldaşlarımız bızim!

Devrımcı selamlarla

Küçük şeylerle ilgili:

2. ile ilgili: Bu konuda ne yaptığınızın farkında mısınız bilmiyoruz ama, biz legal bir broşürde çevirinin kim tarafından yapılmış olmasına dikkat çekilmesini, polisin işine yarayan bır tavır olarak değerlendiriyoruz. (...) Amacınız EİS'nu teşhir ise, çeviri işi onca kolay iş değil, ve EİS'muz oldukça meşgul bir yoldaş, hata yapması —diğer tüm insanlar gibi— mümkündür.

Çelişme meselesine gelince: Evet bu konuda çelişme vardır. Bu çelişme sizın anımsatmaya çalıştığınız gibı, Bolşevikler (dar yürekliler) ile menşevikler(genış yürekliler) arasında bir çelişme değildir. Çelişme bir kavramı yalnızca bir anlamda kullanmayı öneren, başka herşeyı reddeden; ve sorunları anlayışlar düzeyinde değil, kavramlar düzeyinde çözmeye çalışan; ve Marksizm-Leninizmin saflığının korunması lafı altında skolastiği savunanlarla; bunun tersı olanların, Marksizm-Leninizmin saflığının korunmasından Marksızm-Leninizmın lafzının değil, özünün savunulmasını anlayanların arasındaki bir çelışmedır!

3. ile ılgılı: Bu konuda kıvırtmanın yeri ve alemı yoktur. Tartışılan sorunda EİS sözu geçen yazıda tavır takınmıştır. Ve bu tavrın Aralık ortasında resmı olacağını bildırmiştir.

17.10. tarihli mektubunuza Aralık'ta resmen cevap verileceğinin söylendığı doğrudur. Ve bu resmi cevap sizinle yapılan resmi toplantıda verilmiştir. (Ocak 1982'de) Bunun yazılı olarak yapılmamış olması hatadır. Ama bız resmi tavırdan yalnızca yazılı tavrı anlamıyoruz. Bizim temsilcilerimizin resmi toplantılarda takındıkları tavırlar da bizi bağlayan resmi tavırdır.

6. nokta: Bu konuda da cevap Şubat 1983'de elinızde olur. Aramızdaki çelişmenin derin olduğu bızım de bılıncımizdedir.

7. nokta: Uzun cevap verdıkten sonra onlara ek olarak kısa tezler halinde cevap vermekte herhangi bir sakınca yoktur. İşaret ile söylediklerıniz bizimle ılgılı ise, açık söyleseniz daha iyi olur düşüncesindeyiz. "Herşeyi kağıt denızi içinde boğmak" eğılımı bize ait bır eğilim değildir.

EİS ile ilgili ek noktalar:

Wang Ming'le ılgılı tartışmayı, sizinle diğer temel sorunlar hallolduktan sonra aynen belgelemek ve tavır takınmak mümkündür.

Diğer sorun (7). Şimdi Konferans tutanağı çıkmıştır. Onun ıncelenmesi süreci içinde zaten cevaplandırılacaktır. Biz yalnız size hangi yazının kastedildığını sorduk. Bu soruya somut cevap verin.

10 Aralık'ta yazıldı
10 Ocak'ta Merkez Komitesi tarafından onaylandı.

«»

KARDEŞ ÖRGÜTLERDEN

AMLP Haberleri 4/82 üzerine

AMLP Haberleri'nın 4/82 sayısı (29 Kasım 1982'de elimize geçti)

"TKP/ML(B) ile tartışma için diğer malzemeler"

başlığını taşıyor.

Önsöz'de Lenin'in "Materyalizm ve Ampryokritisizm"inden

"Biz dostça bir mücadele için bir tek temel var olduğu sürece mücadele edeceğiz" (Lenin, c.14, s.350; Bkz. Sol Yayınları, age, s.386)

alıntısı yapılıyor.

Burada alıntı yapılan yerde Lenin esasında savundukları görüşler itibarı ile Marksistlerin; Lunaçarski ile Struve'yi 'aynı kategori içinde' ele alacaklarını; ama bunu yapmadıklarını, bunu yapmamalarının 'özel anlamı'nın, 'dostça' (yoldaşça) mücadele için halâ bir temelin olduğunu belirtiyor.

AMLP burada kısaca anıştırma yöntemi ile bizi aslında savunduğumuz görüşler itibarı ile oportünist revizyonist gördüğünü (anıştırma yapılan örnekte açık idealist), ve fakat 'özel anlamı' olduğu için bizi şimdilik diğer oportünist-revizyonistlerle aynı kategori içinde ele almadığını anlatıyor. Bu ne 'gönül zenginliği' ve ne alçakgönüllülük(!) demekten başka birşey gelmiyor elimizden!

Önsözde ardından şunlar söyleniyor:

"AMLP, TKP/ML(B) ile olan temel görüş ayrılıklarını, tartışma konularını ve eleştirilerini şurda burda ortaya koymuştur. Özellikle de GDS ve WBK ile ortak çıkartılan 'TKP/ML(B)'nin çizgisine eleştiri' ile bunları yayınlamaya başlamıştır.

AMLP Haberleri'nin bu sayısında biz bunun yanında, temel ayrılıklar ışığında ve o çerçevede değerlendirilmesi gereken bir dizi detay malzemesi sunuyoruz.

22.11.1982
AMLP Sekreterliği "

Şimdi bu detay malzemenin ne olduğuna tek tek bakalım:

●● ●● ●●

1. AMLP, GDS, WBK'nınTKP/ML(B)'ye 30.9. tarihli mektubu

(Biz AMLP'nin 22.11. tarihinde kendi iç organında bastığı bu mektubu Kasım ayının başında,bizim bu mektuba verdiğimiz 20.10. tarihli cevapla birlikte önce Partinin ve yakın çevresinin denetimine sunduk. Bununla da kalmadık, 21.11'de aynı mektubu, cevabı ile birlikte, BP sayı 3/4'ün ekı olarak basarak bütün devrımci kamuoyuna sunduk.

Şimdı AMLP 'ideolojik mücadelede' detay bilgi sunmak adına bu mektubu basıyor. Ama aynı yerde bu mektubun cevabını basmak bir yana, böyle bir cevabın olduğundan bile tek kelime ile söz etmıyor!)

●● ●● ●●

2. TKP/ML(B) EİS'nun AMLP'ye 6.6.82 tarihli bır sorusu üzerine

Bu bağıntıda AMLP üç belge yayınlıyor.

Belgelerden birincisi Eİ sorumlumuzun AMLP'ye 6.6. tarihli mektubudur. Bu mektupta şöyle denmektedir:

" Değerlı yoldaşlar,

Biz size aşağıdakı sorunu açarken, bunun gerek sizin, gerekse bizim kardeş örgütlerimiz arasında sürdürülen polemik içinde, polemiğin doğru temellerde ve doğru olmayan, karşıdakine maledilen pozısyonlardan yürütülmemesi için elimizden geleni yapmamız gerektiğinin bilincinde hareket ediyoruz. Şimdi sürdürdüğümüz tıpte bır polemik en azından bızım ıçın yenı bırşey olduğu için, bellı hataların ortaya çıkması kaçınılmazdır. Böyle bir polemiği dogru yürütebılmek ıçın böyle hataları tespit edip düzeltmek gerekir.

Bu çerçevede şu sorunumuz var:

Bizım A'dakı yoldaşımız bize şu bılgiyi verdı:

Bu yıl 1 Mayıs hazırlıkları sırasında sizin sorumlu bır yoldaşınız bızım A'dakı sorumlu yoldaşımızla yanyana gelmiştir.

Onlar bu 1 Mayıs'ın Batı Almanya'da gerçekleştirilmesi konusunda GDS ile aramızda çıkan çelişmeler üzerine de tartışmışlardır.

Bu konuşmada sizin temsilciniz bu çelişmeler hakkında şu anlamda görüşler savunmuştur:

' GDS ıle BP arasındakı kardeşlik ılışkıleri çok gergin bir durumdadır. Bu ılişkiler gerçekte tehlikeye girmiştir. Benim görüşüme göre BP'dan yönlendirici yoldaş II. Konferansta kendısıne getirilen eleştirileri hazmedememiştir ve o bu yüzden polemiği bu noktada sertleştırmektedır. '

Bızim A'daki yoldaşımız bu konuşmanın 'resmi bır konuşma' olmadığını bıldırdı. Bu resmi bir goruşme olmasa da, biz burada savunulan görüşleri yanlış buluyoruz, ve bu konuda tavır takınma ihtıyacı duyuyoruz. Gereksiz ve yanlış bır polemık yurutmemek için, sizden temsılcınızın yukarıdakı goruşlerini onaylamanızı ya da düzeltmenizi; eğer bu gcrüşler savunuldu ise, sizin temsılcınizin bu sonuçlara nasıl vardığını gösterir sebeplendırmeleri ortaya koymanızı istiyoruz.

Bolşevik selamlar,
EİS "

6.6. tarihli bu yazıya AMLP uzun süre resmen cevap verme gereği duymadı. Bunun yerine "bır AMLP temsilcisi, TKP/ML(B)'in Avusturya'daki sorumlusu"na kişisel bir mektup yazarak (mektup 7.7. tarıhını taşımaktadır), Avusturya'daki TKP/ML(B) temsılcisinin konuşulanları TKP/ML(B) Merkez Komitesine duyurduğu için yakınmalarda bulundu.

AMLP Haberleri'nde bu 'özel mektup' bu bağıntıdakı ikıncı belge olarak yayınlanmış. Bu mektup şöyle başlıyor:

" Sen, benim savunduğum görüş hakkında ustü bılgilendırip bilgilendiremeyeceğını sorduğunda, ben bunun tabii olabileceğını ve fakat bunun nıçbır yerde 'resmi görüş' olarak ortaya çıkmaması gerektiğini söyledim. O zaman bu soruyu neden sorduğun konusunda şaşırmıştım. Ben sadece yoldaşlar arasında serbestçe tartışmayı değil, (kı o zamana kadar gayet serbestçe ve dostça tartışıyorduk) aynı zamanda önemli konularda (uste —ÇN) bılgı verılmesını gayet tabii buluyorum.

6.6. tarihli mektuba tavır takınmam ıçın senın acele etmen de ılgınçtır. Ben bunu bızım aramızda geçen şekilsiz bır konuşmada savunduğum bır goruşü 'resmı görüş' haline getırme çabasından başka şekilde açıklayamıyorum. 26.6. tarıhında MK yazısı olduğu açıklanan EİS'nun mektubunda (ama bu mektup yalnızca EİS tarafından imzalanmıştır) tavrın 'onaylanması' ısteniyor ve resmı görüşme olmasa da tavır takınmak ıstendiği söyleniyor.

Ben sana bizim buna yanaşmayacağımızı kesınlikle garanti ederim. Bız tartışmayı kontrol edilebılır belgeler temelinde yürütme yolundan vazgeçmeyeceğiz, ve eğer gerekirse 'kışisel görüşmelere' yapılan atıfları cıddı gerekçelendırmelerin yokluğu şeklinde mahkûm edeceğız. "

Mektubun bundan sonrakı bolümünde AMLP temsılcısi, kendisinin ne demek ıstedığını uzun uzun anlatabileceğini ve fakat bunu gereklı görmediğını,çünkü,

"yeterince cevap verılmemış resmı belgeler olduğunu" söylüyor.

KARDEŞ ÖRGÜTLERDEN

Ardından, artık kardeşlerin ağzından dınlemeye alışık olduğumuz '1 yıl' oldu, cevap verılmedi; çok önemli eleştiriler getirdik, eleştirilerimiz 'küçük düşürülmeye' çalışılıyor, vs. sakızı çığnenıyor.

Kısaca BP'nin içindeki 'yönlendirici yoldaş' (bu onların deyimi) hakkında "eleştiriyı hazmedemedı de onun için polemiği bu noktada sertleştiriyor" şeklindekı görüşler savunduğu söylenen kişi (mektubu yazan bu kişidir), somut olarak sorulan soruya cevap vermeyi reddediyor! Ve bu konuda soru sorulmasını bayağı tepki ile karşılıyor; bu tepkisine de Marksist-Leninist kılıf geçirmeye çalışıyor.

Biz ne yaptık? Yönetici bir yoldaşımız hakkında; herhangı bir AMLP üyesinin değil; AMLP'nin bir yöneticısının (kı bu yönetici II. Parti Konferansında AMLP'yi temsil eden bir kişidir! AMLP adına konuşmuştur!), bizım bir yoldaşımızla yaptığı konuşmada yaptığı bızce yanlış bir değerlendırmeyi; ve ıspatlanmayan ve ispatlanamaz bir iddıayı, bir ıftırayı geri çevirmek ıçin, AMLP'ye soru sorduk. Doğru bir temelde tavır takınabilmek; ve gereksiz ve yanlış bir polemık yürütmemek için önce sorduk! Ve şimdiye dek bız bu sorunu —doğrudan bılgisi olan hucre dışında, ve Merkez Komitesi dışında— Partı ıçinde bile duyurmadık. Çunkü tartışmanın bu sorunlara kaymasını ıstemıyorduk. Ama bu sorunun çözülmesını de gereklı gorüyorduk. Onun ıçın soru sorduk ve yönetımden cevap bekledık. Bızım bir yoldaşımıza AMLP yonetiminden sözü geçen kışının mektubunu, 'kışısel mektup' olarak kavradık, ve buna da yanmayı doğru bulmadık. Şimdı AMLP bu mektubu bastığına göre, ve bu mektuptakı tek satırı bile eleştırmediğine gore, bu mektup AMLP yönetımının tumunun mektubudur bızım ıçın. Ve resmı bir belgedir. Bu mektubu biz oportunist kıvırtmanın çok açık ve utandırıcı bir örneği olarak değerlendırıyoruz. Marksist-Leninistler ya eğer bir goruşu savunuyorlarsa, o goruşu gerekçeleri ile ortaya koyarlar; ya da eğer yanlış bırşey soyledılerse, bunun özeleştırısını yaparlar. Mektubu yazan ne bırını, ne ötekını yapıyor. Somut konuda susmayı tercih ediyor, bu susmasını da bize Marksızm-Leninizm olarak yutturmaya çalışıyor! Hayır, bu tavır Marksist-Leninist bir tavır değildir.

Açıktır kı, herkes istedığı goruşu savunmakta serbesttır. Ama savunduğu goruşun de sorumluluğunu yuklenmek zorundadır. Hem kardeş örgütün bir yönetıcısı hakkında, bir dığer kardeşın yoneticisi boyle bir değerlendırme yapacak; hem de bu konuda tavır takının dendığı zaman kıvırtacak! Nerde kaldı komunist açıklık? Bu ne bıçım kardeşlik? Bırakalım kardeşlığı ve komunistlığı, bu ne **bıçim devrimcilik**?

AMLP Haberlerı'nde bu konudakı üçüncü belge olarak, AMLP Merkez Komitesinin ımzasını taşıyan 15.11.1982 tarıhli ve "AMLP Merkez Komitesinin, TKP/ML(B) EİS'nun 6.6. tarıhli mektubu hakkında tavrı" başlığını taşıyan bir yazısı yer alıyor.

Bu yazının hemen girişinde, AMLP Merkez Komitesi tavır takındığı yazı hakkında " ıçerik konusunda " tavır takınmayı "davaya hizmet eder" gormediğini ; bunun önemli sebeplerinin AMLP temsilcisinin 7.7. tarıhlı mektubunda yer aldığını açıklıyor.

Ardından kendilerine önemlı gorünen iki şeyi anlatıyorlar.

1'de 'serbestçe tartışma ortamı' yaratılması gerektığınden, bızım tavrımızın ise buna karşı olduğundan, vs. şikayetleniyorlar.

2. Böyle soruların sorulmasına genelde karşı olmadıklarını, ama genel bağıntı ıçınde bizim soru tavrımızın ıdeolojık ve sıyasi merkezi sorunların tartışmasından başka herşeye hizmet ettiğini söylüyorlar. Bu yüzden de buna cevap vermeye yanaşmamalarının doğru olduğunu söylüyorlar.

Bızım mektubumuza cevabi bir nitelikte olan bu yazının bize gonderılmemış olduğu; bunun yerine AMLP Haberleri'nde basıldığı bır olgudur. Bız bir yazının once o yazının yazıldığı adrese gonderılmesının doğru Marksist-Leninist tavır olduğunu düşünüyoruz. Bu birincisi.

İkıncı olarak bız de serbestçe tartışma ortamından yanayız, ama bu serbestçe tartışma ortamından anladığımız, 'kişilerin' ancak kişisel ıkili görüşmelerde gerçek görüşlerini savundukları, ve fakat aynı görüşü daha geniş bir forum önünde savunmadıkları; ikiyüzlülüğün geliştiği bir ortam değıldir. Herkes söylediği her sozun sorumluluğunu taşımak zorundadır!

Üçüncü olarak biz, AMLP Merkez Komitesinın, sorduğumuz somut soruya cevap vermeme, bundan kaçınma tavrını oportünist bır kıvırtma olarak değerlendiriyoruz. Bizim de sorumlu bir yoldaşımız mesela AMLP veya dığer kardeşlerın yöneticileri hakkında benzer bir değerlendırme yapsa, bız ondan ya ıspatlamasını ya da geri çekmesını talep ederiz. Bizim tavrımız budur.

Kaldı kı polemiğin sertleşmesini aradaki ıdeolojık ayrılıkların berraklaşması yerine şu veya bu yöneticinin "eleştırı hazmedememesı", vb. ile açıklamak, olsa olsa burjuva psikologlarının ışidır; mücadele içindeki Komünıstlerin değil!

●● ●● ●●

3. AMLP'nin bir temsılcisinin TKP/ML(B) tarafından örgütlenen bir kampa katılmaması üzerine

Bu bağıntıda AMLP Haberlerı'nde iki belge yayınlanıyor. Birinci belge, kampa katılan yoldaşların oybirliği ile karar alıp, AMLP'ye gönderdiği bir mektuptur.

İkinci belge, "AMLP Merkez Komitesının kampa katılanların mektubuna cevabıdır".

Bu cevapta I. bölümde AMLP, "TKP/ML(B) tarafından gözönüne alınmayan, kardeş örgütler arasındakı polemiğin temel talepleri" başlığı altında kendi görüşlerini koyuyor, ve bizim tavrımızın buna uymadığını iddia ediyor. II. bölümde, "AMLP'nin kampa çağrılmasında bazı acayip işler" üzerinde duruyor. III. bölümde, "Varolan şartlarda ıdeolojık mücadelede eşıtlık sorunu" üzerinde duruluyor. AMLP bütün yazıda bir temsilcinin katılmama tavrını savunuyor! Bız bunun da yapılan bir hatayı ortme tavrı olduğunu söylüyoruz.

(Bu konuda da cevabı bize göndermek yerine AMLP Haberlerı'nde basmak tercih edılmıştir.)

●● ●● ●●

4. AMLP temsılcisinin Stuttgart'ta yapılan 12 Eylül toplantısı hakkındakı raporu

11 sayfalık bir yazıda AMLP temsilcisi toplantının çeşıtlı yönlerden bir değerlendirmesini yapıyor. (Bu değerlendirmeyi de çevirip cevabı ile birlikte yayınlayacağız) Vardığı sonuç şöyle:

"Boyle bir toplantı, böyle bır planla, böyle konuşmalarla, böyle bır gundemle Parti ınşasına ve kardeş orgutlerle tartışmaya hıçbır şekilde hızmet edemezdi."

Ne dıyelim? Aramızdaki çelışmeler bundan daha açık ıfade edilemez. Partı inşası konusunda ayrı duşündüğümuz her geçen gün daha iyi çıkıyor ortaya!

(Bu konuda da cevabı bize gondermek yerine AMLP Haberlerı'nde basmak tercih edılmiştir.) (Gerek kampa katılanların AMLP'ye mektubunu; gerekse bu konuda AMLP'nın tavrının tam çevırısını; ve bu konuda kampı duzenleyen Parti hucresinin tavrını daha sonra yayınlayacağız.)

●● ●● ●●

5. TKP/ML'in 1981'deki bölünmesinden sonra kardeşlik ılışkılerının TKP/ML(B) ıle sürdürülmesi sorunu uzerine

Bu konuda AMLP Haberlerı'nde ıkı belge yayınlanmış.

Bırıncı belge, "Innsbruck'tan TKP/ML(B) ıle kardeşlik ılışkılerının surdurulmesi hakkında tavır" başlığını taşıyan bir sayfalık bir yazı

Bu yazıda yazar, TKP/ML(B) ile kardeşlik ilişkilerının kurulmasını doğru bulmadığını açıklıyor. Sonunda şöyle diyor:

" (BP'ın desteklenmesi) görüşüme göre şoyle olmalı ıdı:

KARDEŞ ÖRGÜTLERDEN

Sizin söylediğiniz ve propaganda ettiğiniz şu şeyler doğrudur ve biz bunları desteklıyoruz. Biz sizlerın bu ilkeleri propagandanızı desteklıyoruz, ve bu ılkeleri gerçekleştirmede de size yardım ediyoruz — BP'ın bu ilkeleri gerçekleştirdiği de ortaya çıktığında (bunun için zamana ihtiyaç vardır)bu örgütü(!) ılkeli (bir örgüt) olarak ele alabiliriz.
Şimdiye kadar o benım için 'yalnızca' doğru ilkeleri temel olarak alan bır örgüttür."

Yayınlanan ikinci belge, "AMLP Merkez Komitesi - nin TKP/ML(B) ile kardeşlik ilişkilerinin sürdürülmesi hakkındaki tavra cevabı" başlığını taşıyor. AMLP Merkez Komitesi bu tavırda hatanın kardeşlik ilişkilerinin sürdürülmesinde olmadığını; hatanın, "bizim şimdi TKP/ML(B)'yi oluşturan güçleri çok coşkulu değerlendirdiğimiz" yönunde araştırılması gerektiği tespitini yapıyor.
Bu arada AMLP Merkez Komitesinin tavrından, sözü geçen 'tavrın' daha Şubat 1982'de geldiğini öğreniyoruz. Ne biçim kardeşlik ise, bu tavırdan bizim Kasım'da, e da AMLP Haberleri üzerinden haberimiz oluyor!!!
AMLP Merkez Komitesi verdiği cevabın sonunda şöyle dıyor:

" Toparlayalım: TKP/ML'deki bölünmeden sonra kardeşlik ilişkılerının MK fraksiyonu ile değil, TKP/ML(B) ile sürdürülmesi kesinlikle doğru ıdi.Benzer bir durumda bugün de yıne aynı şekilde nareket ederdık. Yanlış olan, umutlu bır imkânı kesinleşmiş bir gerçeklik olarak ele almaktı. Bu yanlış bızım açımızdan bu imkânın gerçekleştirilmesi konusunda verdığimiz mücadelede yetersizlikler (olması —ÇN) sonucunu doğurdu. Bu bizim TKP/ML(B)'den yoldaşlara en baştan hatalarının derinliğini yeterince ener - jık ve güçlü bir şekilde göstermememiz ve bizım yoldaşlarımız ve sempatizanlarımız arasında, şimdi acılı bir şekılde gerçeğın duvarına çarpan bir coşku oluşturmamız sonucuna yolaçtı.
AMA SORUN HENÜZ KESİN BİR ŞEKİLDE ÇÖZÜMLENMİŞ DEĞİLDİR. TKP/ML(B)'İN KENDİ İÇİNDE VE SEMPATİZANLAR İÇİNDE, PARTİ YÖNETİMİNİN HATALARINI GÖRMEYE BAŞLAYAN VE BUNLARIN DÜZELTİLMESİ İÇİN MÜCADELE EDEN GÜÇLER VARDIR. EĞER BİZİM ELEŞTİRİMİZ ONLARA YARDIMCI OLURSA, TKP/ML(B)'İN MARKSİST-LENİNİST YÖNDE İLERLETİLMESİ İÇİN GÜÇLERİN BAŞARILI OLUP OLMAMALARINDAN BAĞIMSIZ OLARAK, AMACINA ULAŞMIŞ DEMEKTİR. "

Görüldüğü gıbı, AMLP'nin umudu artık TKP/ML(B) Merkez Komitesinde değıldır. Bu karşılıklıdır. Bızım de AMLP, GDS ve WBK yönetımlerinden fazla umudumuz kalmadı. Ne yazık kı, onların çevresinden de fazla umudumuz yok!

●● ●● ●●

6. AMLP'nın "Mao Zedung Düşüncesı" sorunu hakkında tavrı üzerine

Bu konu ıle ılgılı olarak da ıkı belge yayınlanmış. Birinci belge TL ve SL imzalı, 1.6. tarıhlı bır mektup. Bu mektup şöyle:

AMLP Merkez Komitesi Siyasi Bürosuna

Yoldaşlar,

Bu yazımızla sizin 3. Kongrenizdeki Mao Zedung Düşüncesi konusundaki görüşünüzle, dörtlü ortak açıklamadaki bu konuda çelişen görüşünüzü açıklamayı ve bu konuda tavır takınmanızı talep ediyoruz.

3. Kongrede Mao Zedung Düşüncesi konusunda şu görüşü savunuyorsunuz, doğru olarak! BP S.3, s.49'da aynen şöyle demektesiniz:

" AMLP, Mao Zedung'un doğru bır şekilde değerlendırılebılmesi için de anti-Leninist(abç) Mao Zedung Düşüncesi uydurmasının reddedilmesi gerektiği görüşündedir."

Dörtlü ortak açıklamada BP S.5, s.67'de aynen şöyle demektedir:

" Kültür Devriminin kendine özgü en önemli özelliklerinden birisi, belki de en önemlisi şudur: Kapitalist restorasyon tehlikesine ve Liu Şao-çi ve Teng Siao-ping çevresinde var olan revizyonist klik biçimındeki burjuvazının tamamiyle iktıdara gelme tehlikesine karşı, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin şiddetli bir kitlesel sınıf mücadelesine ve proletarya diktatörlüğünün gerçekten kurulması(abç) uğruna siyasi bir devrime seferber etmek."

Mao Zedung Duşüncesi antı-Leninist olduğuna göre Kültür Devrimine damgasını vuran da bu düşüncedir. Böyle olduğuna gore, bu düşünceyle proletarya dıktatörlüğünün gerçekten kurulması uğruna sıyasi bir devrım yapılabilinir mi?

Bu konuda yazılı açıklama yapmanızı gerekli görüyoruz.

Yoldaşça selamlarımızı iletir, mücadelenizde başarılar dileriz.

1.6.82
TL ve SL

İkinci belge, AMLP Merkez Komitesı ımzasını taşıyor ve "AMLP'nın cevabı" nıtelığında. Bunu olduğu gıbi yayınlıyoruz:

" Yoldaşlar,
1.6. tarihli sorunuzu ancak şımdi cevaplandırıyoruz çünkü bizim elimize bu yazı bu yılın Ekımının ikinci yarısında geçti.

1) "AMLP 3. Kongresının uluslararası Marksıst-Leninist harekete mesajı" ile "Mao Zedung — Kazanımları/Hataları" başlıklı ortak açıklama arasınd Mao Zedung Düşüncesı konusunda gerçekte çelişme yoktur.
AMLP'nın 3. Kongre belgesinde şöyle denmektedir:

'AMLP 3. Kongresı bir yanda "Mao Zedung Düşüncesi" kategorisine karşı tavır ile, dığer yanda Mao Zedung'un kişılığı ve eserının değerlendırılmesi arasında kesin ayrım yapılması gerektığını vurgulaдı.'

Ortak açıklamada şöyle denmektedır:

'Mao Zedung'un eserının ve Çın devrımındekı rolünün, Mao Zedung Düşüncesi uydurmasıyla eşıtlenmesı ile ... hemfıkır olamayız.
Biz Mao Zedung Düşüncesi uydurmasının ve bütün bu raya götüren deneylerin sonunda Leninizme karşı yöneldığını düşünüyoruz.'

Sorun açıktır: Her ıkı belge de temelden Mao Zedung Düşüncesi kategorisınden soz etmeyi reddetmektedir. Her ıkı belge de Mao Zedung'un eserı ve kışılığının ayrımlı bır değerlendırılmesının Marks, Engels, Lenın, Stalın'ın öğretıleri temelinde yapılması konusunda ısrar etmektedır. Her ıkı belge de Mao Zedung'un tarihi ve reddedilemez kazanımlarını ve fakat en önemlı hatalarını ortaya koymaktadır.
TL ve SL'ın temel hatası, bır yanda reddedılmesı gereken Mao Zedung Duşuncesı kategorısı ile, dığer yanda Mao Zedung'un eserı arasında ayrım yapmamasıdır. Bu karışıklık bızım belgelerimiz arasında bir 'çelişme' değil, tersine TL ve SL'ın sorusunun temelinde olan karışıklıktır.

2) Bızım görüşümüze göre, TL ve SL'ın sorusunda, ÇKP'nın 1956'dan sonrakı dönemının değerlendırılmesınde kökten yanlış bır yaklaşım dile gelmektedir. 1949'daki kurtuluştan sonra ve Deng Hsıao-pıng/Hua Guo-feng'in 1976'da kesın ıktıdara gelmelerınden öncekı en buyük sıyasi olaya yaklaşımlarında bu görülmektedir. Kültur Devrimi onlara gore "Mao Zedung Düşüncesı damgasını vurduğu ıçın' 'antı-Leninist' bırşeydir. Onların görüşüne göre Kültür Devriminde herhalde hıçbır antırevizyonist kıtle mücadelesi olmamıştır. Kı bız (tam da —ÇN) bunu bütun yarımlıklarına, tutarsızlıklarına ve hatalarına rağmen,coşku ıle desteklıyor ve bütün revizyonist ve oportunist ıftiracılara karşı savunuyoruz.
Bizım görüşümüze göre TL ve SL nokta nokta "Mao Zedung'un 1956'dan sonra ölene dek revizyonist olduğu, ve Kultür Devrımının esas olarak olumsuz olduğu' tezi hakkında tavır" (GDS temsılcısının yazılı tavrı BP) hakkında tavır takınmalıdır.
Bu tavrr takınma çagrısı ile birlikte devrımcı selamlar. "

Bizim bu konudaki tavrımız şudur:

Bız öncelıkle TL ve SL'ın yaptığı "Mao Zedung Düşüncesi"nın antı-Leninist olduğu şeklındekı tespıte katılmıyoruz. Bız daha önce böyle bır tespıtı bızzat kendımız savunduk. Daha sonra boyle bir tes

pıtı tekyanlı ve yanlış bir tespit olarak reddet - tık. Hatamızı düzelttık.

İkıncı olarak, TL ve SL'in Mao Zedung'un '56 son rası ve Kültür Devrimi hakkında genelde olumsuz de gerlendirmelerine de katılmıyoruz.

Bu TL ve SL'ın yazısı ile ilgili ve onların genel tavırları ile ılgili olarak kısa görüşümüz.

AMLP'nin verdiği cevaba gelince: Biz bu cevabı , hatalara nasıl yaklaşılmaması gerektiği konusunda bir örnek olarak degerlendiriyoruz.

Sorun nedır? AMLP, "Mao Zedung Düşüncesi"nın anti-Leninist olduğu şeklinde bır tespit yapmıştır. Ama aynı AMLP bızimle beraber ve GDS, WBK ıle çıkardığı ortak açıklamada bu tespıt ile çelişen tespıtler de yapmıştır. Mesela 'anti-Leninist' bır düşünce temelinde gerçekten proletarya diktatörlüğü kurmaya yonelen bir hareketı bız düşünemiyoruz.Ama Kültür Devrımı hakkında böyle bir tespıtı (prole - tarya dıktatörlüğünü kurmaya yönelme) birlikte yaptık. Hem Mao Zedung Düşüncesını 'antı-Leninist' olarak değerlendırmek; ve fakat hem de Mao Zedung Düşuncesinin damgasını vurduğu açık olan Kültür Devrımının 'gerçekten proletarya diktatörlüğunu kurmaya yöneldiğini', vs. söylemek açık bır çelişkidir. TL ve SL (yanlış bir bakış açısı ile soruna yaklaşmalarına rağmen) tam da bu soruna, bu çelışkıye dikkat çekmektedirler.

AMLP verdığı cevapta, bu çelişmeyi açığa çıkarıp Mao Zedung Duşüncesinın anti-Leninist olduğu tespitını ozeleştırı ile aşacak yerde, konuyu değıştirmeyı tercıh edıyor. Esas eleştırıldığı noktada tek kelıme tavır takınmıyor!

Bunun yerıne, önce Mao Zedung Düşüncesı ile Mao Zedung'un değerlendırmesı arasında kesin ayrım yapılması gerektığını söyluyor. Biz bu noktada AMLP'nin söylediklerını aşırı tekyanlı, ve Mao Zedung 'un kendısının Mao Zedung Düşüncesi konusundaki sorumluluğunun üstünü örten bir tavır olduğunu düşünüyoruz. Evet, Mao Zedung Düşuncesi ıle Mao Zedung arasında ayrım yapılmalıdır. Ama bu ayrım nerdeyse bu ıkısının nıç ılgisi yokmuş gibi göstermeye varmamalıdır. AMLP burada böyle bır tavır ıçındedir.

AMLP'nın TL ve SL hakkında yaptığı, onların Mao Zedung Düşüncesı ıle Mao Zedung arasında ayrım yapmadığı tespıtı, en azından TL ve SL'ın yazısına da yanarak ispatlanamaz. Çunku onlar bu kısa yazıda bu konuda tavır takınmıyorlar. AMLP somut soruya cevap verecek yerde, tartışmayı (önemlı olan ve fakat TL ve SL'ın burada tartışmadığı) başka bir noktaya çekerek, dıkkatlerı kendı hatasından kaydırmaya çalışıyor.

AMLP ikinci olarak, TL ve SL'in görüşüne göre Kültür Devrımınde hıçbır 'antirevizyonist kitle mücadelesi' olmamıştır, diyor. Ve yıne TL ve SL'ın Mao konusundakı —bu yazıdan çıkmayan— yanlış değerlendirmeleri üzerinde duruyor. Burada da AMLP'nın getirdiği gerekçe konuyu değıştiren bir gerekçedir. TL ve SL çok somut bır soru soruyorlar: Mao Zedung Düşüncesi antı-Leninist ise, onun damgasını vurduğu Kültür Devrımi nasıl oluyor da kıtleleri gerçekten proletarya dıktatörlüğünün kurulması ıçın seferber edıyor??? Bu soruya kıvırtmadan ancak ıkı cevap verilebılır: 1. Mao Zedung Düşüncesı antı-Leninisttir tespıtı yanlıştır. 2. Kültür Devrimi gerçekten proletarya diktatörlüğü kurmak için kitlelerı seferber etmemiştir. AMLP ne birini, ne ötekini söylüyor. Bunun ardında yatan ideolojık zaaf, hataları özeleştiri ile aşma konusundaki tavırdır.

8 Aralık'ta yazıldı.
10 Ocak'ta Merkez Komitesı tarafından onaylandı.

GDS INFO 10/82 ÜZERİNE

GDS Info 10/82'de şu yazılar var:

1. TKP/ML(B) saflarından GDS'in 12 Eylül 1982'de çıkardığı bir bildırıye gelen eleştırıye cevap

Ek: GDS'ın bıldırısı

(Bunları GDS, bızım bıldırımıze getirdığı eleştırı ile birlikte; bunun dışında geçen yıl ıkı bıldırıye getirdığı eleştırı ile birlikte legal broşur olarak bastı.
Bız bunları Bolşevık Partızan 3/4'de basıp cevap verdık.)

2. Türkıye'de askerı darbenin ıkıncı yıldönumu ile ılgılı yürüyuş üzerıne rapor:

"Rus sosyal emperyalızmının Türkıye'dekı propagandacıları, Opportunist eylembirlığının gerçek efendıleri" başlığını taşıyan yazıda GDS yuruyuşu degerlendiriyor; yürüyüşte çeşitlı orgütlerın yaptığı propagandayı değerlendırıyor.

Kendi yaptığı propagandayı değerlendırıyor. Bu değerlendırmede en küçük ozeleştırıcı bır not yok.

Bu arada fırlattığı kağıtların ıçındeki parolalardan bırının Türkçe yayında söylenmesınden; ve 'Batı Alman emperyalızmıne ölüm' şeklınde duvara yazılmış bır paroladan bır burjuva gazetesınde söz edilmesınden övgu ıle bahsedıyor.

Bu konuda GDS'in yazdıkları şöyle:

" Son mıtıng bır park yerınde oldu. Parkın ortasında bir park evı vardı. Park evının üzerınde buyuk harflerle 'Batı Alman emperyalızmıne ölum' yazılıydı. Kuşkusuz bu, şablonla püskürtüldüğü belli olan- parolanın yazılması rızıkolu ıdı. Ama çok guzel okunabılıyordu. (FAZ'de bu paroladan bahsedıldi.)"

(Bir parolanın duvara yazılması üzerine bunca övunme, herhalde propaganda konusuna nasıl yaklaşıldığının bır ıfadesi olsa gerek! BN)

3. "Komunist" adlı yayın organının 7. sayısının ıçındekıler lıstesı

4. Sahte Marksıstler üzerıne bılgi

KPD, MLPD ve DKP'den alıntılarla bunların parlamentarızmi teşhır edılıyor.

5. Enternasyonal haberler

"Japonya KP/Sol" tanıtılıyor.

6. Gelen eleştırıler

Iki eleştırı gelmış. Bunlar şöyle:

" 1. 'TKP/ML(B)'ın çızgısine eleştırı' hakkında eleştırı

Bununla ılgılı üç eleştırı daha geldi.
Bırınde TKP/ML ile İbrahim Kaypakkaya'nın eşitlenmesi eleştırılıyor. Bunun sonucunda TKP/ML tarafından ılkelerın kabaca savunulması —mesela mıllî mesele konusunda— abartılıyor. (Bu eleştırı özellikle broşürun 13. sayfasına (Almanca) yönelıyor.)

İkıncıde eleştırı, ner ne kadar TKP/ML(B)'ın görüşleri ıçerık olarak doğru eleştırılıyorsa da, bızım neyın doğru olduğu konusundaki görüşlerimizin olumlu konmasının yeterlı sertlıkle ve gerekli ıkna edıcılıkle konmadığına yöneliyor. Bunu ıspatlamak ıçin çeşıtlı tek tek eleştırıler getırılıyor ; ama daha bır dızı soruna değınılıyor, kı bunları kısaca özetlemek zor.

Üçüncü eleştırı oldukça kapsamlı bir şekılde BP'ın Almanca broşürlerınde yer alan, ve fakat çıkan broşürde eleştırılmeyen hatalarına dıkkat çekiyor.

2. 'Mao Zedung'un eseri ve öğretısının değerlendırılmesı ıçın araştırmalar' başlıklı ortak açıklama taslağına (Bolüm II, 1)(Bkz. GDS Info özel sayı) eleştırı

- Mao Zedung'un çağ ıle ilgili söylediklerine getirılen eleştırıler ıkna edıcı olmadığı ve yanlış olduğu gerekçesi ıle reddedılıyor.
- Devrımın güçlerının ağır bastığı sorunu kısaltılşın denıyor. Gerekçe: bır yandan cilt V değerlen -

dirmesinde söylenenlerin tekrarı, diğer yandan eksiklikleri vardır.
- Mao Zedung'un A.L. Strong'la yaptığı konuşmada 'ara bölgeler'le ilgili söylediklerinin savunulması ikna edici olmadığı gerekçesi ile eleştirilıyor.
- II. Dünya Savaşı ile ılgılı not henüz olgunlaşmış olduğu için eleştirilip, reddedılıyor.

Bütün önemli eleştirilerle ilgili kapsamlı bır tavır kısa zaman içinde Info'da yayınlanacak."

GDS-Info 10/11/12/82 üzerine

GDS Info 11/82 uzerine: (Elımıze 6.12.1982'de geçti)

1. TKP/ML(B) II. Konferansı Raporu (Taslak) üzerıne

AMLP, WBK ve GDS'ın TKP/ML(B) II. Konferansı Raporu (Taslak) hakkında tavrı:

(Bu tavır Bolşevık'te basılıp cevaplandırılacak)

TKP/ML(B) Konferansının Raporu (Taslak)

(Bızım taslağın çevirisi... Kl'de yayınlanmış olan ve üzerinde tartışılmış olan bu taslakta Partı içinde getirilen ve doğru bulunan eleştırıler doğrultusunda düzeltmeler yapılarak bu rapor da Bolşevik'te yayınlanacak)

2. TKP/ML(B)'in bir sempatizan komitesının bır mektubuna cevap

GDS'ın verdığı bilgiye göre bizim bir sempatizan komıtemiz kendılerine şu mektubu yazmış:

" GDS'e mektup

Değerlı kadın ve erkek yoldaşlar,

Bıldığiniz gıbi son dönemde gerek sizınle, gerek se bizim kendi orgütümüzde 1 Mayıs tartışması sertleşti. Bu tartışmada açık polemik önemlı bir rol oynamaktadır. Bizim görüşümüze göre Merkez Komitesi kokuşmuş bahanelerle bu ilkeden kaçmaya çalışmaktadır. Merkez Komıtesi —bizim talebimize rağmen— bugünlerde açık, kitleler önünde yürütulen bir tartışmayı reddetmekte ve (tartışmayı) sempatızan çevre ile sınırlamaktadır. Biz böyle bir sınırlandırmayı açık polemik ilkesinin bir yaralanması olarak değerlendiriyoruz. Merkez Komitesi kendi pozisyonunu şöyle formüle edıyor:

Önce partı içinde ve çevresinde tartışılmalıdır. Tartışma son aşamasına vardığı ve Parti çoğunluğunun görüşü krıstalize olduktan sonra, belgeler yayınlanacaktır.

Bız böyle yapılmasını yanlış buluyoruz. Bu sağlıklı, açık mücadeleyi engellemekte ve devrımci kitlelerin eğıtımine önem vermemektedır. Biz bu bağıntıda Partizan ile Merkez Komitesı arasında büyük fark görmüyoruz.

Bunun dışında hep, GDS'in bugüne dek kamuoyu önünde polemık yürütmekten yana olmadığı ve GDS'ın bugüne dek böyle bir talep —belgelerin yayınlanması— gelmediği gerekçesi getiriliyor. Bizi (yani Merkez Komitesini) eleştiren, GDS'i de eleştirmek zorundadır.

Biz sizin gecikmenizin Merkez Komitesine belli bir sırtını dayanacak yer verdiğını duşunüyoruz. Ve bız bunu bir hata olarak görüyoruz.

Önemli belgelerın yayınlanması ve Merkez Yayın Organında değişik görüşlerin polemik yürütmesi zamanı gelmiş, geçmektedir. Biz sızden açık polemik üzerine (gerek genel, gerekse bugünkü somut durum üzerine) görüşlerınizi bıldırmenızı rica edıyoruz. Bize bu konuda lıteratür veya lıteratur lıstesı gondermenizi rica edıyoruz.

Sizinle bu konuyu tartışabilsek çok sevınırız.

Acele cevabınızı beklıyoruz.
Yaşasın proleter enternasyonalizmi!

19.11.1982 Komünist selamlar
Kızıl Cephe "

Biz TKP/ML(B)'in böyle bir sempatızan komitesı olduğunu bılmıyorduk. Bildiğimız kadarı ile de böyle bir sempatizan komitemiz yoktur. Bizim sempatizan komitelerimiz bellı Parti kuralları içinde çalışan komitelerdir. Bu kuralların ıçında, yaptığı ışler hakkında bağlı olduğu organlara hesap verme, rapor verme kuralı da vardır. 19.11. tarıhınde GDS'e TKP/ML(B)'in 'bir sempatızan komitesi' tarafından gönderildiği söylenen bu mektuptan bizim haberimiz, bu mektup GDS Info'da basıldığı zaman olmuştur. "Açık ıdeolojık mücadele"den çok yana olan, bu konuda şampiyonluğu kimseye kaptırmayan ne ıduğu belırsız sempatizan komitesi, GDS'e böyle bir mektup yazdığını halâ bağlı olması gerektiği üst komitelere bıldırme ihtiyacı duymamıştır. İşte bu sempatizan komitesı bu biçim bir "sempatizan" komitesidir. Mektubun bütününü okuyanlar, bu sempatızanların(!) TKP/ML(B)den çok GDS sempatizanı(!) olduğunu açıkça görür. Açıktır kı, herkes istediği örgütün sempatizanı olmakta, istediği yerde örgütlenmekte, vs. özgürdür. Ama hıç kımse, örgütsel işleyış kurallarına uymadığı bır örgüt adına, onun sempatizanı olma adına hareket etme ozgürlügune sahip değildır. Bu kelıme-nin tam anlamı ile sıyasi sahtekârlıktır.(✱)

Bu sempatızan komite oyle bir sempatizan komitedir ki; bizim aldığımız kararlardan haberdar (mektup 19.11'de yazılıyor), bızım mesela 1 Mayıs polemiğının bütün belgelerını ısteyen herkese vereceğimiz yönünde kararımızdan haberdar; ve fakat bızım pozısyonumuzu GDS'e aktarırken, Partı çoğunluğunun görüşü krıstalize olduktan sonra belgelerı yayınlayacağımızı söylüyor. (Ondan önce isteyene verılmesi, kamuya açılması değil!!!) Ve bu dehşetengız sempatızan komitesı "bu bağıntıda" bizımle Partızan arasında fazla fark olmadığını tespıt edıyor. Ne dıyelim? Herhalde kimileri şımdı daha önce Merkez Komitesı hızıbine karşı mücadelede bırtürlü ondan kopmaya yanaşmayanlar, eskı günahlarının kefaretını keskinlikle örtmeye çalışıyorlar.(✱✱) Ama bızde bır laf vardır: Keskin sırke, kupüne zarar derler!

Ardından bu 'sempatizan komite' bizim gerekçe olarak GDS'ın bugüne dek kamuoyu önünde polemikten yana olmadığı" ve belgelerin yayınlanmasını talep etmedığı gerekçesını getırdığımızı söylüyor. Bu gerçekten söylediğimiz ile (GDS bizden boyle bırşey talep etmedi, kendi de yayınlamadı), söylemedığımızı (bugüne dek kamuoyu onünde polemikten yana değil) birbirine çorba edip karıştırarak aktarma, sonunda söylediklerimizi tanınmaz hale getırme yöntemidir. Bu Marksist-Leninistlere aıt değıl, oportünistlere aıt bır yöntemdir. Bız bır olgu tespıt ettık: GDS ve dığer kardeş örgütler bıze, "Bız şu şu belgelerın derhal yayınlanmasını talep edıyoruz", vs. şeklinde bir talep getirmediler. Ve kendıleri de bızım bunu söylediğimiz tarıhte sözü geçen belgelerı kamuya açmadılar. Bu olgudur. Hıçbır cambazlık bu olguyu ortadan kaldırmaz.

(✱) Bu konuda sozu geçen sempatızan komite kendıleri ıle 3.12'de yapılan goruşmede boyle bir mektubun varlığından sozetmişler; mektubun Turkçesını PH temsılcısıne vermişlerdır!

(✱✱) Bu sempatızan komitenın sorumlusu olan, şımdı Partı dışında olan kışı; 1980 sonlarında yapılan 2. Konferansa hazırlık konferansında yapılan somut "şartlı dısıplın" onerısını reddedenlerden bırıdır!

Ardından özür mü, eleştiri mi olduğu belli olmayan bir tespit: Gecikmeniz Merkez Komitesinin ardında belli bir sırt dayanağı oldu. Biz bunu bir hata olarak görüyoruz.

Onların yayınlamamış olması —eğer bu Merkez Komitesine fırsat vermese— aslında hata olmayacak. Ama bu fırsatı vermiş olması hata! İşte TKP/ML(B) sempatizan komitesi olma iddiasındakilerin, hem de bizim içimizde herhalde Marksizm-Leninizmi savunan "son Mohikanlar" olduklarını sananların GDS'ten yoldaşlara Marksist-Leninist yaklaşımı. GDS bunu Merkez Komitesinden talep etmemekle doğrusu çok ayıp etti; aslında GDS'i de lafta eleştirmek zorunda bırakarak arkadaşları çok zor durumda bıraktı. Bir daha sakın böyle iş yapmayın, GDS'li yoldaşlar! İçimizdeki ve çevremizdeki taraftarlarınızı çok zor durumda bırakıyorsunuz!

Ardından, önemli belgelerin yayınlanması ve Merkez Yayın Organında değişik görüşlerin polemik yürütmesinin zamanının gelip geçtiği tespiti:

Bunu yazanlar herhalde Bolşevik Partizan sempatizanı olmama bir yana, Bolşevik Partizan okuyucusu bile olmasalar gerek! Bolşevik Partizan'ı okusalar, bizim Bolşevik Partizan'da değişik görüşlerin polemik yürüttüğünü herhalde farketmeleri gerekirdi. (Bkz. 1. ve 2. sayıda Bugünkü barış hareketi üzerine polemik; bkz. 3/4. sayının ekinde yayınlanan belgeler ve 3/4. sayıda 12 Eylül polemiği... Bu sempatizanların da, GDS'in de 19.11'de ayrıca 3/4. sayıda 12 Eylül sorununun belgeleri ile tartışılacağından haberi, vs. vardı. Ama hadi 3/4. sayı konusunda bilgileri yok varsayalım, 1. ve 2. sayıda belli konularda Bolşevik Partizan'da kamuoyu önünde polemik yürümüyor mu?)

Sonuç olarak bizim böyle bir sempatizan komiteyle birliğimiz kağıt üzerindeki bir birlikten başka birşey değildir. Olamaz. (✱)

GDS, TKP/ML(B)'nın bir sempatizan komitesinin(!) bu mektubuna şu cevabı veriyor:

GDS'in cevabı:

" Yoldaşlar,

Sizin mektubunuz görünürde üzerine ateşli tartışmalar yürütülen bir konu olduğu için, ve sadece sizi ilgilendiren bir konu olmayan bir konuya değindiği için, size mektubunuzu GDS Info'da yayınlayarak, bu yolla cevap veriyoruz.

1. Eğer sizin yazdığınız gibi:

'Hep GDS'in de bugüne dek kamuoyu önünde polemikten yana olmadığı' gerekçesi getiriliyorsa, bu çok basitçe geri çevrilecek bir 'gerekçe'dir.

Gerek GDS, gerekse diğer kardeş örgütler TKP/ML(B) ile olan ideolojik ayrılıklarının, siyasi-ideolojik bilinçli ve planlı bir yayınlanması için tavır takınmışlar ve uzun zamandan beri de böyle bir kamuoyu önünde eleştiriyi çeşitli sorunlarda yürütmüşlerdir.

● Merkez Yayın Organında k a m u o y u önünde Bolşevik Partizan'ın Y a ş a m l a r ı n y a r d ı ş ı n a katılması eleştirilmiştir. (GDS S.27, Aralık 1981)

● AMLP, GDS ve W[illegible]'in ortak açıklamasında Temmuz 1982'de "TKP/ML(B)'nın çizgisine eleştiri"de gerek I. Parti Konferansının içeriksel eleştirisi, gerekse TKP/ML(B)'in üç Almanca broşürünün (ki bunlar II. Konferanstan önce çıkmıştı) eleştirisi k a m u y a duyuruldu.

● 1 Mayıs toplantılarında bizim TKP/ML(B) Merkez Komitesine eleştirimiz k a m u o y u önünde sözlü olarak getirildi. Bizim 10.4. tarihli mektubumuz (dernek üyelerine mektup) okundu.

● 12.9. tarihindeki tartışma toplantıları için yazılı tezlerimiz k a m u o y u önünde dağıtıldı ve 12 Eylül bildirisine eleştirimiz sözlu olarak getirildi.

(✱) Nitekim bu yazı yazıldıktan sonra, 8.12. tarihinde bu SK ile yapılan görüşmede; bu "sempatizan komitesi" örgütlü çalışma konusunda tavır takınamayacağı şeklinde tavır takındı! Ve kendini örgüt disiplininin dışına kesin olarak çıkardı.

Bunlarla önce bizim kamuoyu önünde tartışmayı red ettiğimiz gerekçesi geri çevrilmiştir.

2. Şimdi gelelim II. Parti Konferansının belgeleri ve 1 Mayıs tartışması belgelerinin yayınlanması özel sorununa.

Bizim bu konuda henüz kapanmamış olan tartışmamız içinden bazı noktaları biz şimdiden saymak istiyoruz.

Biz 1 Mayıs tartışmasının I. ve II. Konferans tartışması ile karşılaştırıldığında ikincil olduğu, bu yüzden de temel tartışması temelinde yürütülmesi gerektiği görüşünde idik, ve görüşündeyiz.

Buradan, 1 Mayıs tartışmasının, o zamanlar var olan II. Konferans belgeleri yayınlanmadan tecrit edilmiş yayınlanmasının y a n l ı ş olduğu, çünkü bu şekilde bizim yayınlama pratiğimiz ile ağırlık noktasının 1 Mayıs tartışmasına verilmiş olacağı sonucu çıkar.

Soyut olarak bakıldığında, 1 Mayıs belgelerinin ve II. Parti Konferansı belgelerinin aynı anda yayınlanması mümkündü. Ancak burada şu anlaşılmalıdır:

TKP/ML(B) Merkez Komitesi k e n d i s i mümkün olan en kısa zamanda II. Parti Konferansı belgelerini ve bizim eleştirilerimizi yayınlama kararı almıştı. Bir Parti Konferansının belgelerinin TKP/ML(B) Merkez Komitesi yerine GDS tarafından yayınlanması, o dönemde hiçbir şekilde yeterli olarak gerekçelendirilememiş, TKP/ML(B) II. Merkez Komitesine karşı açık bir güvensizlik ilanı olurdu. Çünkü biz başlangıçta belgelerin en kısa zamanda yayınlanacağından yola çıktık. Bir ek sorun, sözü geçen belgelerin önemli bir bölümünün, hemen hepsi geri çekilmek zorunda kalınan taslaklar olması idi.

Bu bağıntıda işte bizim dayanışmalı bir şekilde önce TKP/ML(B) Merkez Komitesine kendi k a r a r ı ile polemiği yayınlaması fırsatını verme düşüncemiz çıktı. Dayanışmanın gerekleri TKP/ML(B) Merkez Komitesine kendiliğinden kardeşler arasında kamuoyu önünde polemik konusunda ilkesel tespitini (sözünü —ÇN) tutması ve II. Parti Konferansının belgelerini çabukça kamuoyuna sunması imkânı verilmesini gerekli kılıyordu.

Biz bu düşüncelerin yayınlanma konusunda belli geçikmeleri beraberinde getirdiğini kabul ediyoruz, ama bu bize dava için özsel ("wesentlich") görünmüyor.

3. Biz burada fırsatı, bir kardeş örgütün bir başka kardeş örgüt içindeki keskin ideolojik mücadelede nasıl davranması gerektiği konusundaki düşüncelerimizi ortaya koymak için de kullanmak istiyoruz.

Bizim görüşümüze göre böyle bir durumda kardeş örgüt tarafsız kalamaz. Onun özellikle ilkesel sorunlarda berrak ve açık olarak görüşünü söylemesi mutlaka gereklidir. Bunu yalnızca iflah olmaz bir milliyetçi "iç işlere karışmak" olarak adlandırabilir, çünkü ona Marksizm-Leninizmin ilkelerinin bir partinin malı olmadığı, bütün Marksist-Leninist Dünya Hareketinin malı olduğu düşüncesi yabancıdır.

Biz kardeş örgütlerin iç işlerine karışmayı gayet tabiidir ki i l k e s e l olarak reddediyoruz.

Ve bunu soyut ahlâkı düşüncelerden ötürü değil, uzun süreli devrimci uygunluktan ötürü ("Zweckmässigkeit": En iyisi, amaca en iyi hizmet edeni, vs. anlamına —ÇN) yapıyoruz.

Bir kardeş örgüt yalnızca y a r d ı m verebilir, ama bir örgüt içindeki Marksist-Leninist güçler y e r i n e davranıp, mücadele edemez.

İç işlere karışmayı reddetme, ilkesel meseleler dışında daha bir dizi örgütsel özelliklerin — bir ülkede parti içinde oportünizme karşı mücadelenin şekil ve temposunu tespit etmek ve her ülkede ona göre davranmak için— dikkate alınması gerektiği düşüncesine dayanmaktadır.

Ama bu sadece sözkonusu parti içindeki Marksist-Leninist güçler tarafından tespit edilebilir. Tam da bu yüzden Lenin şöyle yazmıştır:

' Biz Rus enternasyonalistleri gayet tabiidir ki hiçbir şekilde Alman sollarından yoldaşlarımızın iç işlerine karışmayı aklımızın ucundan geçirmiyoruz. Biz yalnızca onların oportünizme karşı mücadele yöntemlerini zaman ve mekânın şartlarına göre tespit edebileceklerini düşünüyoruz. Biz yalnızca bizim şeylerin durumu hakkındaki görüşleri

mizi açıkça söylemeyi HAKKIMIZ ve YÜKÜMLÜLÜĞÜMÜZ olarak görüyoruz. '
(Lenin, Sosyalizm ve Savaş, Ağustos 1915, Lenin, TE, c.21, s.328)

Sevgili yoldaşlar, gördüğünüz gibi biz mektubunuzu, yer yer sizin sorularınızdan öteye geçen, ve bizi düşündüren şeyler hakkında görüşümüzü ortaya koymak için kullandık. Biz sizin mektubunuz üzerine çok sevindık ve sizin eylemlerinizin ("Aktivitat": çalışmalar anlamına da gelir —ÇN) her alanda Marksizm-Leninizm temelinde yükseltilmesini umut ediyoruz.

GDS Yönetimi, 30.11.1982

Not: Birkaç literatür işareti

Stalin: Bolşevizmin tarihinde bazı sorunlar üzerine MLYD ya da Stalin, c.13, s.76 ve devamı

Ortak açıklama: Polemik eleştirisi Bolum I, ozellikle 2. açıklama
Polemik eleştirisi Bölum II B

Enternasyonal Haberler sayı 6, TKP/ML I. Merkez Komitesine karşı

ML Eğitim Çevresi Parti içinde sınıf mücadelesi üzerine, Klasiklerden alıntılar "

.

GDS'in sempatizanlara cevabında şimdilik dikkat çekilmesi gereklı olan birkaç nokta var.

Birincisi: GDS cevabında once kendisinin "kamuoyu önünde polemiği reddettiği" suçlamasını geri çevirmeye çalışıyor.

Bu suçlama güya bizim getirdiğimiz suçlamadır, ama gerçekte bizim boyle bir suçlamamız yoktur. Onun için GDS'in kendisinin "kamuoyu önünde polemiğe karşı" olmadığını ispatlamaya çalışması boşa çabadır.

Yalnız bunu ispatlamaya çalışırken verdiği örnekler uzerinde kısaca durmak gerekir. Çünkü bu örnekler, bizim de en az GDS kadar kamuoyu önünde polemikten yana olduğumuzu gösterir örneklerdir.

Şöyle ki:

● Yeşillerle ilgili polemik bizim açımızdan da kamuoyu önünde yürütüldü. Hem de iki dilde. Birinci olarak Mü'de GDS'in eleştirisi yayınlandı; cevap verildi.

İkinci olarak İF'ın tavrı TiK'de yayınlandı, ayrıca TiK yazı kurulu tavır takındı. Bu konuda bizim de kamuoyu önünde polemik yürüttüğumuz olgudur.

● Ortak açıklama bizim elimize Ağustos sonu, Eylul başında geçmiştir. Derhal çevirıye girmiştir. Önümüzdeki günlerde tezler halinde Merkez Komitesinin cevap tezleri ile birlikte yayınlanacaktır. (Bu arada yayınlandı) Kardeşlerin şu anda kamuoyu önünde bizden fazla yaptığı tek polemik budur.

● Biz de 1 Mayıs konusunda toplantılarda kamuoyu önünde polemik yürüttük.

● Biz de 12 Eylül'de polemiği açık, kamuoyu önünde yürüttük. Getirilen eleştirilere cevap verdik. Ne yazık ki GDS'in bildirisi bizim elimize ancak 12 Eylül toplantısında geçtiği için, hemen ona karşı bir polemik yürütemedik.

Bunun dışında biz GDS'in I. Konferans konusunda 1982 yılı Kasımı sonuna dek yalnızca içte yayınlamış olduğu I. Konferans belgesine eleştirisini, Aralık 1981'de cevabı ile birlikte kamuoyuna sunduk. GDS'in 1982 Kasım sonunda bastığı; bizim cevabımıza kısa cevabını, biz Mayıs 1982'de kamuoyuna sunduk. (GDS'ın bunları ilkonce Türkçe basması da ilginçtir.) Yani olgular GDS'ın ne kadar kamuoyu önünde polemikten yana ise, bizim de en az onun kadar kamuoyu önünde polemikten yana olduğumuzu göstermektedir. Ama nedense bu konuda GDS, "açıkça tavır koymayı" görev ve yükümlülük addettiğini en azından lafta söyleyen GDS, tavır koymayı pek gerekli görmüyor! Nerde kaldı Marksist-Leninist talep? Nerde Lenin'ın lafta propaganda edilen tavrı? Yoksa bu o kadar önemsiz bir sorun mu?

İkinci olarak GDS bizim esas iddiamız olan "1 Mayıs belgelerinin yayınlanması talebini getirmedi" tespiti üzerinde susmayı tercih ediyor. Neden acaba??? Neden cevapta bu soruna hiç değinilmiyor???

GDS ikinci olarak kendilerinin yayınlanma konusunda ne düşündüklerini, ne kadar 'dayanışma içinde' düşündüklerini, vs. hikâye ediyor. Bizim bu düşüncelerden bugüne dek haberimiz yoktur. Ama böyle düşünceler var idı ise, şu veya bu belgenin derhal yayınlanması gerektiği düşünüldüğü halde, bunun talep edilmemesini bu düşüncelerin haklı çıkardığını kesinlikle düşünmuyoruz. Kardeş örgüte, "Yoldaşlar, bız şu yazının derhal kamuya açılmasını doğru buluyoruz, talep ediyoruz", vs. demek ne zamandan beri dayanışma ile çelişiyor acaba? GDS görüşümüzce burada Marksist-Leninistlere yakışmayan kıvırtmalar içine girmektedir.

Bunun ötesinde, GDS bu yazıyı yazdığında, belli belgeleri Türkçe olarak da —bütün ilişkilerimizde ilk defa!— yayınlamış durumdadır! Kardeş(!) örgütüne tek kelime haber etmeden, siz basacak mısınız vs. demeden; ve kardeş örgütünün bu konudaki planlarını bile bile! Ve ne ilginçtir ki, halâ II. Konferans belgeleri de basılmadan 1 Mayıs belgelerini basmayı doğru bulmayan GDS, kamuoyuna (o da Türkiyeli kamuoyuna) ilk yayınladığı belgelerden birinde 1 Mayıs'a açık ağırlık vermiştir! Perhız / lahana turşusu! Ya da söz/eylem uygunluğu!

GDS daha sonra kendisinin iç işlere karışma konusunda ne düşündüğünu anlatıyor! Bız şöyle düşünüyoruz: Bir partı içindekı mücadele konusunda açık, berrak tavır takınmak, 'iç işlere karışmak' değil; hak ve yukümlülüktür. Ama bız bunu 'iç işlere karışmak' vs. diye adlandıranlarla da —bunlar varsa — iç işlere karışmanın ne olduğu üzerine bir tartışmadan çok, bu 'karışma'nın nasıl bir karışma olduğu, doğru mu yanlış mı olduğu uzerine tartışmaktan yanayız. Yani, GDS bizim içımizdeki mücadelede doğru tavır mı takınıyor, Marksızm-Leninizmin ilkelerini mi savunuyor? Esas sorun budur. Bızce GDS bizim içımızde ve çevremizdekı "muhalefet"ın destekçisi ve dayanağıdır. Onları tek kelime eleştirmeden desteklemektedir. Bu aradakı ideolojik birliğin ifadesidır. Ama sorun sadece bu değildir. İdeolojık birlığın ötesinde GDS bu muhalefetın hiçbir tavrını eleştırmedığı noktada "faydacı"lığını; ilkesizlığını sergilemektedir. Merkez Komitesine karşı mucadelede kutsal bir ittifak kurulmaktadır.

3. TKP/ML(B) saflarından selamlanacak iki tavır

"TKP/ML(B) Merkez Komitesi tarafından bize aşağıda yayınladığımız 'İki sempatizan komitenin tavrı' başlıklı yazı bir ek mektupla gonderildi. Bu yazıyı biz, ikinci yazı gibi (C. derneğinde alınan karar) selamlıyoruz."

GDS bunları söyledikten sonra, Rl/Hs. imzalı yazıyı, ve C. derneğinde alınan kararı olduğu gibi yayınlıyor. Selamladığından başka hıçbir şey soylemiyor. İşte GDS'ın Marksist-Leninist tavrı!

4. TKP/ML(B) Merkez Komitesinin TARTIŞMA PLANI konusunda mektuplaşma

"Aşağıda çok kısa yorumlarla GDS ile TKP/ML(B) arasında Tartışma konusunda mektuplaşmaları basıyoruz. Çünkü TKP/ML(B) Merkez Komitesi şimdi bu mektuplaşmanın bir bölümünü kendisinin kamuoyu önünde tartışmayı e n g e l l e y e n tavrını, diğerleri arasında GDS'ın Merkez Komitesinin planı ile hem fikir olduğu, fakat sonra 180 derece döndüğü gerekçesi ile de haklı çıkarmak için Merkez Yayın Organında kullanıyor. Her ne kadar bu üçüncül, dördüncül önemde bir sorunsa da, bız bu demagojinin TKP/ML(B) çevresinde belli bir etki yapabildiğini gordük. Bu yüzden de bizim kadın ve erkek yoldaşlarımızı bu sorunla karşı karşıya getiriyoruz.

Biz burada yalnızca belgelerin (orgutsel sorunlar kısaltılarak) ve kısa yorumların basılması ile yetinıyoruz. Çünkü bu konu ile ılgılı olarak ılkesel olarak söylenmesi gereken herşeyi bir başka yerde kamuoyu önünde ortaya koyacağız.

Bütün belgelerden TKP/ML(B) Merkez Komitesinin birçok sorunda olduğu gibi, kamuoyu önünde tartışma sorununda da ilkelerden yola çıkmadığını ve tavrını duruma göre tespit ettiğini izlemek mümkündur.

Önerilerin süreklı değişmesi, acayip ve berrak olmayan gerekçelendirmeler, yer yer kabul edilen kamuoyu önunde tartışma -ki bu sonradan yeniden sınırlanıp ertelenıyor- özellikle de parti içi tar-

tışma henüz bitmemişse, bütün bunlar şunu gözler - den gizlememeli:

Çekirdek, Merkez Komitesinin özsel ideolojik çelişmeler uzerine kamuoyu önünde tartışmayı (bazen gerekli olan ve fakat genellikle yük görülen) bir kötülük olarak kavramakta, ve onu kendi çalışması için muazzam bir yardım olarak görmemektedir. "

GDS bu peşrevden sonra

a) 24.5'de yapılan toplantının tutanağından bizim yayınladığımız bölümü (bir yorumla)
b) Bizim GDS'e 3.8. tarihli mektubumuzdan bir bölümü
c) Kendilerinin 17.8. tarihli mektubundan bir bölümü
d) Bizim buna cevabımızdan bir bölümü
e) Kendilerinin 9.11. tarihli mektubundan bir cümleyi (Biz bu mektubu henüz yayınlamadık)
f) AMLP, WBK, GDS'ın 20.10. tarihli mektubuna verdiğimiz cevaptan çevirı ile ilgili bölümü
g) 3.11. tarihli mektubumuzu
h) 9.11. tarihli mektubumuzu
ı) 10.11. tarihli (çevirı uzerine) mektubumuzu yayınlamış.

Bunların arasında hep kısa notlar, 'işaretler', nelere dikkat edilmesi gerektiği konusunda dikkat çekmeler var.

Biz burada yayınlanan belgelerin hepsini (e) hariç) kamuya açtık. e) elimize yeni geçmişti, ve henüz cevaplanmamıştı.

Biz kamuoyu önünde ideolojik mücadeleden anladığımızı uyguluyoruz! Bu konunun önemi, vs. uzerine gevezelik etmek yerine, bıldığımız, kavradığımız kadarıyla bunu uygulamayı doğru görüyoruz. GDS bizim kamuoyu önünde tartışmayı "yük" gördüğümüz tezini ispatlamazsa veya geri çekmezse, kendisi bu konuda siyasi iftiracı ismini hak edecektir!

5. "1 Mayıs tartışması hakkında tavır" (X'ın yazısı)nın çevirisine duzeltmeler

Burada birtakım "gerekli" düzeltmeler yapılıyor.

Yazının Almancası Turkçesinden çok daha iyidir! X'ın bir dizi duşuncesi çevirıde 'kabul edilebilir' hale getirilmiştir. Aslında yazının tumunun karşılaştırılıp duzeltilmesi gerekli. Ama bizim bunu şu anda yapacak durumumuz yok. Tartışma ve polemik içinde çevirı yanlışları da çıkar ortaya.

6. "TKP/ML(B)'ın bir bolgesel sempatizan komitesinin GDS'e eleştirisi ve Merkez Komitesinin buna notu karşısında GDS'ın tavrı" hakkında eleştiri

"GDS'ın tavrında şu eleştırılmelidir:

1) 'Belirleyici sorun, TKP/ML(B)'ın sempatizan komitesinin TKP/ML(B) Merkez Komitesinin çizgisine taban tabana zıt bir partı inşası çizgisine sahip olmasıdır.'

Bu tespit bu şekli ile yanlıştır. TKP/ML(B)'nın partı inşası konusunda doğru bir çizgi savunan ve toparlanması gereken belgeleri vardır. Fakat bunun yanında bizimle polemik konusu olan yanlış yerler de vardır. Ayrıca burada sozkonusu olan sadece TKP/ML(B)'ın çizgisi değil, butun partıdır.

Eğer dikkat Merkez Komitesi uzerine çekilmek isteniyorsa, o zaman onun neden sempatizan komitesinin butunu ile yanlış çizgisini ortaya çıkaramadığı, ve 1 Mayıs'ın nasıl yapılması gerektiği konusunda parti inşası meselesinde ortaya çıkan tavırda, Merkez Komitesi ile bu sempatizan komite arasındaki o r t a k n o k t a ların ne olduğu sorusu sorulmalıdır.

GDS'in tavrındaki alıntı yaptığım formülasyon ayakta tutulamaz, çünkü TKP/ML(B) Merkez Komitesinin parti inşası sorunundaki tavrı konusunda hayal yaratmaktadır.

2) 'Biz Merkez Komitesini şimdiye kadar olduğundan daha yoğun ve daha saldırgan olarak partı inşasının yasalarını ... kavramasını savunmasını ve ona uygun davranmasını talep ediyoruz.'

Merkez Komitesinden, 'saldırgan' ve 'yoğun' olarak savunmasından çok, TKP/ML(B)'ın I. Partı Konferansında tespit ettiği çizgiye getirdiğimiz eleştırı karşısında, doğru çizgiyi savunması talep edilmelidir.

(Birkaç yoldaşın, GDS Yonetımının de kabul ettiği tavrı)"

Biz bu konuda GDS'ın verdiği cevaba bir başka yerde genişçe cevap verdiğimizde, bu sorun üzerinde de duracağız. Burada sadece, a) bizim Partı inşası konusunda savunduğumuz çizginin (içinde tali hataları da barındırsa) Marksist-Leninist bir çizgi olduğunu, b) bu konuda sempatizanların yazısından onların bu konuda bizimle taban tabana zıt bir çizgi savundukları iddiasını ispatlamanın mümkün olmadığını söylemekle yetiniyoruz.

7. "Komunist" adlı yayın organının 2., 3., 4. sayılarının içindekiler listesi

8. "TKP/ML(B) saflarından, GDS'ın 12.9. bildirisine getirilen eleştiriye cevaba ek"

"En son GDS Info'da GDS'ın 12 Eylül bıldırısine TKP/ML(B) saflarından gelen bir eleştırı basıldı ve cevap verildi. GDS bu arada bıldırıler uzerine tartışmayı Almanca bir broşürde yayınladı. (İlana bakınız) Bu broşürde GDS Yönetimi şu ekı yaptı (GDS-Info 10/82'de bu ek 6. sayfa, alttan 3. paragraftan sonrakı yere girecek):

"Burada bildirinin sonunda yer alan komünist devrim şıarı (bkz. Marks'tan alıntı), bıldırının temel şıarı olan "Batı Alman emperyalizmine ölüm" şıarı ile iyi bir şekılde birleştirilebilir, ve Türkiye'nin halklarının devrımı ile ittifakın, burada sosyalist devrım için mücadele temelinde sağlanması gerektiği one çıkartılabılırdı, ve çıkartılmak zorunda ıdı."

(Evet, işte GDS'ın tavrı! Bıldırıyi yazan hemen bir cevap döşenıyor. GDS yönetimi bu cevabı yayınlıyor. Bildirıyı yazan bu konuda bizim esas eleştırimizi unutuveriyor. GDS yönetimi sonradan 'uyanıyor' ! Ama yine tek kelime özeleştiri yok. Bu hatanın yerinin öneminin ne olduğu yok. Yalnızca öne çıkartılmalı ıdı, ve çıkartılmak zorunda ıdı! O kadar. Peki, bunu eleştiri geldikten sonra, bıldırıyı kaleme alan cevabı yazdıktan sonra mı farkettiniz? Sizi bu düşünceye ne getirdi? Biz bu konuda polemiği açık yürüteceğimizden burada bırakıyoruz.)

7.12'de yazıldı
10.1.1983'de Merkez Komitesi tarafından onaylandı.

GDS INFO 12/82 OZERİNE

İçindekiler:

1. TKP/ML(B)'ın 1 Mayıs 1982 uzerine iç tartışma toplantıları uzerine

A. 18.12.1982'deki toplantının raporu

(WBK ve GDS temsilcilerinin toplantı üzerine raporu. Bu konuda önümüzdeki dönemde bantlar yayınlanacağı için cevap verme bantlara bağlı ele alınacak. Ayrıca biz kamuoyunda da bu konuda tavır takındık.)

B. GDS ve WBK temsilcilerinin konuşmalarından parçalar

(Bantlar çekilince devrımcı kamuoyuna tum tartışmayı sunabileceğiz.)

C. TKP/ML(B) Merkez Komitesinin cevabından VI.bölümün çevirisi

(GDS elinde olan diğer çeviri bölümlerini yayınlamamış nedense! Daha 30 sayfa çeviri var elle - rinde)

D. AMLP, GDS, WBK'nın ortak bildirisi... "TKP/ML (B) ile kardeşlik ilişkileri tehlikededir"

(Bu bildiri çevrilip Bolşevik Partizan ozel sayı olarak basıldı, cevabı verildi)

2. TKP/ML(B)'in X'in 1 Mayısla ılgili yazısına ce- ' vabı

(GDS bu yazıyı bir 'ön açıklama' ile basmış)

GDS ön açıklamada şöyle dıyor:

" Aşağıda TKP/ML(B) Merkez Komitesinın Yoldaş Y' nın yazısına verdiği cevabı yayınlıyoruz. Yoldaş Y nin eleştirisinde ne kadar haklı olduğu, Merkez Komitesinin ne kadar haksız olduğu, bu yazının hem içeriği hem de stilinden görülmektedır. Bu yazıda herşeyden önce bir dizi siyasi olmayan küfür, terbıyesizce aşağılama, hakaret dıkkat çekmekte, ve korku vermekte ve iğrendırmektedir."

İşte GDS'in "çok siyasi" olan tavrı! İğrenecek bir tavır varsa; terbiyesizce kendini üstte gören, başkalarını aşağılayan bir tavır varsa, o da GDS'in tavrıdır!

GDS daha sonra tezler halinde tavır takınıyor. Tezleri özet halinde şöyle:

1. Yazının yöntem olarak temel hatası Marksizm-Leninizmin temel ilkelerinin değil, olguların merkeze konmasıdır.
Bu tezi ispatlamak için şu örnekler veriliyor:

a) İki kutup konusunda Y haklıdır. Merkez Komitesi öze değil görünüşe bakıyor.
b) Y inceleme sonrasında GDS'in tavrını doğru bulduğunu söylemekte haklıdır. Merkez Komitesi onun en başından GDS önerısını desteklediğini söyleyerek , yine yüzeyde kalıyor.

c) Y örnek verdığı her noktada, Merkez Komitesi ondan ıspat ıstıyor. Merkez Komitesinin 'ben proleter enternasyonalızmine karşıyım' dedığını göstermesini ıstıyor, vs.
- Y bırçok yoldaşın sorunları taktık sorunlar olarak gordüğünü doğru olarak tespıt edıyor. Merkez Komıtesı ispat diye bağırıyor.
- Y esas gerekçenın zayıflık olduğu tespıtını yapıyor. Merkez Komitesı ıspat dıye bağırıyor.
- Y çevrenin harekete geçirilmesine verilen önem konusunda bunun partı inşası sorunundakı sapma ıle bağını kurunca, Merkez Komitesi hakaret dıye ayaklanıyor.
- Y ıkı tıp partı üyesi yaratılmasına karşı çıkıyor (kitle ile teması olanlar/olmayanlar). Merkez Komıtesi bunun olgu tespıti olduğunu söylüyor. Böylece öz ıle görüntü birbirine karıştırılıyor.

2. Proleter enternasyonalizmı konusunda bunun özel gorev olarak tespıt edilmemesi savunuluyor.

3. DGB konusunda tavırda, taktiğin ilkeleri olmadığı savunuluyor.

4. Marksist-Leninist örgütlerin eşıtlığine saldırılıyor.

5. Özeleştiri konusunda "yalnızca ölüler hata yapmaz" denıyor, ve bu suç olarak görülmüyor.

Ve GDS'in sonucu:

" Merkez Komıtesının bu belgesi, gelecek hakkında sadece bir ön tat vermektedir: Artık 'onaylama' yönteminden, İLKELER değıl, ve fakat gerçek ya da uydurulmuş olan OLGULARı bırinci sıraya koyan tıpte bir 'ıdeolojık mücadele'ye geçış. Böylece TKP/ML(B) Merkez Komitesi öğrenmiş olduğu, eskiden tanıdığı ve artık kanına canına işlemiş bir mücadele yöntemi kullanmaktadır."

Buna denecek tek şey şudur:

GDS ve onun uzantıları, olgulardan bunca korkmamalıdırlar. Olgular ıle Marksizm-Leninizmin ılkelerını karşı karşıya koymaya çalışanlar, Marksizm-Leninizmden birşey anlamamışlardır. GDS'in bızım Marksizm-Leninizmın ılkelerinden yola çıkmadığımız ıddıası, onun hayâlındeki şatodur.

(Ardından Merkez Komitesinin Y'ye cevabının çevirisi yayınlanıyor)

3. Bolşevık Partızan sayılarının ıçındekıler lıstesi

Burada ılk altı sayı Bolşevık Partızan'ın ıçındekıler lıstesi ve 3/4'un ekının ıçındekıler lıstesi var.

4. "Komunist" adlı yayın organının içindekiler lıstesi

Burada K9 ve 10'un ıçındekiler lıstesi yayınlanıyor. Ayrıca K7'de kardeş örgütlerın şimdıye kadar getirdikleri eleştiriler ile ılgılı bılgı veren yer aktarılıyor.
Aktarıldığı yerde, K7'de olmayan bazı şeyler de söyleniyor. Birtakım yazıların çevrılmeyecekleri söyleniyor. Ki K7'de bu kesınlıkle yok. /Bkz. 5.7, s.48/49/50)

5. Peru KP'nin bir temsilcisi ıle resmı bır görüşme

6. Afganistan müslüman özgurlük savaşçıları kumandanı ıle Bonn'da yapılan bir toplantının raporu

7. GUAfS'ın kongresine GDS'ın mesajı, 30.12.1982

8. Enternasyonal haberler

9. Şimdiye kadar çıkan WBK sayılarının, onun GDS ve AMLP ıle yaptığı ortak açıklamalar lıstesi

10. "J.W. STALİN - ÇİN DEVRİMİ ÜZERİNE" broşürünün derlemesi uzerine bir açıklama

(Daha önce çıkan bu broşür üzerine, broşürde Stalin'in tüm yazılarının (Çin devrimi üzerine) yer almadığı, bir seçme yapıldığı açıklaması yapılıyor ve ek olarak tüm yazılarının lıstesi yayınlanıyor)

"AEP CEPHESİ"NDE YENİ GELİŞMELER

Bolşevik Partizan'ın birinci sayısında, Halkın Kurtuluşu'nun güya DHB'ye karşı yürüttüğü polemik üzerine kısa bir haber vermiş; ve bu cephenin "daha bir sürü yeni gelişmelere gebe" olduğunu bildirmiştik (Bkz. Bolşevik Partizan 1, s.20). Sözü geçen yerde Halkın Kurtuluşu'nun, DHB'ye "modern revizyonistlerle eylem birliğini mümkün gördüğü" noktasında eleştiri getirdiğini; bu eleştirinin hedefinin gerçekte TDKP'nın kardeş örgütü AKP (ML'sız!) olduğunu, bu polemiğin aslında İspanya KP/ML ile AKP arasında başlayan bir polemiğin devamı olduğunu ortaya koymuştuk.

Son gelişmeler AEP cephesinde önemli çatlakların gözle görülür hale geldiğini; ve gruplaşmaların her geçen gün netleşerek ortaya çıktığını gösteriyor.

Şimdiki veriler AEP cephesinde, başını İspanya KP/ML'nın çektiği, ve cephedeki diğer partilere karşı "muhalefet" eden bir gruplaşmanın giderek şekil kazandığını gösteriyor.

Başını İspanya KP/ML'ın çektiği bir grup parti, önce "modern revizyonistlerle eylembirliği mümkün mü/değil mi" tartışmasında; modern revizyonistlerle bugün eylembirliğinin red edilmesi gerektiği görüşünü savunarak ayrıldı. Bu noktada İspanya KP/ML ve AKP yayın organlarında -önce isim vermeden, daha sonra isim vererek- açık polemik yürüttüler.

Bu bağıntıda mesela İran Emek Partisi (eski İran İşçileri ve Köylüleri Partisi), Vietnam KP ile uzlaşılmaması gerektiği yönünde tavır takındı.

Son dönemde Mehmet Şehu konusundaki tavır da önemli bir ayrılık noktası olarak belirmeye başladı. İspanya KP/ML, Mehmet Şehu'nun büyük bir Marksist-Leninist olduğunu söylüyor.

Bir başka mesele de, güçlü bir Enternasyonalin yaratılması sorunu. İspanya KP/ML başta olmak üzere, bir dizi AEP cephesi grubu; şu anda AEP'nin etrafında toplanan güçlerin yeterli olmadığı; bu birliğin geliştirilmesi ve güçlü bir enternasyonalın oluşturulması gerektiğini savunuyor.

Bu görüşler temelinde belli bir gruplaşma oluşturan partiler; İspanya KP/ML dışında, İran Emek Partisi, Kolumbiya KP/ML, Fransa İşçileri Komunist Partisi(PCOF), Kanada Komünist Partisi/ML, Britanya DKP/ML, ve Danimarka KP/ML.

Bu grubun ne kadar 'sağlam' olduğunu söylemek şimdiden mümkün değil. Her halükarda bu grup içindeki partiler, yukarıdaki noktalarda, AEP çevresindeki diğer partilere karşı — ad vermeden— bir polemik yürütüyorlar.

Fransa'da AEP'ni eleştirisiz savunma ile öne çıkan "Enternasyonal Bülten"in Kasım 1982'de çıkan 59. sayısında bu gruplaşma hakkında, "AEP'ye karşı bir komplo" değerlendirmesi altında bir kronoloji yayınlanmış. Bu kronoloji'nin bir özetini GDS Info 2/83'ten olduğu gibi alıyoruz:

"AEP'E KARŞI KOMPLO" KRONOLOJİSİNİN ÖZETİ

14 Ocak 1982

Mehmet Şehu 17/18 Kasım'da öldükten sonra, İspanya KP/ML 14 Ocak'ta AEP'nin bu ölümle ilgili kısa açıklaması yanında, Şehu'nun bir biyografisini yayınladı. Ayrıca Mehmet Şehu'nun, onun İspanya içsavaşına aktif katılımı nedeni ile Partinin şeref üyesi olarak kabul edildiğini ilan etti.

6/21 Mart 1982:

İspanya KP/ML'in üçüncü millı konferansı yapıldı. Davet edilenler: AKP, Fransa İşçileri KP, Portekiz KP(R), Danimarka KP/ML, İsveç KP/ML, Britanya KP/ML idi.

Konferansta AEP'ne övgüler dizildi. AEP'ne ayrıca Konferans olarak da bir mesaj gönderildi.

Raoul Marcos (İspanya KP/ML) yaptığı konuşmada, yeni bir enternasyonalın yaratılması gerekliliğinden söz etti; ve Sovyet kampına yanaşan İtalya KP/ML'in durumunun iyice açıklanması gerektiğini belirtti. Modern revizyonist partilerle ittifaka giren bazı partileri eleştirdi.

Temmuz 1982:

Temmuz 1982'de toplanan Kolumbiya KP/ML Merkez Komitesi, Enternasyonal Marksist-Leninist hareketin daha sıkı bir işbirliğinin gerekliliğinden sözetti. Bunun için "Marksist-Leninist hareketin eksiklikleri ve hatalarının aşılması gerektiği"nden sözetti.

14/15 Ağustos 1982:

Londra'da bir konferans yapıldı. Katılanlar: İspanya KP/ML, Britanya Devrimci KP/ML, Kanada KP/ML, Danimarka KP/ML. Konferansın kapanış kararında şunlar da söyleniyor:

"Uluslararası Marksist-Leninist, Komünist hareket içinde esas tehlikeyi oluşturan modern revizyonizme ve sağ oportünizme karşı mücadele sonuna dek sürdürülmelidir."

Karar, Enver Hoca'ya, AEP'e ve diğer kardeş partilere selamlarla kapanıyor.

Kasım 1982:

Fransa İKP yayın organının 79. sayısında Brejnev'ın ölümü ile ilgili bir makale (modern revizyonizme karşı) yer alıyor. İran Emek Partisinin "Enternasyonal komünist hareket üzerine" başlıklı bir broşürü Fransa İKP yayın organı tarafından çevriliyor. (Broşür Vietnam KP'ne karşı polemik) Ayrıca aynı sayıda Kolumbiya KP/ML Merkez Komitesi toplantısı kararlarından uzunca bir bölüm aktarılıyor. Aktarılan yerlerde şunlar da söyleniyor:

"Her parti dünya Marksist-Leninist hareketinin siyasi, moral, ve maddi desteğini alma hakkına sahiptir. Bunun için tek şart, proletaryanın devrimci ideolojisine sadakattir....

Ama diğer yandan bütün hareketin gelişme, büyüme ve birliğinin boyutlarının bugünkü karmaşık durumun gerekleri ve talepleri karşısında yeterli olmadığı açıktır....

Tek tek ülkelerdeki durum, emperyalizm ve proleter devrimleri çağı ile bağ içinde ele almak zorunda olan bugünkü dünyanın somut gerçeğinden ayrı ele alınamaz. Tam da bu nedenle Marksist-Leninist bir perti faaliyetini millı sınırlar içinde hapsedemez; tersine, faaliyetini enternasyonal proletaryanın ve tüm Marksist-Leninist hareketin taleplerine tabi kılar. (Enternasyonal Marksist-Leninist hareket) bütün partilerin ortak çalışmasına bir perspektif veren stratejik çizginin ve genel taktiklerin ortaya çıkarılması için çalışmaları koordine etmelidir."

Fransa İKP'nin sözü geçen sayısında ne Arnavutluk'un bağımsızlığına kavuşmasının 70. yıldönümü ile ilgili, ne de Arnavutluk'un kurtuluşunun 38. yıldönümü ile ilgili tek söz yok.

Kasım 1982:

İspanya KP/ML yayın organı "Vanguardia Obrera"nın 398. sayısında 1979'da yapılan 3. Kongrede tespit edilen siyasi çizginin "Enternasyonal Komünist hareket ve sağ tehlike" başlıklı bölümü yayınlandı.

Yazıda şunlar da söyleniyor:

"Birleşmek için ve ilişkileri daha sıklaştırmak için, ve mümkün olduğunca sıkı işleri koordine etmek, birbirlerinin deneyinden öğrenmek, görüş değiş-tokuşunda bulunmak ve eleştirmek için çaba sarfetmek Marksist-Leninist partilerin görevidir."

Bu sayıda Enver Hoca'nın 10 Kasım'da yaptığı ve "Mehmet Şehu'nun ihaneti"nden sözeden konuşmadan söz yok!

Bunun dışında aynı sayıda birinci sayfada "Amerika'da Kolumbiya, Ekvator ve İspanya KP/ML arasında gerçekleştirilen önemli bir enternasyonal görüşme"nin propagandası yapılıyor. Bu görüşmenin açıklamasında şunlar yer alıyor:

- Görüşmenin amacı bir dizi ortak sorundur. Bunların başında, görüşmeye katılan partilerin işbirliği ve enternasyonal Marksist-Leninist hareket içinde birlik sorunu gelmektedir.

- Genel bir çizginin yaratılması gereklidir.

- Sosyal-emperyalizm ve modern revizyonizm çeşitli kılıklar altında Marksist-Leninist hareketi bölmeye çalışmaktadır.

AEP ve ASHC'nden bu açıklamada tek kelime ile söz edilmemektedir.

Devamı sf.24'de

ERMENİLER MESELESİ VE TARİHİ GERÇEKLER

Geçtiğimiz son birkaç yıl Türkiye kamuoyunda en çok tartışılan ve bahsi geçen konulardan birisi —Ermeni milliyetçilerinin eylemleri vesilesiyle— Ermeniler meselesiydi. Bu konu son olarak geçtiğimiz günlerde Esenboğa havalimanı ve Kanada'daki eylemle daha da güncellik kazandı.

Çeşitli milliyetçi Ermeni örgütleri Birinci Dünya Savaşı yıllarında Türkiye'de gerçekleştirilen Ermeni katliamı ve sürgünü dolayısıyla silahlı eylemler düzenlemekteler. Bu silahlı eylemler özellikle yurtdışındaki elçilik mensuplarına yönelik. Her eylemle birlikte Türk hakim sınıfları ve onların milli zulümdeki suç artakları Turk küçük-burjuvazisi ve burjuvaları yoğun bir şöven, ırkçı-faşist propaganda faaliyeti başlattılar. Emekçi halkın dikkatini sınıfsal meselelerden, bu nevi meselelere çekerek, onları ırkçı-faşist ideoloji çerçevesinde eğitmeye ve yönlendirmeye büyük bir itinayla devam ettiler.

Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkını ağır ekonomik ve siyasi baskılar altında inim inim inleten askeri-faşist diktatörlük ve onun borazanı burjuva basını bu eylemlere cansimiti gibi sarıldılar. Kitlelerin dikkatini özellikle bu noktaya çekerek, onların milliyetçi duygularını diriltmek istediler. Zira son Anayasa tartışmasıyla da iyice ortaya çıktığı gibi, bugün Cuntaya karşı hoşnutsuzluk giderek artıyor. Böylesi bir ortamda, "İşte görüyorsunuz, Ermeniler Türkleri öldürüyorlar, Türkiye'yi bölmek istiyorlar. Biz de misli görülmemiş karşı saldırılar başlatmalıyız" diyerek, kitlelerde zaten bu konuda hakim olan milliyetçi-şöven duygularında yardımıyla ilgiyi bu noktaya topladılar. Başta Kürt milleti olmak üzere ezilen milliyetlere uyguladıkları milli zulmü gizlemek için binbir dereden su getirdiler.

Türk hakim sınıflarının başlattığı bu faşist demagojiyi boşa çıkartmak ve kitleler üzerindeki milliyetçi-şöven duygularla mücadele etmek, onlara tarihsel gerçekleri, konuyla ilgili görüşlerimizi gecikmiş de olsa açıklamak, çok önemli bir görevdir.

Türk faşistleri ve onların suç ortağı küçük-burjuva ve burjuvalarına göre, "Geçmişte bir Ermeni katliamı olmamıştır. Ermeniler I. Dünya Savaşı yıllarında İngiltere, vb. gibi emperyalist devletlerle anlaşarak, Türkiye'yi içten bölmek istemişlerdir. I. Dünya Savaşı içinde Türkleri arkadan vurmak istemişlerdir. Ve büyük bir katliam düzenlemişlerdir. Bütün bunların sonucu olarak Türkler de zorunlu olarak kendilerini savunmuşlardır. Bu durumda bazı Ermeniler ölmüş olabilir. Fakat bu resmi bir politike değildir. Kendiliğinden gerçekleşmiştir. Vs., vs...."

Türk hakim sınıfları tarihsel gerçekleri işte böyle tahrip edip tersine çeviriyorlar. Bugün dahi belleklerden silinmemiş vahşi katliamları inkâr ediyor, masum pozlara bürünüyorlar.

Gerçekte ise daha XIX. yüzyılın sonlarında Osmanlı Sultanlığı feodal yapısı etrafında zorla tuttuğu milliyetlerin, kapitalizmin bu milliyetlerin hayatına girmesiyle başlayan, ayrılma hareketlerine karşı misli görulmemiş baskı ve katliamlar uygulamıştır. Bu karşı-saldırı harekâtında özellikle Avrupa'daki baskı altındaki milliyetler üzerindeki hakim rolünü kaybetmiştir. Bu baskı altındaki milletlerin bir bölümü ayrılarak, siyasi anlamda "bağımsız devletler" şeklinde örgütlenmişlerdir.

Osmanlı yönetimi altındaki Asya'daki bağımlı milliyetler ise ne XIX. yüzyılın sonlarında, ne de sonraları, bağımsız bir milli hareketi başarıya ulaştıramamışlardır. Araplar I. Dünya Savaşı yıllarında Osmanlı yönetiminden çıkıp, peyderpey yarı-bağımlı devletler şeklinde örgütlenmişlerdir. Bu sonuçta, I. Dünya Savaşının sonucu da büyük ölçüde etkili olmuştur.

Sözkonusu milli hareketler içerisinde belli bir sonuca ulaşmayan iki hareket vardır: Kürt milli hareketi ve Ermeni milli hareketi.

Ermeniler I. Dünya Savaşının başlarında Osmanlılardan ayrılıp, bir devlet çatısı altında toplanmak için ayaklanmışlardır. Fakat bu hareket Ermeni tüccarlarının, zenginlerinin, toprakbeylerinin önderliğinde gelişmiştir. Bu bakımdan, aynı nitelikte her milli harekette rahatlıkla görülebilecek zaaflar, yanlışlıklar, gerici emel ve tavırlar; Ermeni milli hareketinde de görülmuştur. Milli hareket içinde burjuva ve toprakağaları, Ermeni emekçilerinin yıllardır millı zulümden dolayı içinde bulundukları Turk emekçilerine karşı duydukları soğukluk ve "düşmanlığı" da kullanarak, yer yer Türk köylülerini de katletmişlerdir. Bu durum Ermeni milli hareketinin gerici yönüdür. Fakat asla bu gerekçenin arkasına sığınarak, bu hareketin haklı amacı, milli zulme karşı yönelmiş demokratik muhtevası, ayrı bir devlet kurma şeklinde şekillenmiş haklı amaç karartılamaz. Ermeni milli hareketinde esas olan budur. Biz bu esası desteklerken; burjuva ve toprakağalarının gerici eylemlerini, emellerini teşhir ederiz.

Bu ayaklanma karşısında Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları tarihte eşine az rastlanır türden vahşi bir katliama girişmişlerdir. Özellikle Rusya'da devrimin olmasıyla beraber Sovyetlerin orduları geri çekmesi üzerine katliam (soykırım) geniş boyutlara ulaşmıştır. Erzurum, Erzincan, Van, Elazığ, Bitlis, Diyarbakır, vs. gibi yerlerde Ermeniler çoluk çocuk, yaşlı-kadın ayrımı yapılmadan topluca katledilmişlerdir. Bu katliam, bir soykırıma dönüşerek bütun Ermenileri ortadan kaldırmaya yönelmiştir. Katliam ile yağma kolkola yürümüş; ganimet toplama hırsı toplu kıyıma hız vermiştir. Ermenilerin ayaklanması bastırıldıktan ve önemli bir bolumu katledildikten sonra, geriye kalanların büyük çoğunluğu Suriye, vb. yerlere sürgün edilmişlerdir. Öyle ki, bu soykırım o denli sistemli ve vahşiydi ki, katliam sonucunda Ermeniler Turkiye'de millet olma özelliğini yıtırdiler. Geriye ancak bir "milli azınlık" kaldı.

Türk faşistlerinin iddia ettiği gibi bu katliam yalnızca 1915'te yapılmamıştır. Daha önceleri de zaman zaman yapılan katliamlar, 1915'de sistemli bir şekilde başlamış ve 1920'li yıllarda son bulmuştur. Bu henüz hafızalardan dahi silinmemiştir. Bugün Kürdistan'daki birçok emekçi bu durumu bütün ayrıntılarıyla hatırlamaktadır. Ve soykırım yine Türk faşistlerinin iddia ettiği gibi sivil halkın kendiliğinden gerçekleştirdiği bir olay değildir. Resmen devletin önderliğinde gerçekleştirilmiştir. Katliamın esasını ordu birlikleri yurutmuştur. Halk toplu olarak dere kenarlarında, meydanlarda kurşuna dizilmiş, malları-mülkleri yağma edilmiştir.

Türk faşistlerinin katliamı haklı göstermek için arkasına sığındığı bir başka gerekçe ise, Ermeni milli hareketinin İngiliz-Fransız emperyalistlerinin güdümünde geliştiğidir. Şüphesiz bir ulusun, soykırıma tabi tutularak, toptan imha edilmesi hiçbir nedenle haklı gösterilemez. Kaldı ki, Ermeni millî hareketinin İngiliz-Fransız emperyalıstlerinın gudumünde geliştiğine dair inandırıcı kanıtlar da yoktur. İngiliz-Fransız emperyalistlerinin Ermeni milli hareketini destekleyici bazı laflarını kullanarak böylesi bir sonuca varmak doğru değildir. Zira o dönemde Osmanlı imparatorluğu, Alman emperyalistlerinin sadık bir uşağıydı. Ve Alman emperyalizminin menfaatleri doğrultusunda I. Dünya Savaşına katıldı. Bu bakımdan Alman emperyalistleriyle savaş halında olan İngiliz-Fransız emperyalistleri, Alman emperyalistlerinin müttefiği olan Osmanlı yönetimine karşı gelişecek hareketleri destekleyecek lerdir. Öte yandan böylesi hareketlerin kendi güdümlerinde gelişmesi için onlarla ilişki kurmaya çalışacaktır. İngiliz-Fransız emperyalistlerinin, Ermeni milli hareketi konusundaki tavırlarını bu sebepleri de gozönünde tutarak değerlendirmeliyiz. Herşeye rağmen, Ermeni milli hareketinin emperyalistlerin güdümünde geliştiğine dair kesin bir bilgiye sahip değiliz. Ancak, Ermeni milli hareketinin önderliğini, tuccar-ağa ve burjuvaların yapmasından dolayı, hareket ciddi tutarsızlıklar göstermiştir. Aynı tutarsızlıkların pekçoğunu, Kemalist faşist diktatörlük döneminde gerçekleşen Kurt milli hareketlerinde de görebiliriz.

KIBRISLI BİR OKUYUCUMUZUN "İŞKENCE ÜZERİNE" YAZISI

Değerli arkadaşlar,

Ben Londra'da emeğini satan bir Kıbrıslıyım.

Bolşevik Partizan gazetesinin bir sempatizanı gibi beni tanıyın. Bolşevik Parti İnşası Bolşevik Partizan No=1'deki gazetede kafamı karıştıran bir nokta olmuştur. Kafamı karıştıran demeyim de, benim şahsi görüşüme göre yanlış buldum. Bu bir eleştiri değil, daha çok kafam açılması içindir, özünde bir eleştiridir fakat komünistleri, savundukları görüşleri ne olduğunu ve de niçin savunduklarını anlamak içindir.

Konu:

İşkence ve idamlar üzerine sınıf bilinçli proletaryanın tutumu adlı sayfada (9-10) Işkence aracı, komünistlerin kökten reddettikleri bir araçtır, vb. diye yazdınız.

Bence eğer gerekiyorsa karşı-devrimci bir kişiye işkence yapılabilir, ama burada dikkatinizi çekerim hakim sınıfların kullandığı, onların yaptığı şekilde bir işkence değil. Mesela Bolşevik Partizan'da da yazdığı gibi, direnenlerin direncini kırmak, duygusunu tatmin etmek vs. gibi şeyler değil. Hem bizim araç da kullanmamıza gerek yoktur ona kaba kuvvet gerekse onu sıkmak, zorlayarak ağzından ne koparırsak onlara bir pratikte bakarız. Bir örnek verecek olursam, diyelim ki, Komünist Partisindeki bir kişi, oldukça bilgisi olan bir kişi, sosyalist ülkeye veya partiye oyun oynamakta (bu olmayacak birşey değil), bu kişinin sosyalist ülkeye veya partiye ihanet ettiği anlamışlar ama onun ne verdiği, kimlerle direk anlaştığı çok az bilinmektedir.

Onu öldürmek mi yoksa onu oldürmeden evvel bir dediğimi yapmak mı? Onu işkenceye koyduğunda acaba ne kaybeder ki Komünist Partisi veya sosyalist ülke veya da komünistler? O ise doğru bile söylemese bile, en azından denemiş olur (o şansı denemış olur). Bu kapitalist ülkede de olabilir birşeydir. Fakat onu öldürdüğünde bana göre en azından birşeyler kapma veya birşeyler ağzından alma diye bir yolu kapamış olacaktırlar. En azından, bu yolu denemek komünistlerin karakterine çok ters düşmeyecek şekilde, bir bilgimiz olabilir.

Buna benzeyen daha örnek verebilirim. Bu bazıları için önemli olmayabilir. Şahsen, eğer Bolşevik Partizan'da yazıldığı gibi işkence aracı, komünistlerin kökten reddettikleri bir araçtır, eğer bu böyleyse, benim için oldukça önemlidir.

Bu konuda yazdıklarım hakkında görüş getirmenizi isterim.

"İŞKENCE ÜZERİNE" YAZISINA MERKEZ KOMİTESİNİN TAVRI

Kıbrıslı arkadaş, "bence eğer gerekiyorsa karşı-devrimci bir kişiye işkence yapılabilir" diyor, ve işkenceyi komünistlerin kökten reddettikleri bir araç olarak adlandırmamızı yanlış bulduğunu açıklıyor.

Arkadaş, "işkence" aracını Komunistlerin "gerçeği bulmak" amacıyla kullanabileceklerini, bunun reddedilmemesi gerektiğini belirtiyor.

Biz sorunu tartıştığımız yerde; Komunistlerin işkence aracını kökten reddetmeleri doğru düşüncesini gerekçelendirirken şunları soylemiştik:

" İşkence aracı, "suç" işleyen kişiyi "cezalandırma" aracı değildir. İşkence aracı daha çok, "suç" işlediği iddia edilen kişiye "suçunu itiraf ettirmek için" kullanılan bir "sorgulama" metodudur. Amaç, işkence edileni manen yıkmak, onu bütünüyle teslim elmek, söylenen herşeyi kabul edebilecek hale getirmektir. Boyle bir aracı kullanarak varılan sonuçların gerçekle ilgisi yok denecek kadar azdır. Buna bir dizi ornek bugün ülkemizde faşist mahkemelerde yaşanmaktadır. Mahkemelerde hakim sınıfların çapulculuğunun yeni ornekleri yaşanmakta, iki ayrı mahkemede iki ayrı kişi, aynı kişiyi "taammüden öldürmek" iddiası ile yargılanmakta; ikisi de "sorgulama"da (siz işkence okuyun) "suçunu İTİRAF etmekte" ve idam cezasıyla yargılanabilmektedir.

O halde işkence aracının gerçeği bulmak için hemen hemen hiçbir yararı yoktur...." (Bolşevik Partizan 1, s.9)

Burada getirdiğimiz gerekçelerden çıkardığımız son sonuç; yanlış bir sonuçtur. Gerçek durumu tam olarak yansıtmamıştır. Hakim sınıfların bu aracı kullanarak da birçok devrimci örgüt ve devrimci hakkında gerçek bilgi toplamış oldukları bir olgudur. Sorunun bizim tarafımızdan bir yerde yanlış bir şekilde bu araçla toplanan bilginin doğruluk derecesi ile bağıntılı konmuş olması; Kıbrıslı arkadaşı "gerçeği bulma" aracı olarak işkenceyi reddetmenin yanlış olmayacağı düşüncesine götürmüştür. Sorun elde edilen bilginin doğruluk derecesi değildir. Sorun böyle bir bilginin; işkence aracını kullanarak elde edilen bir bilginin, komünistler açısından ne pahasına elde edilen bir bilgi olacağıdır.

Böyle bir araç, bizce Komünistlerin reddetmesi gereken bir araçtır. Bu aracın reddi, biz Komünistlerin doğru bir amaç adına, her türlü aracı mübah görmediğimizi, bizimle burjuvazinin, çöküşe giden sınıfların arasında kullandığımız araçlar açısından da köklü farklılıklar olduğunu göstermek, işçi ve emekçi kitleleri bu temelde eğitmek açısından çok önemlidir. Biz bir karşıdevrimcinin ağzından işkence ile alınacak ve belki gerçekten de bize yarayabilecek bir bilgi için işkence aracını bizim kokten reddetmememiz gerektiği şeklinde bir yaklaşımın; Komünistler kullandığı zaman işkenceyi normal ve mübah gören ve gösteren bir yaklaşımın yanlış olduğunu; kitlelerin eğitimi açısından bunun aşırı derecede zararlı olduğunu düşünüyoruz.

Çöküşe giden sınıfların işkence gibi yöntemlere ihtiyacı vardır. Onlar başka türlü ömürlerini uzatamazlar. Geleceğin temsilcileri olan Komünistler burjuvazinin ve çöküşe giden sınıfların kokuşmuşluklarının ifadesi olan bu aracı kökten red ettiklerini bugünden açıkça ilan etmelidir. Görüşümüse göre doğru tavır budur.